REVISTA DE BATNO-VIOLENT

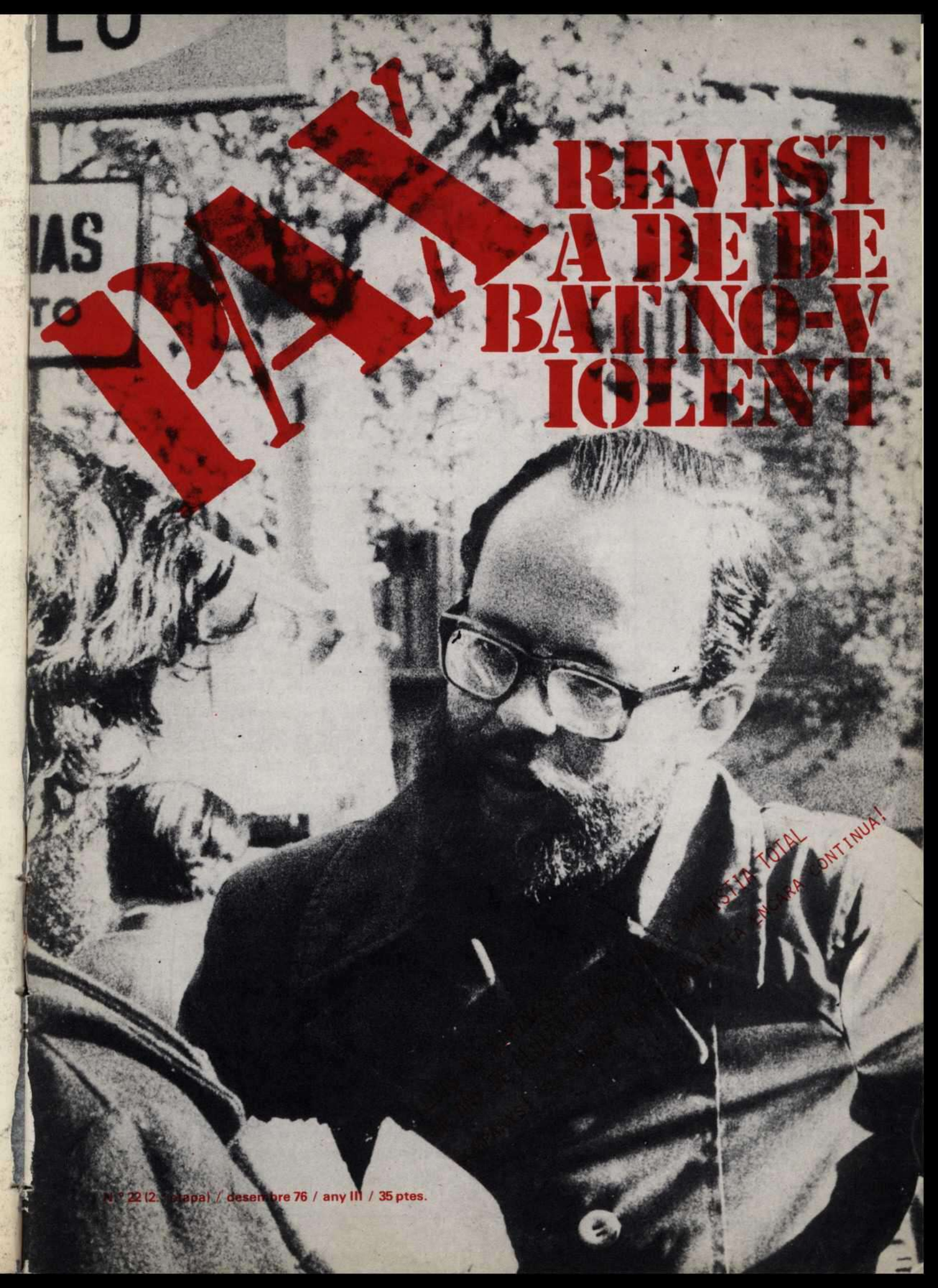

N.º 22 (2.ª etapa) / desembre 76 / any III / 35 ptes.

PAX
revista de debat No-Violent

nº22 (segona etapa)
desembre de 1976 -
any tercer - 35 ptes.

REDACCIÓ: provisionalment,PAX CHRISTI c/Llúria,7,1er. Barcelona-10-

COS DE REDACCIÓ:
-Pep Armet
-Antoni Cisteró
-Angel Colom
-Clara Doltra
-Francesc Riera
-Joan Sendra

DISTRIBUCIÓ:
-Josep Besora

IMPRESSIÓ:
Copiart
Villarroel,83
Barcelona

EQUIP TÈCNIC:
-Josep M. Costa
-Pilar Ibañez
-Albert Jimenez
-Carmina Lafuente
-Joan Lluch
-Quim Sicília

FOTOGRAFIA:
-Robert Ramos

DIPOSIT LEGAL:
B-18764-1974

COPYRIGHT BY PAX
Prohibida la reproducció de textos,fotografies o dibuixos,sense citar-ne la procedència.

PAX no es fa responsable del contingut dels articles signats per col.laboradors o col.lectius.

SUMARI

PORTADA: Lluís M. Xirinacs: un any davant de la presó Model,en lluita per l'Amnistia.

EDITORIAL:
pág. 3 - .Un any després...NO-VIOLENCIA
.El dret de lliure expressió

ACCIÓ NO-VIOLENTA:
pág. 4 - .La Marxa de la Llibertat
" 5 - .Procés Constituient del MOVIMENT DE LLUITA NO-VIOLENTA ALS PAISOS CATALANS.
" 6 - .L'objecció de nou empresonada.El SERVEI CIVIL una alternativa al servei militar.
... pel Comité Lluita Objectors
" 8 - .Proposta de Marxa de la Llibertat a EUSKADI: -PAX CHRISTI es dirigeix als organismes del poble basc.
-Carta del Sectretariat de la Marxa de la Llibertat.
" 10 - .Campanya d'Educació Popular (per un control del poder per part del poble)
... per Angel Colom i Colom
" 12 - .Ara farà un any...
-que en Lluís M. Xirinacs està,diàriament davant de la presó Model.
-de la crida "al jovent del nostre país en unmoment històric". Resposta.

NV:DEBATS TEORICS:
pág.15 - .Exèrcit o defensa civil no-violenta? (resum del llibre "Armée ou defense civil non-violente)

PAX-PRESS:
pág.11 - .Petició d'indult de condemnats a mort a l'Estat Francès.
.Material disponoble a la venda en la redacció de PAX (CASAL DE LA PAU DE BARCELONA).
" 18 - .Ha mort un company
.Comunitat de drapaires de Barcelona
.Una petita acció no-violenta
.Diada internacional del pres per la pau

CRITICA:
pág.14 - .ART - Pol Bury
... per Santi Fabré

RETALLANT:
pág.19 - ."los heroes del futuro",de Pere Bonnin (estret de "Mundo Diario")

CONTRAPORTADA: Encartellada en la Diada internacional del pres per la pau. En el proper número informarem amplament sobre el que ha estat en diverses comarques.

un any després... no-violència

De nou tornem a sortir trencant el nostre prolongat silenci.

Durant aquest any hem pogut comprovar la progressiva importància que està adquirint en el nostre país la lluita NO VIOLENTA. Accions com l'estada d'en Lluis Ma Xirinacs davant la presó Model, La Marxa de la Llibertat, l'aparició de nous Serveis Civils i últimament la posta en marxa del Procés Constituent del Moviment de Lluita NO-VIOLENTA als Països Catalans són una mostra de l'avenç en aquest camp.

No obstant, la NO-VIOLÈNCIA és encara por coneguda i compresa. Tenim enfront molta feina a fer en aquest sentit. "PAX", en aquesta segona etapa, vol cobrir en la mida de les seves possibilitats aquest buit, posant-se a disposició de tots els grups i persones que integren el Procés Constituent del Moviment com a eina d'informació, debat i coordinació permanent, de vital importància per enfortir i potenciar la nostra lluita.

Al estar immersos en la lluita per l'alliberament del nostre poble també "PAX" anirà enfocada a la realitat concreta dels Països Catalans estant atents a la vida de la resta dels pobles del Món.

Ara bé "PAX" omplirà aquest compromís solsament si som tots els que amb la nostra col.laboració anem configurant número rera número.

Restem totalment oberts.

el dret de lliure expressió

En aquesta segona etapa de "PAX", el Cos de Redacció vol donar un nou pas en les reivindicacions pels drets humans.

Fins ara ens hem limitat generalment a denunciar la transgressió d'aquests drets: fèiem documents, cartes, visites, gestions, actes... REIVINDICAVEM un dret que ens pertoca i que ens és escamotejat. Més d'un cop hem aguantat la garrotada dels cossos repressors de qui ens nega aquests drets.

Avui, ja no ho reivindiquem més. Passem a EXERCIR aquests drets que són nostres, que són indefugibles per a nosaltres, que conformen el nostre ésser i el nostre existir. PAX, convertint-se en portaveu d'aquest front de lluita no-violenta als Països Catalans EXERCEIX a partir d'aquest número EL DRET DE LLIURE EXPRESSIÓ. Cap condicionament, pressió o por ens entorlligaran la llengua. La paraula és lliure i lliure el pensament. I ens expressarem talment, segons la nostra condició de sers humans.

Malgrat la domagògia de l'actual govern reformista.

Som conscients del que això significa: delinquim l'aplicació restrictiva de les lleis. Però ho fem conscientment: aquestes lleis són injustes, per tant, no solament no hi cooperem sinó que les desobeim. Si tot un poble desobeeix al tirà, aquest, per més tirà que sigui, cau irremediablement. La força del poble és infinita. Avui comencem a exercir obertament i pública aquest dret; no ens creiem pas forts, sabem que som febles davant de les urpes opressores. Si us hi afegiu —cadascú a la seva manera— ja serem més... més forts... i la força de la raó ens farà triomfar. Quí es pot oposar a la força de tot un poble?.

NOTA DE LA REDACCIÓ

Si voleu col.laborar enviant articles o qualsevol tipus d'informació, tingueu en compte que la redacció de la revista es tanca el dia 15 de cada mes.

La nostra adreça és: Provinsionalment: c/Llúria, 7 - Barcelona - Per la revista "PAX".

la marxa de la llibertat

En aquest primer número de la segona etapa de la revista no podem oblidar-nos de La Marxa de la Llibertat. Seria però massa extens explicar tot el que ha significat aquesta mobilització. Valguin de testimoni aquesta fotografia i també els dos llibres que pròximament apareixeràn, l'ún composat principalment per fotografies i l'altre en el que s'exposa més detalladament el que ha estat La Marxa de la Llibertat.

MOVIMENT DE LLUITA NO-VIOLENTA
ALS PAISOS CATALANS

PROCÉS CONSTITUENT

Iniciant l'Assemblea tot cantant "ELS SEGADORS"

Els dies 2 i 3 de setembre,es reunia a Ripoll una assemblea de lluitadors no-violents dels Paisos Catalans,convocats per PAX CHRISTI amb l´objectiu central de discussió sobre el projecte d´obrir un ample front de lluita no-violenta,que possibilités el combat colze a colze dels diversos sectors o tendències que fins ara havíem anat tirant cadascú pel seu compte i risc. Altre cop,havia sigut la Marxa el detonant d´aquesta idea que alguns ja tenien de feia molt temps al cap, però es veia inviable degut al gran desconeixement que d'aquesta alternativa es tenia (i es té encara)en tot el nostre país.

En el comunicat final de l'assemblea es podia llegir: "s'acorda obrir un Procés Constituent cap a la formació d'un ample MOVIMENT DE LLUITA NO-VIOLENTA ALS PAISOS CATALANS que presenti una alternativa de lluita i aspiracions cap a una societat sense explotació de l´home per l´home". Havíem arribat a un primer acort. Important,creiem. S'elegí un EXECUTIU, que juntament amb una Permanent formada per un representant de cada entitat,sector,comarca o grup interessat en el treball dins d´aquest Procés Constituent,s´encarregava d´animar aquest període de debat cap a la formació des de la base d´aquest futur moviment de lluita no-violenta. Després d´una reunió de la Permanent a Vic i del treball dels diversos equips s´elaborá un DOSSIER DE PROPOSTES que en aquests moments en que llegeixes aquesta revista s´está debatent o esmenant de cara a l´assemblea constituient a celebrar,segons sembla a finals del proper mes de gener. Cal doncs que el treball de debat en cadascun dels grups o entitats interessats sigui fet com més aviat possible; almenys aquest és el criteri de l´Executiu a lintensificar la discussió al si dels diversos col.lectius immersos en les tasques d´aquest Procés Constituent.

PAX

ABSTENCIÓ

REFERENDUM

De la passada assemblea nacional de PAX CHRISTI,celebrada a Reus, volem ressaltar-ne un dels acorts que es van prendre,referent a la nostra postura davant del Referendum,donat que aquest es celebra el proper dia 15. A tall d'informació d´última hora resumim el text del comunicat:

Vist el carácter antidemocrátic en que es presenta aquest referendum (encara esperem l'amnistia total,les llibertats democrátiques i l'estatut d'autonomia,primer pas cap a l´autodeterminació del nostre poble)la secció catalana del Moviment Internacional Pax Christi propugna la consigna d'ABSTENCIÓ ACTIVA al citat referendum,seguint els acorts presos per la Permanent de l´Assemblea de Catalunya,organisme més representatiu del Principat.

l'objecció de nou empresonada

MANEL ESCARIZ MAGARIÑOS, OBJECTOR DE CONSCIENCIA NO-VIOLENT,AMNISTIAT I DETINGUT DE NOU PER EL MATEIX MOTIU; RESTA A MADRID EMPRESONAT.

ELS OBJECTORS DE CONSCIENCIA SON ELS PIONERS D'UN MON SENSE GUERRES ,SENSE ARMES I EN PAU

LA SEVA LLIBERTAT DEPEN DE NOSALTRES.
Informa-Escriu-Actúa- Fes servir l'imaginació.

Manel Escariz neix en un poblet de Pontevedra al 1950.Estudia uns quants anys al Seminari i després fa fins a quart de Filosofía i Lletres quedant molt decepcionat de la universitat.
Per mitjà d'en Gandhi i els germans Berrigan , s'introdueix a la no-violència i en 1971 coneix l'objecció de consciència amb la noticia del empresonament d'en Pepe Beunza.
El 23 de Juliol de 1976, només faltant-li quatre mesos per a llicenciar-se del Servei Militar, va a una vaga de fam en recolzament al objector Jesús Viñas.Al tornar a la caserna es declara objector de consciència, escribint una carta al Capità General, en el que s'ofereix per a fer un Servei Civil.Com a resposta se l'engarjola, processat per "Negativa a la prestació al Servei Militar.
Als pocs dies es decreta l'amnistia parcial , que s'aplica a tots els objectors.
L'onze d'agost, és posat en llibertat provisional com tots els objectors que encara no havien estat jutjats.Malgrat això, és obligat a tornar a la caserna i a treballar en la cuina.
El 12 d'agost, rebutja el treball per considerarque amb l'amnistia queda lliure del Servei Militar.Es nega a posar-se en firmes davant d'un Capità que l'insulta i bufateja i és processat de nou per el mateix delicte de negativa a la prestació del Servei Militar.L'advocat defensor, un militar, es nega a presentar recurs.Desde llavors en Manel és a la presó.
Malgrat tot, conserva el bon humor i el somriure. Té l'esperança de que la llibertat vindrà aviat. Llavors podr'a tornar a la seva terra i començar entre la seva gent gallega un Servei Civil.

Escribiu-li: Rgto de Infantería Mecanizada Wad-Ras 55. P.de Extremadura . MADRID.

setmana escariz

Arrel de la notícia de la nova detenció de l'objector gallec Manuel Escariz Magariños, es va organitzar una setmana d'accions, a tot l'Estat espanyol per demanar i exigir la seva llibertat, en la que hi van participar la majoria dels grups del servei civil.

Málaga.–

Vaga de fam, de Vicente Amurgos, Maria Carme Llauger i Miguel Ramos a l'església parroquial de Santo Domingo. Al cap de quatre dies, el 22 d'octubre vàren ser desallotjats per la policía. També és vàren fer dos encartellaments per els carrers més cèntrics de la ciutat.

Tarragona.–

Tres objectors de Consciència perteneixents al G.O.L.F. (grup d'objectors de la Floresta, a Tarragona), es tanquen a l'església de Sant Pau. Expulsats per la policía vàren tornar entrar, la tancada durà quatre dies.

La policia s'endú,al cap de tres quarts d'hora,el ninot colocat a les Rambles de Barcelona.

Bilbao.–

Deu membres del grup no-violent, s'encarten-llen durant tres quarts d'hora per la ciutat.

Barcelonès.–

Es crea el Comitè Llibertat Escariz i es porten a terme diverses accions:

Cartells als autobusos (20, vàren durar molt temps, una pancarta de 15 metres a la façana del "Corte Inglés" i un ninot assegut a les cadires de les Rambles.

Al acabar aquesta setmana el Comitè Escariz segueix funcionant però ara adopta el nom de Comitè Lluita Objectors (COLLO). Per més informació: Lluria, 7, 1º

el servei civil alternativa al servei militar

projecte d'estatut per els objectors de consciència

Ara ja funcionen sis Serveis Civils a l'estat espanyol, Vic, Málaga, Tarragona, Madrid, Bilbao i Can Serra a l'Hospitalet. La nostra intenció es fer la presentació pública del Servei Civil com una alternativa que ja és un fet. Per altra part ha estat presentat, per part de Justícia i Pau, el nostre projecte d'estatut al govern.

Art. 1er.– Les persones que tinguin obligacions militars i que per motius de consciència no puguin complir el servei militar, tindran el dret a ser-ne dispensades i destinades a un servei civil alternatiu que gaudirà de la mateixa consideració i drets que el servei militar.

Art. 2on.– Podran acollirse aquesta llei, en temps de pau, totes les persones amb obligacions militars.

Art. 3è.– En cas de guerra els objectors s'els respectaran le seves conviccions, i podran ser destinats a un servei actiu extraordinari no armat ni militaritzat, de la manera que disposa l'article 6º.

Art. 4rt.– a) Per poder ser reconegut s'haurà de notificar a la caixa de reclutament d'on sigui l'objector dient quin tipus de servei civil considera més bó per fer i en quina entitat o organisme.

b) La notificació s'haurà de presentar durant el temps que va desde l'allistament fins a l'incorporació, o bé durant el servei militar.

Art. 5è.– Dins els serveis civils es faran fines de tipus socials i amb preferència per les que no estiguin dotades econòmicament, que serveixin a l'interès de la societat amb preferència per els sectors mès necessitats, havent de fer-se dins d'organismes, institucions o entitats d'àmbit local, nacional o internacional autoritzades per fer-ho.

Art. 6è.– Una comissió formada per representants d'aquests organismes, coordinarà el treball on serà destinat cada objector, atenent a les necesitats de la societat, en la mesura que fos possible a les preferències de l'objector, entenent-se, però, com ideal el poder-lo fer dins la comunitat on visqui.

Art. 7è.– La durada d'aquest servei civil serà en principi la mateixa que la del servei militar. Tantmateix si hi haguessin unes greus raons de necessitat nacional, podrà arribar-se a un acord per allargar-lo per un temps que no passi de sis mesos.

Art. 8è.– La responsabilitat, així com la reglamentació consegüent, anirà a càrrec de les entitats de caracter civil que acullin als objectors.

Art. 9è.– Els objectors afectats el cuadre d'exemcions previst en el servei militar es podran acollir voluntàriament al servei civil.

Art. 1oè.– En cas de que l'objector es negui, sense causa justificada a fer el servei civil, podrà ser sancionat amb una pena que no passi la durada del servei civil.

b) Si es deixa el servei civil, sense causa justificada, la pena que se l'imposi no podrà ser superior al que li quedi de servei civil.

Art. 11.– Una vegada hagi complert la pena a la que es refereix l'article precedent, l'objector quedarà lliure de les obligacions militars.

Art. 12è.– Els objectors quedaran subjectes a legislació penal ordinària.

Disposició transittória:

a) Els objectors que amb anterioritat a la data d'entrada en vigor d'aquesta llei, hagin estat condemnats per la "negativa a la prestación dl servicio militar" podran optar per realitzar el servei civil, quedant així indultats per la resta de la condemna.

b) Als objectors que, amb anterioritat a la promulgació d'aquesta llei, estiguin fent un servei civil els comptarà el temps de servei fet.

Derogatòria:

Quedan derogades totes les normes vigents que s'oposin aquesta llei.

Disposició final:

El consell de ministres a proposta de la presidència del govern, dictarà les normes complementàries per el desenvolupament d'aquesta llei.

proposta de marxa de la llibertat a euzkadi

Arrel de La Marxa de la Llibertat, companys d'Euzkadi que havien participat es van mostrar interessats en potenciar la mateixa experiència en el seu país.

TRasncribim del dossier de presentació de la Marxa a diversos organismes del poble Basc les cartes de Pax Christi com a entitat convocant i el Secretariat de la Marxa de la Llibertat

Desitjem als companys bascs que també per ells la Marxa signifiqui un pas endavant capa a la llibertat per la que tants anys porten lluitant. Tant de bo que aquesta experiència esdevingui pel País Basc una nova alternativa capaç de neutralitzar l'espiral de violència en la que especialment es troben immersos.

Senyor,

Aquest Dossir que teniu a les mans, intenta d'ésser l'ambaixaida imformativa del que la marxa ha representat pel al poble català i al mateix temps servir d'introducció per aquest grup de companys basc, que porten el missatge de la nostra experiència col.lectiva, davant els organismes del poble d'Euskadi.

Demanem humilment que acepteu amb atenció interès aquesta concisa informació, que a estat reduïda per força. com al projecte més ampli i generós d'aquests companys basses que amb nosaltres han compartit, solidariament les nostres victories y sofriments durant la marxa de la llibertat que aquest estiu hem fet pels països catalans.

Us saludem doncs d'una manera cordial rebeu la nostra solidaritat amb la lluita que al vostre poble porta cap a l'alliberament.

Pax Christi Marxa de Llibertat

pax christi es dirigeix als organismes del poble d'euzkadi

Amics i companys de lluita.

Ens dirigim a tots vosaltres amb el goig sincer de sentir-nos germans dins un mateix camí, llarg i espinós, cap a la democràcia. Segurament que molts de vosaltres us demanareu el perquè de aquesta carta i el perquè de Pax Christi.

Us soposem informats del desemvolupament de la Marxa de la Llibertat que del 4 de Julio fins al 12 de Setembre passat a recorregut mes de 250 pobles i ciutats dels Països Catalans; coneixeu també encara que molt somerament la repressió brutal que a sofert el nostre poble durant el pas de la marxa, totalment no-violenta, a mans de les forces d'ocupació del govern remormista del Suárez (pura continuació de les estructures i mètodes feixistes del règim Dictatorial que va començar en Franco) govern que ara es vol presentar, –sarcàstica incongroència– com el "protector de la democracia".

En aquest petit Dossier que teniu a les mans intentem donar-vos a conèixer els principals fets i experiències que el poble català a obtingut de la seva Marxa de la Llibertat.

La Marxa ha estat una iniciativa de la nostra entitat, llençada a l'abast del nostre país. Pac Christi és oficialment un Moviment Catòlic Internacional en lluita per la Pau; als Països Catalans, la nostra secció la realitat la portat cap a un Moviment en lluita per la Pau, amb contactes internacionals i absoluta llibertat de ser d'una religió o no. El que creiem que importa, es la nostra militància fermal i radical en aquest camí cap a la Pau, cap a la societat on no hi hago e explotació de l'home per l'home. Per això la nostra entitat tenia plena autoritat moral per comvocar una Marxa d'aquest tipus.

Si hi ha una cosa que compartim els catalans amb els bascs i amb els altres pobles d'arreu de l'Estat, és l'ocupació de les forces feixistes repressives (Guardia Civil, Policia Aramada. Brigades d'informació, Forces Parapolicials, etc.). Compreneu doncs, que la Marxa fos ràpidament prohibida i reprimida amb totes les de la llei. Malgrat la prohibició i l'inici de la repressió, La Marxa va anar endavant éssent conscients de que desobeïem una llei donda pel Govern (no podiem obeir una llei injusta) i que començàvem dos mesos i mig de lluita, seguida i continuada, enfrontant-nos amb les forces repressives que ocupen els nostres pobles.

Des de la nostra comvocatòria pública, els dies 6 i 7 de Març fins que va començar la Marxa, el 4 de Julio, i tot l'estiu fins que es va acabar la Marxa ha estat recolzada i preparada per moltes persones de diferents nivells ideològics i edat. Això ha estat un fet essencial. La Marxa no podia ésser de Pax Christi, sinó de tot el poble català, i així ha estat. Aquest fet és el que ara ens mou a fer-vos arribar aquestes ratlles ja que us considerem representatius d'algun sector del poble basc.

Els últims dies de la Marxa, un grup de joves bascs que hi havien participat, vàren plantejar la possibilitat d'organitzar una Marxa de la Llibertat a través de les 7 províncies que composen Euskadi.

No hem de dir que la idea ens va agradar molt i automàticament ens hi vam solidaritzar. Sabiem de la gran feina –un despertar col.lectiu– que la Marxa havia estat als Països Catalans. Era una experiència única que voldriem compartir, si l'ocasió es presentava, amb els altres pobles oprimits.

Seguint doncs, aquest anhel comú és quan ens vàrem decidir a preparar i presentar-vos aquest dossier, i concretament en nóm de Pax Christi a recolzar la crida d'aquests xicots bascs. Crida feta al seu poble de cara a l'organització d'una mobilització a la base, despertadora de la consciència nacional i de la utilitat de la lluita no-violenta, radical com a mitjà de fàcil accés per la majoria del poble senzill, i al mateix temps infinitament efectiu, neutralitzador de l'escalada o espiral de violència provocada a Euskadi últimament per les forces d'ocupació.

Voldriem que no veièssiu en aquesta carta cap interferència ni judici al vostre poble, ans al contrari, una mostra d'afecte per tot allò que és viu i representa la lluita d'un poble germà.

Gora Euskadi!!

Atentament Consell de Presidència de Pax Christi,

Angel Colom Arcadi Oliveres Frederic Roda

carta del secretariat de la marxa de la llibertat

Barcelona, 20 d'octubre del 1976

Amics,

El fet de dirigir-nos als organismes del poble basc, ve per la idea dels nostres companys, compatriotes vostres, de fer una Marxa de la Llibertat per terres d'Euskadi, després de veure l'experiència que tots plegats hem portat a terme aquest estiu pels Països Catalans dins la nostra Marxa de la Llibertat. La nostra Marxa ha recorregut el nostre país amb l'objectiu bàsic de despertar la consciència nacional, en camí d'una societat sense classes; creiem interessant oferir la valoració que en acabar la Marxa hem elaborat en una assemblea, més de 150 marxàires. Considerem, honradament, que aquesta valoració és molt més representativa de la que podiem haver presentat directament des del Secretariat...

Conscients de la diferent situació vostre país —Euskadi— pensem que ens uneix però el mateix objectiu de lluita: recupera amb la seva total planificació tots els nostres drets nacionals i democràtics. Per això, us oferim la nostra original experiència amb i'il.lusió de que també per vosaltres signifiqui un pas endevant en el camí cap a la llibertat. Ens posem a la vostra disposició per col.laborar amb tot el que sigui possible i així entre tots, conscients de que tenim la raó, vèncer a les forces que ens oprimeixen.

Poble Basc posa't a caminar!!

Per el Secratariat de la Marxa de la Llibertat

Josep Armet, Pilar Ibañez, Jordi Rosés

per un control del poder per part del poble

campanya d'educació popular

Quan en aquests moments la propaganda oficial parla de votar, quant els partits de dretes estan ja per negociar la reforma, segons la política realista" hem de veure properes unes eleccions.

Votar i després què?

Esperar que els elegits compleixin llurs promeses electorals.

Però, i mentrestant, el poble què hi diu?

Oh, el poble treballa i espera no veure's enganyat.

Ah!

Personalment crec en una democràcia directa i per tant no n'hi ha prou amb votar cada exis anys el que vulguis, sinó que cal controlar en tot moment la vida col.lectiva del país que ens atany a tots. L'alternativa crec que ha d'anar per un enfortiment de les organitzacions i estructures territorials de base (assemblees locals, comarcals...) que ens permeten un treball directe en el lloc i un control o pressió sobre els organismes de govern general.

No sé si pot anar per aquí, però crec que fóra un pas important el que la darrera assemblea dels caminants de la Marxa de la Llibertat, celebrada a Ripoll els dies 16 i 17 d'octubre, acordava en un dels punts de la declaració final: aprobar la proposta d'*iniciar una gran campanya d'educació popular* per tots els pobles dels Països Catalans. Aquesta proposta, amplament debatuda, venia a plantejar la continuació en la tasca empresa per la Marxa de mobilització a la base a l'entorn de la política unitària i en base al planteig de lluita no-violenta.

La proposta que s'aprovà a Ripoll i sobre la qual cal començar a treballar és bàsicament la següent:

Seria una proposta-pont entre els grups no-violents ja organitzats (Procés Constituent del Moviment de lluita no-violenta als Països Catalans) i la gent que vol continuar la mobilització no-violenta a nivell de base, fruit de la Marxa de la Llibertat.

L'idea és de muntar una EXPOSICIÓ (amb base a fotografies, textes, dibuixos...) de la qual fer-ne 16 còpies (dues per cada columna de la Marxa) que anirien passant per poble, constituint un centre d'interès en quant a educació popular i mobilització unitària. L'EXPOSICIÓ estaria formada pels següents nuclis:

1) *nucli central a standar*, de tema únic a l'entorn dels quatre punts-objectius de la Marxa, amb fotografies i textes de la Marxa. Seria interessant que l'Esposició reflectés també altres temes considerats també d'importància actual en la lluita unitària.

2) *nucli autònom o variable*, en cada poble hi afegeix el que creu que pugui enllaçar la reïvindicació global com a país (4 punts) amb els seus problemes propis a reïvindicacions locals.

El recorregut de l'Exposició seria en base a les columnes de la Marxa de la Llibertat tot i que fóra possible tranquilament variar o ampliar l'itinerari.

Inicialment, es pensa que l'Exposició romangui *durant una setmana* sencera en cadascun dels pobles on passi. En aquest temps, es podria fer:

- xerrades sobre els temps centrals de l'exposició;
- xerrades sobre els temps centrals de l'exposició
- xerrades sobre la problemàtica local
- progeccions, diapositives, festivals...
- concentracions, mobilització general al carrer
- ...

Autogestionàriament, cada poble es faria responsable de l'Exposició amb tot el que comporta i després d'haver-la acollit, la faria arribar al següent poble.

Pel seu *planteig de lluita noviolenta*, aquest tema d'educació popular ha estat inclòs dins de l'apartat d'ACCIONS UNITÀRIES del Front d'Acció Directa del Procés Constituient. En l'ANEX número 10 del DOSSIER DE PROPOSTES d'aquest Procés Constituient és ressalta:

> "Fins ara en el camp de la lluita unitària del Principat i també de la resta dels Països Catalans, s'ha concedit una especial importància a la mobilització popular o de la part del poble que estava ne certa manera concientitzada sovial i políticament. Avui, després de les diverses experiències —moltíssimes i molt posivites— en aquest camp i, especialment per a nosaltres, després de la Marxa, podem plantejar-nos un nou esglás necessari per la majoria de gent dels nostres pobles i ciutats: l'educació política i social, dit d'altra manera, l'EDUCACIÓ POPULAR. Tants anys de Dictadura han esmortuit per força les arrels del nostre poble.
>
> Educació popular que preten fer incidir en les classes populars els coneixements polítics, socials i econòmics que ens han estat escamotejats. Quan ens plantegem una societat noviolenta la veiem en tant que educació permanent, que comporti un creixement col.lectiu d'aquesta societat (...) Veiem aquesta educació a la base com a imprescindible de tota revolució real, profunda, de canvi de mentalitats i d'estructures, avançant cap a una societat sense classes".

Quan tinguis aquesta revista a les teves mans s'haurà celebrat ja una sessió de treball, concretament el dia 28 de novembre a la Nou de Gaià (Camp de Tarragona). Es preveu l'assistència de gent de força comarques del Principat, gent de la Catalunya Nord, d'Eivissa i del País Valencià, en, segons notícies recents, s'ha iniciat una experiència que pot anar en el mateix sentit general. En aquest bescanvi d'idees i propostes, confio que podrem coordinar els nostres esforços a fer cada dia un poble més lliure, més responsable i més fort en la lluita diària pels nostres drets.

ÀNGEL COLOM I COLOM
Barcelona

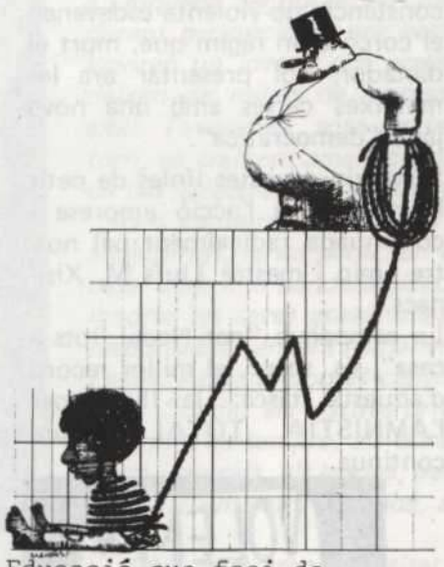

Educació que faci de l'opressió i de les seves causes,l'objecte de reflexió dels oprimits,la qual cosa possibilitarà el compromís necessari per la lluita pel seu alliberament.
Paulo Freire

PAX - PRESS - PAX - PRESS

PETICIÒ D'INDULT DE CONDEMNATS A MORT

Dos joves han sigut condemants a mort a l'Estat Francés. Cal que per tal de pressionar sobre les autoritats franceses a fi de que conmutin la pena a MARCELIN HORNEICH i JOSEPH KELLER adreçem una carta a Valery Giscard d'Estaing en aquest sentit.

Te d'anar ficada dins de dos sobres i posant el següent a cadascun d'ells:

1er sobre- Mr. le President de la Republique
Palais de l'Elysee
75 Paris
FRANCE

2 . sobre: Mr. Valery Giscard d'Estaing
—Personnel—

MATERIAL DISPONIBLE

En aquests moments disposem al Casal de la Pau del Barcelonés del següent material:

Declaració Drets Humans	100
FENT CAMÍ	15
ADHERENTS MARXA DE LA LLIBERTAT	10
REVISTA PAX	25
QUADERNS NO-VIOLENCIA	35
QUADERN O.C.	15
POSTERS VITORIA	75
POSTERS MARXA	50
POSTERS XIRINACS-CAMACHO	35
CATALUNYA AVUI	50
CATALUNYA ESTATUT	100
QUESTIÓ DE NOMS	35
SINTESI D'HISTORIA dels P.P.C.C.	120
POBLE CATALUNYA	75
CENTRALS NUCLEARS	35
LA FALC	50
MEDALLONS	50
TORTURA NO	100
DOSSIER PROCES CONSTITUENT	25
TARGES ASSEMBLEA CATALUNYA i 100	50
POSTERS DRETS HUMANS	25

Tot ho podreu trobar a:
La redacció de la revista.

ara farà un any

Al recomençar de nou aquesta tribuna oberta que sempre ha volgut ser la revista PAX i,sobretot ara que pren el caire de revista d'informació i d'enllaç de la lluita no-violenta als PAISOS CATALANS,ens ha semblat imprescindible recordar en Lluís M. Xirinacs,la seva estada permanent davant de la Model de Barcelona (tot el present número vé a ser una mena d'homenatge a la seva lluita que és la nostra) i també recordar una crida que potser en el seu moment (just ara farà un any) va passar un xic desaparcebuda però que per nosaltres va adquirir unaenorme importància que àdhuc ens ha mogut a respondre-la,tenint com a perspectiva tot el que ha esdevingut en el curs d'aquest any 1976.

Ara farà un any doncs,...

QUE EN LLUIS M. XIRINACS ESTA, DIARIAMENT, DAVANT DE LA PRESO MODEL

Nadal de 1975 - Nadal de 1976

El proper dia 25 d'aquest mes de Desembre —NADAL— es compleix el primer aniversari de l'estada permanent, en vetlla per l'Amnistia Total, de Lluís M. Xirinacs davant de la presó Model de la ciutat de Barcelona.

365 dies a 12 hores diàries... fan la respectable quantitat de 4380 hores continuades de lluita per l'AMNISTIA. Durant aquestes hores hi ha hagut moments per tot: moments de por,
de perssimisme,
de lluita,
de tensió,
d'estima
i d'esperança;
moments de la vida pasada de 12 hores de treball constant. En Lluís M. Xirinacs, des d'allà, sense moures anima i enforteix l'acció de molta gent, —ell mateix ho ha dit més d'un cop—. Vol ser el cordó umbilical que uneixi els companys que estan a dintre amb els qui estem a fora, lluitant perquè surtin. I ho és. És la senyal que ens indica que l'amnistia encara l'esperem. Els sucedanis, doncs, que pugui donar el govern reformista pot batejar-los com vulgui però difícilment fernos combregar amb rodes de molí. En Lluís M. Xirinacs i els altres captaires de la pau, permanents o ocasionals, amb la seva constància no-violenta esdevenen el corcó d'un règim que, mort el dictador, vol presentar ara les mateixes cartes amb una nova jaisó "democràtica".

Serveixin aquestes línies de petit homenatge a l'acció empresa i continuada radicalment pel nostre amic i mestre Lluís M. Xirinacs.

La campanya "per Nadal, tots a casa", és, segur, el millor record d'aquesta tasca: la lluita per l'AMNISTIA TOTAL encara continua.

CRIDA...

al jovent del nostre país en un moment històric

Sou com un volcà explosiu que neix d'arrels profundes. La terra estava parcel.lada acuradament, ben compartimentada i controlada en els registres de la propietat de la gent de seny. Els camps eren conreats, adobats, explotats. La productivitat dels boscos estava assegurada: "en tants anys, tants metres cúbics de fusta". Les cases, els carrers, arrenglerats. Tot pintat i asfaltat. Les ciutats, organitzades. Les autoritats, vigilants. La història semblava seguir el seu curs pacífic i, en realitat, estava aturada.

Però el volcà, de tant en tant, a primera vista de forma irracional, explota. Forces sortides de les entranyes de la història, allunyades de la propietat superficial dels adults asenyats, fan irrupció tot de sobte. Foc i lava. L'ordre de la gent de seny és trasbalsat per una invasió de vida jove. De moment, sembla que tot queda destruit. Després la nova terra volcànica esdevindrà la més fecunda. Li ha calgut romandre, temps i temps, ofegada en el si de la història, perquè la crosta superficial de l'ordre establert s'havia endurit molt durant quaranta anys. En els darrers temps la nova força puixant havia aconseguit fer algunes esquerdes en la muralla opressiva. Amb tot, encara avui la xemeneia del volcà, el canal de sortida és tan estret! La repressió és tan gran!

A la gent que s'ha acomodat dins del sistema establert tot li sembla normal. Tot segueix dins d'una pau acceptable. Certament aquesta gent viu d'il.lusions: "Petit retocs i seguirà la pau quaranta anys més". "No volem guerres": "Cal conservar una prosperitat assolida amb tans de sacrificis". Folls, es reparteixen càrrecs, honors i negocis. "ARa és l'hora dels assenyats", diuen. Mercadegen a l'esquena del poble; no compten amb els treballadors expremuts, durant generacions, per bestir l'ingent prosperitat de quatre rics; ignoren un jovent que pressiona per volar amb llibertat; prescindeixen de milers de represaliats amb multes, tortures, presons i exili. Tanmateix, sota les intrigues superficials dels aprofitats de torn, va creixent amenaçadora la pressió profunda de la vida frenada tan llargament en el nostre país.

Uns captaires de la nova pau som dia i nit a la muntanya de Montserrat, sense parar, en vetlla continuada, com una llàntia encesa, com una bandera alçada damunt d'una gran societat que vol ignorar les seves gravíssimes responsabilitats presents. Els homes responsables encara romanen en la clandestinitat, en la presó o en l'exili, Aquests pobres captaires diuen a la societat llaugera i divertida: "Cediu els vostres privilegis d'una vegada i obriu camins als oprimits de sempre, als obrers, als camperols i pescadors, als emigrats i aturats, als presos, perseguits i exiliats, als joves, als infants i als vells i malalts i, també, als grups i partits que pledejan a favor seu".

Ahir, una gran quantitat de joves va pujar a Montserrat i es va sumar al nostre crit aparentment silenciós. Llargues hores de disciplinat silenci foren una lliçó impressionant per a tothom. Llur silenci cridava:

"Volem amnistia
volem llibertats,
volem el premi de la democràcia pel poble
volem un salt pacífic a la democràcia".

Les guitarres cantaren: "Vull ser lliure a la democràcia".

I sí; Exercien llur llibertat allí mateix. Fins la guàrdoa civil, per cert ben abundosa, retia, amb llur no intervenció, homenatge a la voluntat dels joves.

Ha passat l'hora de les paraules. El volcà ha parat d'avisar. Ara calla. Demà farà explosió.

Jovent, vosaltres sou moviment, sou vida. No esteu destinats a podrir-vos per sempre en soterranis "undergrounds". Arriba la vostra hora. Els moviments de joventut tan normals a tot arreu, han estat prohibits en la nostra terra durant quaranta anys. S'obre ara un moment d'esperança.

La política, com el volcà, té dos moments: el moment primer de la movilització de masses i el moment segon de l'organització de masses.

¿Sereu capaços, en un primer moment, de sortir de la repressió que heu patit per constituir el gran moviment democratic de joventut que ara necessita el nostre poble amb tota urgència, vosaltres que encara no teniu el cor tacat amb la injustícia?

Y ¿sereu capaços, en un segon moment, d'organitzar-vos, amb agilitat però amb eficàcia, amb llibertat però amb disciplina, amb idealisme i entusiasme però amb sentit pràctic i solidari, amb imaginació però amb responsabilitat?

Aquests captaires de la nova veu esperen, durant aquest any sant, l'almoina de la vostra resposta.

Vicenta Alcover, Alexandre García, Josep Ricart, Ma. Rosa Rotllant, Lluís Ma. Xirinacs

Montserrat, 24 novembre 1975

Volem respondre a la crida que aquests Captaires de la Nova Pau ens van llençar, ara farà un any, des de la seva vetlla en Montserrat.

¿Sereu capaços, en un primer moment, de sortir de la repressió que heu patit...?

Si, hem sigut capaços, amb la Marxa de la Llibertat, sortir de la repressió i mobilitzarnos juntament amb el nostre poble com també ho férem en les grans manifestacions del febrer, justament en el punt algid de la campanya per l'amnistia, i altres manifestacions i jornades que s'han anat succeint al llarg del any.

¿Sereu capaços, en un segon moment, d'organitzar-vos...?

També els que ens diem No-Violents hem vist aquesta necessitat, hem començat el Proces Constituent del Moviment i per això de lluita No-Violenta als Països Catalans, del que ja en parlem en aquesta revista.

I també els joves amb el Congrés de la Joventut i la Taula de forces polítiques jovenils volem crear aquest gran moviment que ens dongui el protagonisme que ens correspon en la nostra societat.

La vostra espera, Captaires de la Nova Pau, no ha sigut en va.

CRÍTICA

art

POL BURY

En aquesta secció que comença avui, em proposo introduïr-nos en el món de diversos artistes que, per la seva incidència a la nostra societat, estan creant una nova dimensió de tot el que ens envolta.

Vull començar amb en POL BURY. L'he escollit perquè la seva originalitat es manifesta a tota la seva obra. Per parlar d'em POL BURY, em sembla lo més adient citar el que diu Jacques Dupin referint-se a ell:

"La lentitud ens obliga a la immobilitat. Som els seus captius abans d'ésser els seus companys. Impossible percebre-la, apreciar la força i l'extensió dels deus poders sense consagrar-li una llarga i exclusiva atenció. De sobte, res d'altre que l'indret que ella ha escollit per aparèixer, per empresonar, l'esguard consentidor y ben aviat estupefacte. Exigeix un comerç íntim, un do de si sense reticències i una vigilància en l'abandonament que trena entre ella i nosaltres la continuïtat d'un bescanvi, d'on són foragitats tots els altres accidents de la durada. Ens captiva i ben tots ens fascina. Per un excés de dolçor, ben al contrari de tota violència, per una acció imêrceptible, per un verí molt diluït. Les seves tempestes gairebé immòbils desvetllen, en nosaltres, sense pressa, una emoció indefinible. Allò que després s'esdevé només ens concerneix a nosaltres, sols i penjats, entre la beatitud i el riure, en l'obertura del parany".

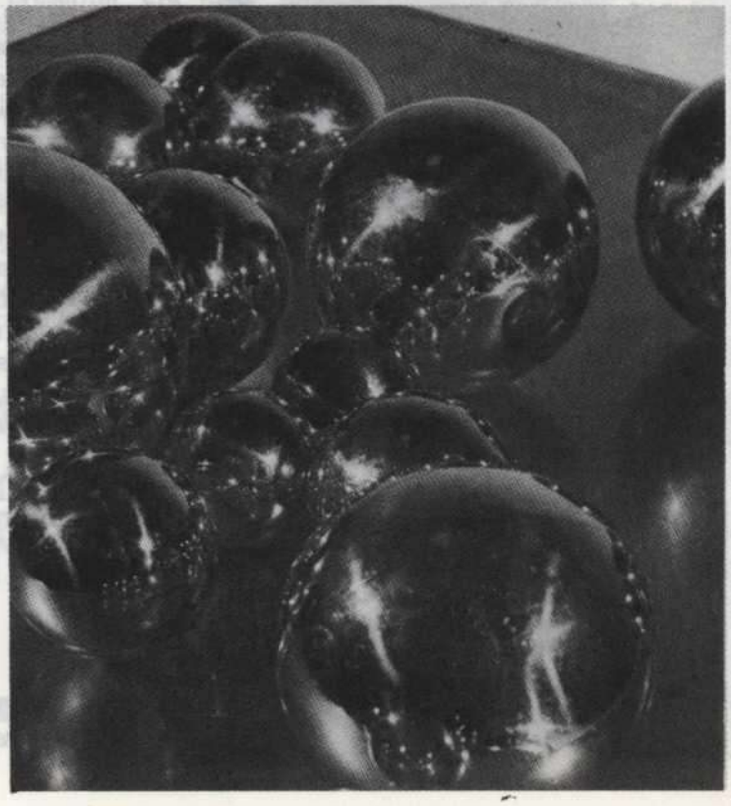

N-V : debats teòrics

exèrcit o defensa civil no-violenta

El millor exèrcit és el que no existeix. ¿Ho entendran algun dia els antimilitaristes que defensen l'exèrcit popular?

Pel març del 75 va sortir el llibre "Armé ou défense civile non violente?". Va firmat per "Gotha no-violent": De Bollardière, Lanza del Vasto, Jean Toulat... i un oficial, Gérard Millischer, que més tard va dimitir.

Els no-violents polítics no van firmar aquest text perque el trobaven ingenu, políticament. És cert, s'hi troben al.lusions curioses, però és apassionant i indispensable. L'edita "Combat non-violent", que ens ha autoritzat de publicar-ne alguns extractes.

Hi ha tres qüestions que intentarem de respondre: ¿Quines són, en general, les tècniques de lluita no-violenta?. Possibles fases d'una deensa no-violenta en el cas d'una invasió? ¿Condicions prèvies perque aquest sistema de defensa esdevingui eficaç?

1.- TECNIQUES DE LLUITA NO-VIOLENTA

a) La no-violència respecte de les persones

En la lluita no-violenta, respectar l'adversari vol dir respectar les persones, però no vol dir respectar el sistema que aquestes persones mantenen, o del qual són instruments. Aquest sistema, cal reduir-lo a la impotència o enfonsar-lo.

S'equivoca qui creu que l'únic mitjà per enderrocar un sistema injust és la violència armada contra les persones que el defenen; perque un sistema política no és mai un bloc homogeni i monolític.

Hem de diferenciar-hi:

- un minoria que té el comanament del poder polític econòmic.
- una majoria silenciosa convençuda o resignada, travessada per corrents d'oposició i sotmesa a una propaganda molt intensa
- la policia i els militars, força armada del sistema, que permeten que el poder es mantingui a les mans dels mateixos.

La lluita contra un sistema polític —un exèrcit invasor només és un element d'un sistema polític—, fent ús de la violència armada suposa, en principi, un reforç per aquest sistema que esdevé un bloc compacte, fonamentat en el nacionalisme i en l'exaltació militarista, per una banda, i en l'instint de conservació, per l'altra. Si es produeix aquesta unió en bloc, només es pot aconseguir la destrucció del sistema creant-ne un altre d'oposat a aquest, que tindrà els mateixos defectes que aquell sistema que es vol destruir.

L'absència de violències contra les persones, acompanyada d'accions que ataquin directament la injustícia, no afavorirà la creació d'un bloc unitari en l'adversari, sinó que aillarà la minoria responsable d'aquestes injustícies, i debilitarà les seves conexions amb l'opinió pública i els seus propis agents.

En la lluita armada "homes que no es coneixen es maten en profit d'altres que es coneixen i que no es maten". Per contra, la lluita no-violenta permet qye aquells que potser es matarien arribin a conèixer-se, i debilita el poder dels qui s'haurien beneficiat amb les morts.

De més a més, mentre que la lluita armada fa que les dones, els vells i la canalla assumeixin el paper de víctimes i rehens, la lluita no-violenta permet que tota la població prengui part activa en l'acció.

b) Cal posar en evidència les industícies

Perquè cap poder podrà mantenir-se molt llargament si no pot guardar l'aparença de justícia, de cara a l'opinió internacional, a la majoria silenciosa, i a la dels agents que li donen suport.

c) La no-cooperació

Si un poder no pot subsistir sense una aparença d'honorabilitat, tampoc pot fer-ho sense la col.laboració activa o passiva d'una gran majoria de la població. Li calen funcionaris, contribuents, treballadors, consumidors actius, etc. Quan una part important de la població refusa de cooperar, la situació del poder esdevé difícil; si el refús es generalitza, la situació esdevé impossible.

L'estratègia no-violenta ofereix una sèrie de tècniques de no-cooperació per a cada forma de participació dels ciutadans en la vida de la societat: la vaga (parcial, general, per torns, de zel ...) per als treballadors, el boicot per als consumidors, el refús o redistribució de l'import per als contribuents, la dimissió, la devolució de títols o condecoracions per als "notables" etc.

La no-cooperació potser haurà de ser simbòlica, al començament de la lluita, per cridar l'atenció sobre un problema determinat i, sobretot, de cara a l'opinió pública. Quan se l'hagi informat, la no-cooperació potser podrà ser massiva; en aquell moment, haurà d'anar directament a la debilitació dels responsables de les injustícies (que seran, segurament, els responsables de la justícia").

d) La desobediència civil

Una campanya de desobediència civil hauria d'anar sempre precedida d'una campanya que informi, alhora, la majoria silenciosa i les forces de repressió.

Es tractarà de forçar al poder responsable de la injustícia que ho reprimeixi tot; així s'impediria que seguís mantenint-se unit a la majoria silenciosa i als agents del poder, així se li prendria el recolzament de la població; de treballar mol en la informació, la no-cooperació, la desobediència civil, fins que es vegés obligat a cedir a la pressió de l'opinió pública

N-V : debats teòrics

i a la pressió no-violenta. Això és, essencialment, l'estratègia no-violenta.

El recurs de la desobediència civil fa que la no-violència no quedi reduïda a una acció política legal. (Va ser aquesta acció política que va fracassar a Xile, i no pas la no-violència —com a vegades s'ha dit—).

e) Institucions paral.leles i contra-poder

Ultra el refús de cooperar amb els responsables de la injustícia, ultra la resistència a les lleis, la lluita no-violenta pot arribar i ha d'arribar, en el seu procès (quan sigui més dura, o des del primer moment), a crear un contra-poder i institucions paral.leles.

Es tracta, si la situació ho permet, de fer funcionar els serveis públics, els circuits de producció i consum, els mitjans de comunicació, etc. en benefici exclussiu de la població; en cassos extrems, caldria la creació d'un contra-govern encarregat de coordinar les accions de resistència a nivell nacional.

No s'ha de creure pas que no-violència suposa imaginar-se que l'adversari es comportarà com un cavaller; no subestima mai la seva capacitat de violència, ni preté d'"eliminar la violència de la historia".

S'ha d'analitzar de prop l'argument marxista de que seria inevitable un xoc violent en una transformació revolucionària de la societat. Els partidaris de la resistència no-violenta no neguen que llurs adversaris puguin recórrer a la violència i que pugui produir-se un vessament de sang. Aquest recurs sembla inevitable per part d'un poder opressor. El que neguem aquesta no-violents és que els oprimits només puguin desfer-se de la violència opressora amb una violència de signe contrari.

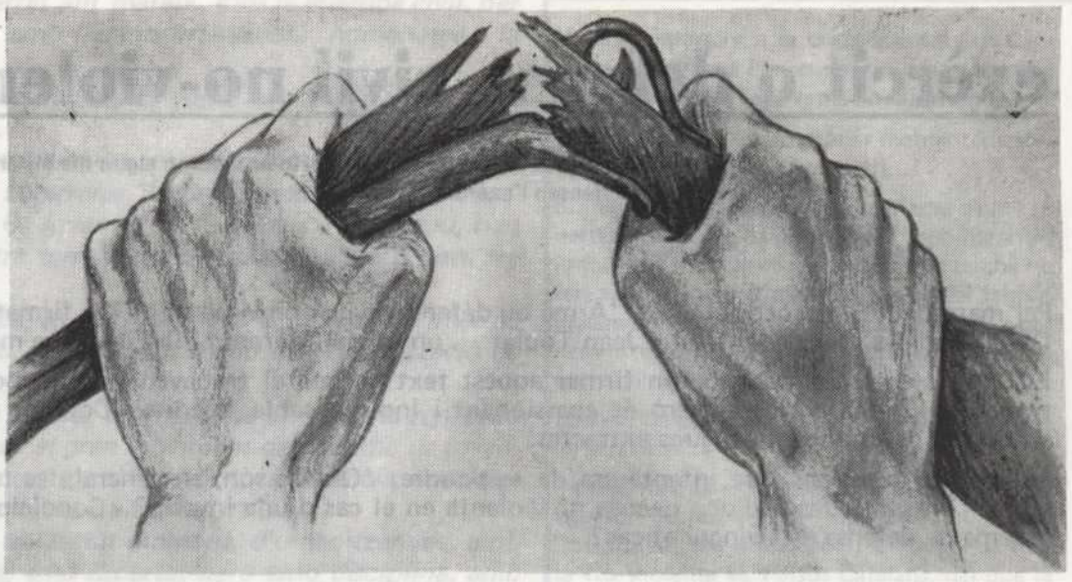

Aquells que afirmen que, quan s'assoleixi una relació de forces favorable als oprimits, l'enfrontament violent i la violència popular són inevitables, no valoren el fet que, en aquestes circumstàncies, una acció massiva de no-cooperació, de desobediència civil, d'obstrucció civil, juntament amb una campanya intensa d'informació a la policia i a l'exèrcit, tindrien moltes més possibilitats i oportunitats que no pas les barricades o una guerra civil, que reduiria les possibilitats dels oprimits al resultat de les armes.

En el cas d'una transformació revolucionària no-violenta, la iniciativa podria estar sempre a la base, sense córrer tant el risc que el moviment revolucionari fos manipulat per determinada "avantguarda" que volgués dirigir-lo i portar-lo a una dictadura.

2. ESQUEMA D'UNA CAMPANYA DE DEFENSA CIVIL NO-VIOLENTA

a) Durant l'invasió

Seria utòpic de pensar aturar els tancs, a les fronteres asseient-nos davant del seu pas. Aquesta acció és factible als carrers d'una gran ciutat —a Bratislava, els xecoslovacs s'assegueren davant dels tancs soviètics— però no ho és en una línia de defensa molt estesa.

Però, en aquesta fase, la resistència no-violenta presentaria tres avantatges sobre la resistència armada:

Primer, de no haver-hi resistència armada, de segur que aquest període seria molt menys macabre que les altres invasions que hem conegut a la història.

Segonament, tota la població —els homes, també— restaria i resistiria al seu lloc habitual, allí la resistència seria molt més eficaç.

Les tropes invasores, formades per soldats desarrelats, arrencats de llurs famílies per causa de la mobilització, toparien amb una població amb una textura social intacta, i que no s'impressionaria amb facilitat pel llarg aprenentatge de la no-violència.

I tercer, en una acció no-violenta ben preparada, un atac de l'adversari mai es considera com una daltabaix, sino com una imprudència per part seva, de la qual caldrà treure'n el màxim de profit.

En aquesta fase del conflicte s'hauria de seguir la tàctica, per general, d'evitar l'enfrontament amb les tropes d'ocupació, abans que s'hagin estabilitzar i hagin tingut emps de conèixer la població tal com és, i no com els ha estat presentada per la propaganda.

Seguint aquesta tàctica, i segons les circumstàncies, pot haver-hi dues formes d'acció:

- la població resta a les seves cases i deixa els carrers buits davant el pas de les tropes d'ocupació; les parets pintades poden recordar-los, sense odi, que en aquell país no hi tenen cap feina.
- la població ocupa els carrers, dialoga amb els soldats i, directament o amb escrits en la llengua dels invasors, els informa de la situació: sense fer-los-hi cap mal, mai acceptarà d'obeir-los.

En els primers moments de la invasió, i segons les circumstàncies i l'actitud de les tropes, es podrien prendre mesures per intentar de frenar el seu pas i entorpir la seva tasca: canviar o suprimir els rètols indicadors de carreteres, i les plaques dels noms dels carrers i dels números de les cases a les ciutats. Això transformaria la recerca i arrestament de persones susceptibles d'encapçalar la resistència.

b) Durant l'ocupació militar.

La tàctica defensiva consistiria, doncs, a impedir que l'invasor ataqués mínimament els drets de l'home, i a defensar pam a pam les llibertats públiques. S'hauria d'haver organitzat, abans que res, un sistema d'enllaç i transmissió ràpida, de manera que la mínima violació dels drets de l'home sigués seguida, immediatament, de manifestacions d'acord a les circumstàncies, i de cara a informar la població i els agents de la repressió.

Un poble avesat a no tolerar les violacions dels drets de la persona i a reaccionar-hi immediatament, esdevé per al poder dictatorial o per l'invasor com un mur contra el qual s'estrella la seva violència.

En cas de perill extrem (un intent de deportació massiva per exemple) la defensa no-violenta no podria "desautoritzar" de recórrer a accions de sabotatge no mortíferes, de manera que paralitzessin els mitjans de transport sense que els soldats haguessin de sentir-ho com una amenaça envers les seves persones.

Tanmateix, la tàctica no-violenta no ha de ser només defensiva. Té també una part d'ofensiva.

S'ha d'aconseguir que els militars de l'Estat adversari prenguin consciència que les seves persones no corren cap risc, que no se'ls farà cap mal, però se'ls oposarà, sistemàticament i amb força, el refús de la seva violència, quan actuïn com agents de l'Estat que els envia.

3. CONDICIONS NENESSÀRIES

a) Per a la resistència no-violenta cal que la població estigui ben informada sobre els principis i tècniques de la no-violència. Aquesta informació hauria de ser tant teòrica (coneixement dels grans principis de la no-violència i accions anteriors) com pràctica (entrenament en tècniques diverses, resistència a les provocacions, etc.).

b) Aquesta bona informació de que parlem afavoriria que els individus i les col.lectivitats locals prenguessin novament una bona part de les responsabilitats polítiques que actualment són encomanades a l'Estat.

La pràctica de la no-violència exigeix un coneixement de l'admonistració política i econòmica del país molt més gran de la qué actualment tenim la majoria. La majoritària passivitat cívica és causada, principalment, per un gran sentiment d'impotència i disgust per la política.

La no-violència torna a la política el seu veritable sentit i esdevé un poderós mitjà de formació per als ciutadans, perquè ofereix mitjans d'acció eficaços. La formació en la no-violència suposa informació i educació cívica alhora, per sobre de qualsevol condicionament polític o ideològic.

Aquesta actitud de refús té un veritable poder corrosiu. La població envaïda esdevé, per a la moral de les tropes, com un bany d'àcid en el qual cap govern pot permetre's de mantenir el seu exèrcit molt de temps, tement que els soldats, de retorn al seu país, tindrien un sentiment de descontent molt gran.

La població acostumada en la pràctica no-violenta sol ser un perill terrible per a la moral d'un exèrcit invasor. Seria massa arriscat d'enviarlo a una repressió ferotge.

Precisament l'acció no-violenta ha de provocar l'adversari a reprimir, a actuar. Si actua, queda en ridícul, i això és una prova de debilitat molt gran. Si vol reprimir, haurà d'enfrontar-se amb una població disposada a desobeir, i haurà de disposar d'un nombre molt important de militars i policies, el control ideològic dels quals anirà tornant-se difícil, perquè estaran constantment en contacte amb una població amiga, disposada a dialogar, i alhora fermament determinada a desobeir.

La població ha de tenir la iniciativa i ha d'obligar l'adversari que amenaci, incapacitant-lo, al mateix temps, que dugui a terme les amenaces.

La generalització dels mètodes d'acció no-violenta donaria més força a l'acció sindical i permetria de solucionar el divorci entre els sous i el nivell de vida.

Per altra banda, la formació en la no-violència i la presa de consciència a què s'arribaria faria més eficient el combat per la justícia i per una societat on hi hauria més igualtat d'oportunitats.

Contràriament al que a vegades hom pensa, la decisió de renunciar a la violència podria tenir un efecte d'alliberament més que d'inhibició. La por de veure degenerar conflictes bloqueja moltes iniciatives que podrien ser fecundes, i priva, alhora, als moviments de reivindicació de recolzaments que els serien molt necessaris.

Mentre que l'exèrcit serveix, amb molta freqüència, al poder i a les potències econòmiques en contra del poble contra els abusos del poder i de les potències econòmiques.

BIBLIOGRAFIA

- R.G. Bell: Alternative to War. Clarke, Londres
- M.L. King: Revolución no-violenta
- Lanza del Vasto: Técnica de la no-violencia
- J.M. Muller: Estrategia de la acción no-violenta

ANEX 1:

La primera acció que cal fer davant d'una injustícia es fer-la coneixer. La situació dels responsables esdevindrà més difícil com més evident sigui la injustícia davant tota l'opinió pública, els agents del poder i tot.

Un gran avantatge de la lluita no-violenta és que manté obert constantment un diàleg a tots els nivells; això impedeix que el poder advers canviï les seves cartes: podria ser fàcil de presentar com criminals els guerrillers, però l'acusació es fa més difícil quan es tracta de tota la població que va, amb les mans buides, a enfrontar-se amb la policia o l'exèrcit i accepta, sense resistència, de ser detinguda, podent aprofitar l'avinentesa per explicar la seva situació als soldats i policies.

Aquesta conducta, que suposa que els oprimits han superat la por a la policia i a la llei, i que estan disposats a suportar les conseqüències de llur actitud, és tan heròica com la del soldat al camp de batalla.

Per revelar aquestes injustícies poden emprar-se mitjans que no són específicament no-viollents: tractats, comunicats a la premsa. Les víctimes de la injustícia poden recórrer a tots els mitjans legals, abans de passar a d'altres tipus d'acció.
La no-violència ofereix mitjans particularment adaptats a la denúncia de les injustícies, fins i tot quan els mitjans d'informació els té l'adversari: vagues de fam, assegudes, encadenaments, ocupació de locals..., tot això acompanyat de fulls informatius ben preparats.
Aquestes manifestacions permetran la revelació pública d'injustícies que el poder intenta de dissimular. La intervenció de personalitats de renom que s'adhereixin a la causa dels resistents podria ser decisiva.

HA MORT UN COMPANY

Mentre estàvem reunits en assemblea els dies 16 i 17 a Ripoll ens va arribar la notícia de la mort d'en Llorenç, membre del secretariat de la Marxa a Manresa. Ens ve a la memòria la cançó:

I si un trist atzar
m'atura i caic a terra
porteu tots els meus cants
i un ram de flors vermelles
a qui tant hi estimat
quan guayem el combat...

UNA PETITA ACCIÓ NO-VIOLENTA

Eran els ultims dies de la Marxa i preveient que molts no podriem arribar a Poblet degut a l'ocupació de les forces repressives, quan se'ns va acudír que a fi de deixar una mostra de la presència de tots els que ens dirigiem cap a la concentració final i al mateix temps crear un cert caliu a les carreteres d'accés al monestir, podiem anar penjant als indicadors, arbres, etc. tot un seguit de cartells al.lusius a la diada.

En aquella ocasió no vam poguer-ho posar en pràctica però darrerament amb motiu del cinquè aniversari de l'assemblea de Catalunya i mentre ens dirigiem cap a Vilanova i la Geltrú, lloc de la concentració, em deixar alguns cartells com el de la fotografia.

És una petita acció No-Violenta que només requereix d'alguns rotuladors, fulls de cartulina i una mica de sentit artístic. Per el que veu el cartell, una vegada penjar, és molt esperançador, doncs s'adona que no està sol.

Seria interessant tenir-ho en compte de cara a futures concentracions.

COMUNITAT DE DRAPAIRES A BARCELONA

Un grup de gent plantejant-se el problema de les comunitats ha cregut interessant l'experiència d'una comunitat de treball dintre de l'engranatge de la gran ciutat tecnòcrata.

És un altra de les alternatives dins de totes aquelles comunitats de base, de vida, de feina d'aquest sistema inhumà.

Els drapaires intentaran viure autogestionàriament enmig de la societat opresora intentant crear una alternativa de treball més racional que la que ara funciona. Ens fa girar a base d'un consum innecesàri que no ens aporta res.

Aquesta comunitat de Drapaires recuperarà tot allò que sembla inservible.

Aquestes forces que fem servir per substituir tot allò que ens fan creure que no serveix son aquelles mateixes que no fem servir en viure amb totes les nostres capacitats humanes d'amor, art, en suma creativitat que es la nostre millor tasca com a persones humanes.

DIADA INTERNACIONAL DEL PRES PER LA PAU

El dia 1 de desembre es celebra a nivell internacional la Diada del pres per la pau, convocada per primera vegada per AMNESTY INTERNATIONAL. L'any passat ja vam celebrar aquesta diada, amb un acte a la Sala Newman, amb textesm cinema, caçons i testimonis directes, enfocat bàsicament cara al pres d'opinió, o sia a tot près polític. Apropant-se ja aquesta data, aquest any convoquem la celebració de la Diada dedicant tota l'atenció a la lluita per una AMNISTIA TOTAL. També voldríem que enguany, la celebració fos més generalitzada arreu del nostre país, que comencés a escampar-se per diferents indrets, institucionalitzant aquest dia en el poble manifestés la seva oposició a l'existència de qualsevulla prés per la pau. Aquest any aquesta data marca el rellançament de la campanya per una AMNISTIA TOTAL que es presenta sota el lema "PER NADAL TOTS A CASA", convocada per l'Associació de Familiars i Amics dels Presos Polítics.

ULTIMA HORA

IMPORTANT

Pel número del mes de gener, la revista PAX queda oberta a tota classe d'esmenes (parcials o totals) al DOSSIER DE PROPOSTES cap a la constitució del Moviment de lluita no-violenta als Països Catalans. El plaç és fins el dia 20.

Los héroes del futuro

Hasta ahora se han tenido por héroes las personas que con peligro de su propia vida han realizado hazañas extraordinarias por la supervivencia de una sociedad, una clase social o una ideología. Generalmente se ha dado al heroísmo un sentido bélico, y el concepto de heroicidad lleva parejo el de destrucción. Podríamos confeccionar una lista interminable de hazañas heróicas que nos cuenta la historia, y veríamos que todas ellas son constructivas para un bando, al que aseguran la supervivencia, pero destructivas para el otro.

El hecho de que la humanidad haya progresado técnicamente hasta niveles increíbles, el hecho de que un japonés, un indio, un americano, estén tan cerca hoy de nosotros en la relación tiempo/espacio, como lo estaba en la edad media un europeo, hace que la concepción de la realidad vaya cambiando de acuerdo con las actuales circunstancias. Santiago Matamoros o Juana de Arco, que consiguieron destruir gran número de enemigos en defensa de su ideología, no podrían ser tenidos como héroes en las circunstancias actuales. Porque hoy, sólo apretando un botón, se puede destruir una cantidad mucho mayor de «enemigos» y asegurar la subsistencia —es un decir— del bando propio. Incluso los terroristas de aire, cuyas intenciones en favor de su pueblo pueden ser elogiables, no gozan de la aureola del heroísmo porque su acción lleva aparejada la destrucción de otros seres humanos inocentes.

Hoy no existe un «enemigo» culpable definido. La culpa de la opresión de un pueblo, de una clase social, de una ideología, dado el progreso tecnológico y burocrático, la tienen determinadas estructuras sociales. Pero cuando se quiere, por la violencia, cambiar estas estructuras —que tienen la apariencia pacífica— no se considera heroicidad sino delincuencia.

Los héroes del futuro, pues, según el criterio que poco a poco se va introduciendo, serán ante todo no violentos, más constructivos que destructivos. Se pondrán, como todos los héroes, de parte de los oprimidos, de los desamparados, de los débiles o servirán a una ideología determinada. Pero su acción no será violenta, porque debido al avance tecnológico la violencia, al no costar esfuerzo, deja de tener mérito. Actuarán tozuda y pacíficamente contra la injusticia de las estructuras sociales y de los hombres que detentan el poder de estas estructuras.

Hoy podría ser un héroe el militar norteamericano que en Vietnam se niega a pasar por las armas una manifestación de campesinos y sufre represión de los superiores por ello. O un oficial soviéticc que es encarcelado por no haber reprimido con violencia una manifestación de estudiantes. O un policía chileno que es acusado de traidor a la patria por haberse negado a torturar a una mujer. Son ejemplos extremos que la perspicacia del lector podrá colocar en situaciones más próximas y determinadas. Será héroe el biólogo que se enfrente a los intereses todopoderosos de las grandes multinacionales y sufra represión por defender la pureza del medioambiente y la supervivencia de la comunidad a la que pertenece.

El heroísmo será siempre patrimonio de personas excepcionales, pero en el futuro no estará exclusivamente al servicio de una actividad bélica, sino al servicio de la paz y de la concordia humanas.

PERE BONNIN

EXTRET DEL "MUNDO DIARIO" DEL DIA 16 DE NOVEMBRE, A LA SECCIÓ "COMENTARIOS Y OPINIONES".

DIADA INTERNACIONAL DEL PRES PER LA PAU
1 DE DESEMBRE

PAU

REVISTA DE DEBAT NO-VIOLENT

N.º 23 (2.ª etapa) / gener 77
any IV / 35 ptes.

PAX

revista de debat No-Violent

N.º 23 (segona etapa)
gener de 1977 / any 4t.
35 ptes.

REDACCIO:
provisionalment, PAX CHRISTI
c/ Llúria, 7, 1r.
Bareclona - 10

COS DE REDACCIO:
- Pep Armet
- Antoni Cisteró
- Angel Colom
- Clara Doltra
- Francesc Riera
- Joan Sendra

DISTRIBUCIO:
- Josep Besora

IMPRESSIO:
CopiArt
Villarroel, 83 /

EQUIP TECNIC:
- Josep Ma. Costa
- Pilar Ibàñez
- Albert Jimènez
- Carmina Lafuente
- Joan Lluch
- Quim Sicília

FOTOGRAFIA:
- Robert Ramos

DIPOSIT LEGAL:
B. 18.764 / 74

COPYRIGHT BY PAX
Prohibida la reproducció de textos, fotografies o dibuixos sense citar-ne la procedència.

PAX no es fa responsable del contingut dels articles signats per col.laboradors o col.lectius.

SUMARI

EDITORIAL
pag. 3 - I ara què ?

ACCIO NO-VIOLENTA
pag. 4 - Diada del press per la pau
" 5 - Radicalitat de la lluita No-Violenta
" 6 - Guinaueta: de la merda en surten flors
Carrer Ecuador: una camara de gas
" 7 - Boicot Referendum

N.V. DEBATS TEORICS
pag 8 - Opinions entorn del projecte politic
" 9 - Els No-Violents i la politica

ALTERNATIVA
pag. 10 i 11 - Campanya de dinamització popular
" 12 i 13 - Una expriencia històrica d'autogestió
" 14 - Trencament eclesial

PAX-PRESS
pag. 15 - Un militar parla de pau
- Mossen Llopart amb nosaltres
- Els objetors seguim esperant
" 16 - Assamblea general de Pax Christi
- Memorial Joan XXIII
- Festa de comiat d'en Pepe Beunza
" 17 - Nit de Nadal, Nit de lluita, Nit de pau
- Agustí Vall: Una actitut compromesa en l'esglesia
" 18 - Rvda. Hermana directora de En Marcha

FITXA TECNICA
pag. 19 - Impremta de gelatina

CONTRAPORTADA
- Ninot per l'Amnistia total a Igualada.

"MOVIMENT DE LLUITA NO-VIOLENTA ALS PAISOS CATALANS"

(ESBORRANY CONSTITUCIONAL)
Gener 77

0.— **Presentació**

0.1.— **Esborrany Constitucional**

0.1.1.— Després d'haver sigut discutit el Dossier de Propostes per diferents comarques, grups i persones, la Permanent i l'Executiu han recollit totes les esmenes i han elaborat aquest Esborrany Constitucional que vol ser els punts mínims d'acord que ens han de dur a la constitució del moviment.

0.1.2.— Torna a ser revisable i cal que sigui treballat per tots els qui estem disposats a formar el futur Moviment de Lluita No-Violenta als Països Catalans (nom provisional). Totes les esmenes que es presentin seran recollides per la ponència (sorgida de la darrera Permanent a Mataró) que elaborarà els punts constituents a aprovar definitivament el 30 de gener a l'assemblea constituent. És obvi que ja no hi caben esmenes a la totalitat, com tampoc esmenes que afectin a qüestions de forma que no canviïn l'esperit del text.

Totes les esmenes caldrà que les fem arribar a: PAX CHRISTI
Llúria, 7
Barcelona -10-

abans del dia 22 de gener, per tal que la ponència les pugui tenir en compte a l'hora d'elaborar els punts constituents. Envieu-les escrites a màquina i seguint la seva numeració.

0.2.— **Assemblea Constituent**

0.2.1.— En aquesta assemblea es crearà el Moviment de Lluita No-Violenta als Països Catalans (nom provisional) i quedarà formada l'Assemblea del Principat.

0.2.2.— A l'assemblea constituent la ponència presentarà el text que hagi elaborat explicant l'acceptació o refús de les esmenes que s'hagin presentat. Un cop llegit tot qui no estigui d'acord amb algun dels punts exposats per la ponència podrà presentar a l'assemblea la seva opinió, durant un temps que es fixarà i sempre que estigui recolzat per 5 firmes dels assistents. Després de posar-se a votació, per majoria simple es decidirà la proposta acceptada.

0.2.3.— Mecanisme de votació: cada persona assistent tindrà un vot. Tots aquells disposats a integrar-se en el moviment i que pertanyen a alguna comarca o grup de treball que no hagin pogut assistir, delegaran el seu vot al seu representant. Aquest haurà de presentar una llista amb l'afiliació dels seus representats quan arribi a l'assemblea.

Nota: NOM - D'aquesta assemblea hauria de sortir el nom definitiu i l'anagrama del moviment. Tots els qui tinguem alguna idea presentem-la el dia de l'assemblea i entre tots n'escollirem una.

DECLARACIO IDEOLOGICA

1.1.— **Preàmbul**

1.1.1.— Persones i grups que vivim, treballem i ens sentim integrants de la comunitat dels Països Catalans, decidim coordinar els nostres esforços mitjançant la constitució d'un ample moviment de lluita No-Violenta als Països Catalans (nom provisional), alternativa d'alliberament del nostre poble.

1.1.2.— El principal vèrtex de connexió de tots els grups i persones que el constituïm és la nostra creença en la No-Violència, entesa des d'un o uns quants dels següents prismes: concepció filosòfica d'una nova societat; vivències d'interiorització personal; alternativa comunitària; mitjà de lluita política i social —partint de l'anàlisi de les causes objectives que produeixen situacions d'injustícia i d'opressió— convertint-se en opció popular de lluita revolucionària. La No-Violència és integralment, mitjà i fi, eina de combat dels pobles en la via que els porta a la llibertat.

1.1.3.— EL MOVIMENT DE LLUITA NO-VIOLENTA ALS PAÏSOS CATALANS (nom provisional) no aspira a prendre el poder polític en la nostra societat, instant, però, que sigui el poble, ell, globalment, qui n'esdevingui protagonista directe. Es declara independentment sense que això signifiqui l'exclusió dels membres que lliurement pertanyen també a un grup polític determinat.

1.2.—**Bases**

Com a MOVIMENT DE LLUITA NO-VIOLENTA ALS PAÏSOS CATALANS fem una opció explicitada en els 10 punts següents:

1.2.1.— Considerem la No-Violència com a millor mètode de lluita que pot conduir-nos a una transformació radical i global de la persona i la societat.

1.2.2.— Respectem la llibertat de consciència i d'acció i donem primacia a aquestes enfront de les lleis o situacions que atemptin contra la persona.

1.2.3.— Lluitem per la defensa dels drets humans i pel perfeccionament de la seva actual declaració.

1.2.4.— En la realitat de la lluita de classes, aportem la nostra convicció del respecte a la persona humana de l'adversari, enfrontant-nos, però, a les seves funcions opressores. És per això que optem per una estratègia revolucionària que signifiqui un canvi en els mètodes de combat, a fi d'arribar a una societat sense classes on no hi hagi explotació de l'home per l'home sense caure en l'espiral de la violència.

1.2.5.— Entenem que l'única transformació vàlida de les estructures socials sols és possible amb un canvi de la mentalitat individual i col.lectiva, resultat d'una educació permanent mitjançant un procés de revolució cultural que suprimeixi mites, tabús i prejudicis.

1.2.6.— Rebutgem qualsevol mena d'opressió, repressió i agressió siguin d'ordre econòmic, ecològic, polític, militar, cultural, religiós, psicològic o sexual i qualsevulla altra faceta que atempti contra la integritat i possibilitats de realització humanes.

1.2.7.— Rebutgem la discriminació sexual com a sistema d'opressió en funció del sexe, fonamentalment envers la dona i d'altres minories sexuals. Per tant, lluitem per la igualtat i llibertats sexuals.

1.2.8.— Considerem que la guerra és un crim contra la humanitat. Per això estem disposats a no col.laborar en la seva preparació i a lluitar contra totes les seves causes.

1.2.9.— Condemnem qualsevol mena d'imperialisme, colonialisme i militarisme, solidaritzant-nos activament amb tots els pobles que ho pateixen.

1.2.10.— Estem pel dret dels pobles a determinar llur futur i a regir-se independentment, i més concretament per l'autodeterminació del nostre poble. Treballarem per l'autogestió dels pobles a tots nivells cap al seu alliberament.

ORGANITZACIO

2.1.— Organització interna

2.1.1.— Casal: el nucli bàsic d'organització sera el Casal de la Pau. Entenem per Casal de la Pau un nucli de persones o grups No-Violents que treballin coordinats. Cada Casal definirà coordinadament el seu àmbit territorial.

Cada Casal serà autònom i incidirà en els organismes unitaris de la ciutat, comarca o regió.

2.1.2.— Comarca: per potenciar el fet comarcal seria bo que els Casals s'emmarquessin a l'entorn de la comarca.

2.1.3.— País: cada país serà considerat autònom dins de l'organització del moviment.

Els òrgans de funcionament i organització dins de cada país seran: (pel Principat orientatiu pels altres Països).

2.1.3.1.— Assemblea de País: *a)* Reunirà tots els membres del país i resoldrà les línies bàsiques que s'hagin plantejat.
b) Es reunirà 2 cops a l'any en assemblea ordinària i si convé alguna extraordinària.
c) Serà l'òrgan sobirà del país.

2.1.3.2.— Permanent: *a)* Formada pels representants dels grups de treball, casals i entitats adherides i l'executiu.
b) Manté en la pràctica els acords generals de l'assemblea.
c) Podrà prendre decisions sobre propostes dels representants entre assemblees generals.
d) Serà coordinadora: d'accions a través dels representants dels grups de treball, i de campanyes econòmiques a través dels representants de comarques.
e) De la Permanent sortiran els representants davant els organismes als que l'assemblea hagi decidit enviar-n'hi.
f) Els membres de la Permanent seran revocables per l'òrgan de base que els hagi elegit.
g) Convocarà les assemblees extraordinàries.
h) Es reunirà cada dos mesos com a mínim.

2.1.3.3.— Executiu: *a)* Estarà elegit per l'assemblea del País per un any, revocable si ho demana 1/3 de l'assemblea i format per unes 10 persones.
b) Formaran part també de l'executiu els membres que la Permanent designi pels càrrecs administratius (secretaria, tresoreria...)
c) Té la funció d'aplicació tècnica de les decisions de la Permanent.
d) Pot convocar la Permanent i en casos d'urgència l'assemblea extraordinària del país.
e) Quan les circumstàncies ho demanin, per la pressa o la necessitat, podrà prendre decisions en la línia dels acords de l'assemblea.
f) Les decisions preses el comprometeran davant la Permanent i podran ser rectificades o ratificades.
g) Si es produeix una baixa, per la causa que sigui, serà coberta pel següent en nombre de vots.

2.1.4.— Països Catalans: el moviment extén la seva actuació dins de l'àmbit dels Països Catalans. Els Països es coordinaran per: *a)* Assemblea General: — Es reunirà un cop a l'any
— Coordinarà les accions i decisions que afectin a nivell dels Països Catalans.
b) Comitè Coordinador: la composició i funcions d'aquest comitè seran decidides per l'assemblea general un cop es constitueixi.

2.2.— Relacions Externes

2.2.1— Grups No-Violents a l'Estat Espanyol

Els grups de treball prendran contactes amb els grups de l'Estat Espanyol que treballin els mateixos objectius (centrals nuclears, objectors, ecologia...)

2.2.3.— Altres Organismes

Si l'assemblea creu convenient una representació davant d'un altre organisme designarà de la Permanent els representants que hi vagin.

2.2.4.— S'estableix a tres nivells: *a)* Casals: Cada Casal decidirà la seva representació i qui el representa.
b) País: signarà la Permanent i en cas excepcional l'executiu.
c) Països Catalans: s'establirà la representació a través del comitè coordinador.

2.3.— **Presa de decisions**

2.3.1.— Procediment

2.3.1.1.— Permanent: — S'exigirà un quòrum de dos terços per a prendre qualsevol decisió
— Abans de cada votació s'escollirà per majoria simple el sistema de votació.

2.3.1.2.— Assemblea: les decisions es prendran per consensus majoritari, en cas de no arribar-hi es procedirà a una votació indicativa. Si és molt igualada, representants de les diferents postures elaboraran una nova ponència.

2.3.2.— Representants i Votacions

2.3.2.1.— Permanent: — Cada entitat i grup de treball tindrà un representant.
— Cada comarca tindrà un representant i un altre per cada 50 persones afiliades a la comarca.
— A l'hora de votar cada representant tindrà un vot.
— Els membres de l'Executiu no tindran dret a vot.

2.3.2.2.— Assemblea: un vot per carnet presentat.

2.4.— **Economia i Afiliació**

2.4.1.— L'economia serà autònoma a cada País; en casos excepcionals s'establirà una caixa comuna.

2.4.2.— A cada País l'economia serà assumida per un equip econòmic amb representació a l'executiu.

2.4.3.— Cada casal tindrà la seva organització econòmica pròpia i autònoma. Es respectaran les caixes pròpies dels grups de treball que puguin existir.

2.4.4.— Fonts d'ingressos: — Quotes: Personal 1.200 ptes./any revisables.

a) El pressupost del Moviment s'abasteix directament dels Casals.

b) Els Casals aportaran al començament de curs un tant per cent d'acord amb les seves possibilitats i nombre d'afiliats al Moviment.

c) Si les aportacions de tots els Casals no hi arriben o passen del pressupost es faran les correccions necessàries proporcionals a l'aportació de cada Casal.

d) Durant l'any en curs cada nou militant aportarà de la seva quota al Moviment el mateix tant per cent que el seu Casal ha aportat al començament d'any. Entitats: A convenir amb cadascuna d'elles.

— Campanyes econòmiques: podran partir de:— Grups de treball
— Casals
— Intercasals
— Moviment

En cada cas es decidirà la financiació i l'àmbit de la campanya.

2.4.5.— Afiliacions

— Personal: cada membre signarà la declaració ideològica i tindrà un carnet acreditatiu.

— Entitats: cada entitat decideix integrar-se al Moviment d'acord amb el següent esquema:

a) Dissolució de l'entitat passant els seus membres a ser-ho del Moviment.

b) Adherides: entitats que accepten el principi de la No-Violència i treballen algun punt de les bases. Hi ha un acord mutu de col.laboració econòmica. Hi tenen representants en la Permanent.

c) Simpatitzants: a partir d'una campanya o necessitats mútues s'estableix una col.laboració indefinida o a terme fixe.

2.5.— **Serveis Comuns**

Alguns serveis són útils al Moviment i a cada Casal en quant són un estri d'informació, coordinació i acumulació de material. Cada Casal potenciarà els serveis que li puguin convenir. Cada un dels serveis a nivell de País o de Moviment seran assumits per un o uns quants Casals que es preocuparan del seu funcionament. En principi tot ha d'estar fet en català. Caldrà però adaptar-se a situacions concretes que poden forçar a l'ús d'altres llengües.

2.6.— **Accions comunes**

Creiem important potenciar i coordinar les accions dins d'un front d'acció directa que abarcarà els següents nivells: *a)* Problemàtica local o comarcal

b) Accions específiques del Moviment

c) Accions unitàries

Per tal d'augmentar l'eficàcia d'aquestes accions és necessari:

a) La formació a l'acció i

b) La coordinació d'accions

Aquesta coordinació es realitzarà en la Permanent i en casos d'urgència en un comitè d'accions.

i ara què?

Ha passat el referèndum (tercer dels franquistes). Conjuntament amb les posicions de la majoria de l'oposició democràtica, nosaltres també havíem llançat la consigna d'asbtenció activa. Els percentatges d'aquesta abstenció tots sabem on s'han situat, representant una prova de força (sobretot mobilitzadora) en contra del Gegant de la Manipulació Informativa (binomi Govern-RTVE). Malgrat tot, com sempre, hem de reconèixer que de les posicions teòriques d'aquesta oposició abstencionista a la mobilització pràctica hi ha hagut força distància (vegeu l'article "Boicot al Referèndum", d'aquest mateix número). Amb tot, ara ens qüestionem: "I ara, què?"

... el govern prepara les eleccions, diuen, per al mes de maig.
... la cursa electoral ja ha començat.
... la negociació Govern-Oposició, per les notícies que arriben al "vulgus", també sembla estar ben encarrillada.
... ... i podríem afegir-hi moltes altres notícies.

Però, si ho analitzem ...

Posem un cas:
A la XXIV Permanent de l'Assemblea de Catalunya, PAX CHRISTI votava NO a la negociació amb Madrid si no quedava del tot clar que els 4 punts eren i són innegociables. Segons paraules del delegat d'aquesta entitat, veia a Catalunya que el marc unitari era un pas imprescindible en la lluita pel reconeixement dels drets de les persones, voluntat ferma d'un poble. Eren 18 delegacions que d'alguna forma no se sentien representades en aquesta mena de negociació, on cedíem en punts pels quals el poble lluita des de fa molts anys.

Per tant, ...?

El procés, però, continua. La premsa n'esdevé comentarista diari.

Si en alguna cosa, no obstant, volem especialment incidir des d'aquesta tribuna editorial és en el desconcert i desinformació (fruit de la ferotge dictadura de Franco i de l'oligarquia dirigent) que pateix el poble senzill, no polititzat, no conscientitzat. Aquest "i ara, què?" se'l formula molta gent, molta més de la que a voltes volem imaginar. Davant d'aquesta situació, creiem que és molt important —diríem que bàsica— una gran tasca de concienciació popular, de dinamització a la base de tots aquells ressorts —innombrables— que té el nostre poble. Per això volem destacar la importància que pot tenir per als Països Catalans la proposta de la CAMPANYA DE DINAMITZACIO POPULAR, sorgida arran de la Marxa de la Llibertat, i de la qual informem àmpliament en aquest mateix número.

NOTA DE LA REDACCIÓ

Si voleu col.laborar enviant articles o qualsevol tipus d'informació, tingueu en compte que la redacció de la revista es tanca el dia 15 de cada mes.

La nostra adreça és: Provinsionalment: c/Llúria, 7 - Barcelona - Per la revista "PAX".

diada del pres per la pau (1 de desembre)

Aquest any la celebració de la Diada Internacional del Pres per la Pau, convocada per la I.R.G. (Internacional de Resistents de la Guerra) s'emmarcava en la campanya "Per Nadal tots a casa" promoguda pels familiars dels presos polítics i significava el rellançament de la mobilització popular per l'amnistia total. Cal remarcar que internacionalment la diada té un caire completament diferent, ja que a l'estranger les accions commemoratives consisteixen a enviar paquets i cartes als presoners.

Des del Procés Constituent del Moviment de Lluita No-Violenta dels Països Catalans ens cal potenciar tot una sèrie d'accions descentralitzades en diferents punts.

Enumerem a continuació les accions portades a terme en diversos indrets del Principat.

BARCELONES

Al migdia dos grups de 10 persones s'encartellen en dos punts de la ciutat, les Rambles i l'Hospitalet amb frases allusives a l'amnistia: "Sense llibertat hom s'adorm", "Amnistia sense exclusions". Al mateix temps es repartien octavetes. A la tarda al barri de Sarrià es repetia l'acció amb una vintena de persones que, desitjoses de recórrer els carrers van deixar els cartells penjats als arbres i bancs de la plaça, moment en què aparegué la policia, que prengué l'afiliació a les persones.

A dos quarts de nou del vespre començava el silenci al voltant de tota la presó Model amb la intenció de rodejar-la. Unes 800 persones acompanyaven Lluís M. Xirinacs en la seva vetlla per l'amnistia total. Al finalitzar, mentre uns es donaven les mans, d'altres aplaudien rítmicament, mentre els presos saludaven des de les seves cel.les.

TERRASSA (Vallès Occidental)

També en aquesta ciutat el grup de no-violents va realitzar una encartellada, primera acció pública del grup. Durant una estona 8 persones van passejar-se pels carrers mentre d'altres repartien octavetes explicatives de la jornada.

MATARO (Maresme)

El diumenge dia 28, i col.locats pels no-violents que integren el procés constituent, van aparèixer a la plaça de Santa Anna 35 ninots mòbils de cartó i disfressats de presos, amb un cartell, penjats als arbres de la plaça.

IGUALADA (Anoia)

A dos quarts de nou del vespre el grup de no-violents d'Igualada aplegà més de 180 persones per a dur a terme un silenci, en solidaritat amb els del carrer Entença, al bell mig del passeig.

BALAGUER (Noguera)

El grup de no-violents i en la línia de la "Crida als cristians" de Lluís M. Xirinacs van fer la nit del 4 al 5 de desembre una vetlla de 12 hores recolzant la campanya "Per Nadal tots a casa", i convidant tot el poble de les comarques lleidatanes a potenciar-la mitjançant tancades i amb la presència el dia 24 davant de la presó Provincial de Lleida.

MATARO: NINOTS PER L'AMNISTIA

GIRONA (Gironès)

Potser l'acció més original va ser la del grup de no-violents de Girona que la matinada del dia 1 van posar al riu Onyar un cable amb un home vestit de presidiari empresonat dins. Dos grans rètols explicaven el sentit de l'acció: "Amnistia total", "1 de desembre, dia del presoner per la pau". Més tard es va desplegar una pancarta que deia: "Dia del presoner per la pau", "Per Nadal tots a casa", "Amnistia total".

bon any i bona amnistia

1 de desembre: DIADA DE L'EMPRESONAT PER LA PAU

Això vol ésser un escrit de Pau i solidaritat amb aquelles persones que han patit i pateixen a la presó, per haver estat fidels als seus ideals d'esperança i llibertat.

No tothom pot dir-se company d'aquestes persones, desgraciadament. Dic desgraciadament perquè COMPANY vol dir "el que menja el mateix pa"; per a mí significa anar en contra del conformisme, disponibilitat en contra de l'egoísme, treballar en comptes de fer treballar als altres per als meus interessos ...

Essent com sóc, una persona com vosaltres, que només em sento cridada a reflexionar sobre aquest fet, voldria, com un petit pas endavant, que avui, dia de l'empresonat per la pau, arribi a vosaltres aquesta arrel del meu pensament.

per últim, vull expresar públicament la meva tristesa, en observar com encara hi ha gent que pensa que anem cap a un règim democràtic, quan no hem pogut erradicar la persecució, la tortura i l'empresonament polític.

(Octaveta repartida a Tarragona i Reus)

Lluitaven per la Pau, i ara estan darrera
les reixes de la presó.

Sí, hi havia el perill de que cada cop fossin més els qui lluiten per la Pau:
potser gosarien destorbar els privilegis dels qui tenen les presons, dels qui tenen els fusells, els tancs, els canons i les bombes.

Sí, hi havia el perill de que la Pau arrivés:
s'acabarien les justificacions pels qui disposen d'un exèrcit.

I els qui lluitaven per la Pau estan darrera la reixa de la presó, i esperen el dia en què sortiran al carrer i ens podran encomanar llur gran desig de Pau.

I entretant el qui som fora, davant del testimoni de l'empresonat per la Pau, ens hem de preguntar si la nostra actitut passiva no és un més dels obstacles que impedeixen l'arriveda de la Pau.

Perquè els qui lluitaven per la Pau són ara darrera les reixes de la presó.

NO VIOLENTS

radicalitat de la lluita no-violenta

Sobretot en aquests darrers quaranta anys de foscor, el poble ha utilitzat en un alt percentatge mitjans de lluita sense violència, mètodes que la mateixa gent anomena "pacífics" i àdhuc "no-violents". I solem confondre aquests mots:

... lluita sense violència
... lluita pacífica
... lluita no-violenta.

La diferència fonamental, al meu entendre, rau en el grau de consciència de la utilització dels mètodes –genèricament "sense violència"– en la lluita popular, obrera, estudiantil,... Quan s'usen aquests mitjans pacífics (hom branda la raó com a única arma) i no s'és conscient de la força que poden tenir potenciats al màxim, coordinats i portant aquella determinada acció fins al final, llavors ens trobem amb la utilització inconscient de la lluita no-violenta, i ens quedem en l'últim grau, en la situació de "sense violència". Quan hom s'adona de la importància que pot tenir dur l'acció fins al final (radicalitat i conseqüència) i ho posa en marxa, pren consciència del grau de

risc total
compromís total
solidaritat total

que comporta la seva opció. Esdevé conscient d'aquella lluita, de la raó que vol fer triomfar pel damunt de la repressió i la injustícia. Empra el mètode de lluita no-violenta. Aquesta tossuderia –popularitzada pels caminants de la Marxa de la Llibertat– és, en bona part, factor d'èxit en el combat no-violent. La NO-VIOLENCIA, per a ser efectiva, ha de ser radical. I evidentment conscient que s'està utilitzant un mètode que respecta sempre la integritat física de la persona, però alhora no concedeix cap treva a l'adversari.

Ara posem l'accent sobre algunes d'aquestes accions de lluita del poble que, potser inconscient de la força del mètode, però que les ha dut i les duu a terme fins a l'extrem, radical en la seva postura de defensa d'uns drets que no es poden trepitjar.

guineueta: de la merda en surten flors

Darrera del Mental hi ha uns terrenys que servien d'abocador d'escombraries i enderrocs.

Les excavadores i els camions van netejar-ho en una setmana: s'havien de començar les obres per a la construcció de blocs mastodòntics de pisos, en uns terrenys que s'havien de dedicar a equipaments i serveis.

Immediatament que les màquines ho hagueren desbrossat, hi aparegueren els veïns. Era a començaments de novembre; aquell cap de setmana convertiren el descampat en un petit parc públic: hi plantaren arbres, hi instal.laren bancs i gronxadors, hi pintaren murals i pancartes...

Les màquines volgueren iniciar les obres i els veïns s'hi oposaren: tancaren el terreny amb cotxes, i impedien l'entrada amb la seva presència.

Els veïns han ocupat permanentment el terreny, hi fan assemblees, tertúlies, castanyades..., les dones s'hi porten el cafè i la mitja. Hi han encès un foc que crema gairebé sempre per guardar-se una mica del fred. La presència de veïns és constant; en els moments més difícils s'organitzen torns, permanències; alguna nit van fer vetlla tota la nit.

Un llarg estira i arronsa que ara sembla que pot solucionarse. A mitjan desembre l'Ajuntament ha promès que no s'edificaran els pisos, però els veïns volen l'escola, la llar per als vells...

Ara, amb el mal temps, no hi ha gaire gent, però un vell explica que estan molt units: "En vint minuts, trucant de casa en casa, podríem fer baixar 200 veïns..." —diu un—. I un altre diu que "s'ha de vigilar que el foc no s'apagui fins que obtinguem el que volem".

Es un foc d'esperança en una lluita d'un barri en què la gent s'ha sentit enganyada pels organismes públics oficials i pels grans empresaris.

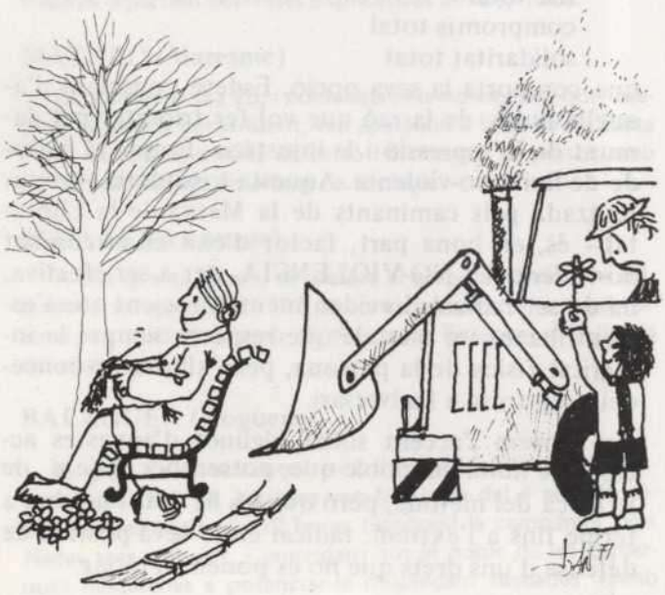

carrer ecuador: una càmara de gas

Més d'un milió de camions a l'any, durant les 24 hores del dia, converteixen aquest carrer en un indret veritablement inhòspit.

Degut a que les successives protestes dels veïns no havien estat escoltades, aquests, coordinats per la seva Associació, van decidir mostrar públicament les seves reivindicacions —un carrer sense fums ni sorolls— disposats a portar la seva acció fins a aconseguir-ho.

El dia que vaig anar-hi vaig comptar més de 100 cartells i pancartes als arbres i balcons, una des del setè pis fins al carrer, i cap d'elles no tenia la mateixa inscripció. Però també els veïns han recorregut a l'acció directa no-violenta per defensar el seu carrer. En els punts més àlgids de la lluita es van produir diverses ocupacions del carrer per famílies senceres paralitzant tot el tràfic i fent desviar els camions per un altre lloc.

La resposta de les "autoritats" ha estat molt diversa. Mentre un dia la policia carregava brutalment, el següent el batlle parlamentava amb els "ocupants del carrer" i els prometia una ràpida solució. Ara ja no passen camions per la nit i els més grossos —que eren els més emprenyadors— es desvien per un altre carrer.

Una victòria per uns veïns units i radicals.

Angel Colom
Joan Sendra
Pep Armet

boicot referendum

El dia 15 de desembre era la data fixada per l'actual govern Suárez per la celebració del Referèndum. Després de l'aprovació per unes Corts franquistes i després d'un pacte amb l'Alianza Popular, diuen, aquesta "consulta popular" significava l'últim pas per a l'aprovació definitiva de la llei de reforma.

El govern es va volcar per obtenir el "sí" en el referèndum: 1.800 milions de pessetes en propaganda invadint tots els mitjans de comunicació social, amenaces del ministre de la governació contra aquells que preconitzessin l'abstenció, tot i que ell mateix la considerés com una postura lícita i la discriminació de part de l'oposició a fi d'aconseguir la seva divisió i debilitació.

D'altra banda, no es van donar les garanties prèvies mínimes, igualtat d'oportunitats, informació veritable, etc.... com tampoc no es reconeixen els drets fonamentals de la persona, no tenim les llibertats, les diverses nacionalitats dins l'Estat, no tenim Estatut d'Autonomia i més de 200 presos polítics esperen l'amnistia dins les presons.

Si no es donaven les garanties prèvies, és que en tenim alguna enfront de les eleccions generals que figuren en la llei de reforma? La incertesa en aquest sentit és encara major. Estaran legalitzats els partits? Es respectaran totes les opcions? Hi haurà igualtat d'oportunitats quant a propaganda?

Davant d'aquest panorama és clar que l'única sortida per a l'oposició, pels que veritablement defensen les llibertats, era l'abstenció activa. Era l'única forma de debilitar la segura victòria de Suárez.

Però, de quins mitjans disposava l'oposició per difondre les seves idees? Estava condemnada al carrer, amb els riscs que això comporta.

Ens hauria agradat de fer, en aquest número, una llista interminable d'accions per l'abstenció, però les mateixes tensions dins dels organismes unitaris i l'esclafadora política del govern a través de la propaganda han sigut factors decisius perquè la campanya pro-abstenció es veiés disminuïda.

Els cartells, pegatines, pintades, algun míting, la col.locació de taules públiques amb propaganda, manifestacions i l'acció porta per porta han estat els únics mitjans utilitzats per l'oposició. Molt poc per un adversari tan gran.

Crec que és en aquest moments quan cal una reflexió de per què no es va poder dur a terme l'encartellada massiva prevista a diferents llocs del Principat, l'encadenada de personalitats planejada a Barcelona coincidint amb la visita de Suárez avant- referèndum i altres accions típicament no-violentes que es van proposar en el seu dia dins l'Assemblea de Catalunya. Ara és el moment de fer-nos una autocrítica, de revisar la nostra actuació, de preguntar-nos:

On és la confluència unitària?

On és la mobilització?

Potser si donem resposta a aquestes preguntes sortirem de l' "impasse" i no ens tornarà a passar el mateix la propera vegada.

N-V : debats teòrics

opinions entorn del projecte polític

PROJECTE POLÍTIC DE LA NO-VIOLÈNCIA

En el nostre Procés Constituent, un dels apartats que queda més ambigu, més general i abstracte, menys definitori i segurament menys necessari per a la constitució del moviment en lluita que estem creant, és el tema del PROJECTE POLÍTIC. El camí de lluita ens anirà configurant el que entenem i volem com a Projecte Polític. De moment... en la passada Permanent del Procés Constituent, celebrada a Mataró els passats dies 11 i 12 de desembre, el Consell de Redacció de PAX ens vam fer responsables de la publicació del que s'havia respost fins ara sobre aquest tema per part dels grups o individus que ho han estat discutint i ens han fer arribar llurs opinions. Evidentment el debat continua. La constitució del MOVIMENT DE LLUITA NO-VIOLENTA el proper dia 30 de gener (aniversari de la mort de GANDHI) no serà res més que l'inici d'aquest camí de discussió i debat a l'entorn d'aquest tema tan transcendent en la nostra opció de lluita i de societat.

EN EL DOSSIER DE PROPOSTES ES PREGUNTAVA:

1.3.0. Si recordem, en la primera assemblea vàrem parlar d'una comissió d'estudi que treballaria el "projecte polític". Per a dur a terme aquesta feina i vista la diferent comprensió i acceptació de tal projecte, interessaria que ens definíssim sobre:

1.3.1. Què entenem per un projecte polític?

1.3.2. És necessari un projecte polític?

1.3.3. En cas afirmatiu, quines línies i temes generals hauria de tenir el nostre?

1.3.4. Creiem que la resposta en aquestes qüestions o qualsevol altre suggeriment ens podrà anar ajudant a anar centrant el camí comú, ni que de moment només sigui orientatiu i no imprescindible per la constitució del moviment.

LES RESPOSTES DIUEN:

A) Provinent dels AMICS DE L'ARCA (Barcelona)

1.3.1. —Un model de societat cap on hem d'anar tendint.
—Passos intermitjos per anar-nos-hi acostant.

1.3.2. —Sí.

1.3.3. —Autogestió.
—Potenciació de la vida comunitària.
—Col.laboració amb tot el que sigui un pas endavant.

B) Provinent del CASAL DE TERRASSA (Vallès Occidental)

1.3.1. —Partint d'una anàlisi global de la situació, els camins o projectes per arribar als ideals.

1.3.2. —Sí. Un cop basat el moviment, s'ha de començar amb el projecte polític.

1.3.3. —Un sistema amb una economia de tipus socialista i una estructura basada sempre amb l'autogestió.

C) Provinent del GRUP DE DONES (Barcelona)

1.3. —Entenem per projecte polític la concreció d'una ideologia estructurada en els seus diferents àmbits. El moviment com a tal, no ha de tenir un projecte polític en el seu sentit estricte, però sí ha de tenir una línia política el més ampla possible, emmarcada en les bases proposades. És a dir, la concreció de les mateixes bases.

D) Provinent d'en MARTÍ OLIVELLA (Barcelona)

1.3.1. —Una anàlisi (el més científica possible en les diferents ciències) de la societat actual.
Projecte de nova societat (no sols idealista, sinó mirant les possibilitats de la història) (estratègia).
Uns mitjans en diferents termes per arribar-hi (tàctica) (tàctica de lluita en l'aspecte econòmic, biològic i polític...)
Tècniques concretes de lluita per a dur a terme la transformació proposada.

1.3.2. —El projecte polític de la No-Violència, no deixa de ser en aquest procés d'aparició històrica d'aquest fenomen a nivell mundial, una intuïció poc formulada a nivell global.
En els intents de projectes concrets, referits a una situació concreta... el projecte polític agafa d'alguna manera les anàlisis vigents i les barreja o pren opció per algunes d'elles. (Marxista, Anarquista, Socialisme, autogestionari...)
Crec que un grup hauria d'anar cercant material i profunditzant a partir de la praxi (no només local sinó mundial) el que poden ser les possibilitats o inconvenients de tal projecte.

1.3.3. —Malgrat això crec que es podria anar elaborant un projecte concret aquí i per aquí, sobre l'aportació de la lluita no-violenta en la construcció d'una societat més democràtica i en la defensa de la democràcia i en la defensa de les "classes desfavorides" i en el dret dels pobles a la seva llibertat...

E) Provinent del GRUP DE TREBALL EN CONTRA DE LES CENTRALS NUCLEARS (Barcelona)

1.3.1. —Estructuració, línies d'acció de diferents grups.

1.3.2. —No ho veiem imprescindible.

1.3.3. —No anar de cara al poder. La línia general consistiria en fer tot tipus d'increpació a qualsevol poder.

F) Provinent de la comarca de l'Anoia (GRUP DE DISCUSSIÓ de 30 persones)

1.3.1. —La forma com un grup proposa una manera d'articular-se (la societat) per tal que vagi d'acord amb els principis del grup.

—Programa d'actuació per a aconseguir les nostres finalitats.
—És una alternativa a una situació política concreta donada.

1.3.2.

1.3.3.—Veiem com a fi del moviment la realització de les bases. Per fer-ho necessitem una línia d'actuació que la resumeixi en aquestes tres etapes:
- •lluita constant pel respecte dels drets humans;
- •apropament com a incidència i protagonisme de la No-Violència en tots els fronts de lluita i a la vida quotidiana;
- •estructuració de la societat no-violenta segons les bases.

G) **Provinent del GRUP ESTRUC (Barcelona)**

1.3.1.—Entenem per projecte, un estudi de quelcom a realitzar. Aquest "quelcom a realitzar" és l'objectiu del projecte, i creiem que en el moviment hauria de tenir una expressió molt concreta: la transformació radical i global de la persona i de la societat. Evidentment aquest projecte, quan a possibilitador de les transformacions esmentades en el marc de la nostra societat classista, es pot anomenar polític, prenent-nos aquest mot en sentit ampli. Per arribar a aconseguir l'objectiu proposat ens cal una metodologia que es concretarà en una estratègia i una tàctica. Aquestes s'aniran configurant, en llurs línies generals, en les assemblees dels Països Catalans.

1.3.2.—Creiem necessari un projecte polític entès d'aquesta manera.

1.3.3.—S'aniran precisant segons hem dit.

H) **Provinent de JORDI QUINTANA (Barcelona)**

1.3. Referent a aquest apartat, crec que és interessant i fins i tot bastant necessari d'obtenir un projecte polític.

Què s'entén per projecte polític dintre del Moviment? Indubtablement això està molt lluny d'una afiliació o integració dintre d'un partit polític concret. El Moviment hauria d'anar fent una valoració de tots els punts principals que té qualsevol projecte polític. Alguns d'aquests punts serien acceptats per grups concrets de gent i refusats o no acceptats per altres. Això significaria que, després d'un estudi i aprofundiment d'un punt concret, aquest no ha estat assumit pel Moviment, deixant, per tant, llibertat d'opinió i decisió als components del mateix.

En canvi, podem trobar altres punts que siguin acceptats per una majoria (s'hauria d'especificar el que aquí entenem per majoria), o per la totalitat de membres del Moviment. (Per exemple, donat el cas, els 4 punts de l'Assemblea de Catalunya).

Llavors, un cop feta l'anàlisi total, els punts assumits pel Moviment (la totalitat) serien els que sontituirien l'anomenat Projecte Polític.

Seria tasca posterior la de veure si aquest Projecte Polític del Moviment coincideix amb els d'alguns dels grups polítics existents i si ha d'existir o no coordinació.

els no-violents i la política

La primera afirmació que podem fer és que cap grup No-Violent no ha de pertànyer, o sigui, dependre de cap partit polític. Els grups o moviments autònoms. Ara bé, la qüestió radica en quina relació hauria d'haver-hi entre els grusp N.V. i la política.

El que cap grup N.V. no pot privar és l'existència de la que podríem anomenar doble militància, o sigui, el que una persona pertanyi i treballi en un grup N.V. i al mateix temps militi activament en un partit polític. El que si s'hauria d'aclarir és l'aspecte de la incompatibilitat de càrrecs dirigents.

Perquè el qui té un càrrec important en un partit polític no el pot tenir en un grup N.V.? El motiu és ben senzill: es corre el perill de passar els interessos del partit als del grup N.V., grup que en si ha d'ésser pluralista en quant a tendències polítiques i opinions i creences personals. Altra cosa fóra la influència contrària, la dels N.V. sobre els partits, perquè la N.V. no és cap línia política ni pretén cap presa de poder, sinó que és una manera d'acció i "mentalització reflexionada".

Tot grup N.V. ha de plantejar-se clarament el perquè de la seva existència i el perquè de les seves accions. Si les seves reivindicacions són actes realitzats per un motiu concret o bé que transcendeixen en els mers objectius momentanis i van cap a un futur pròxim.

Si el cas és aquest últim, aquest treball pel futur és realitzat ho ha d'ésser realitzat amb unes mínimes i bàsiques línies d'organització i estructuració. Aquestes línies poden ésser creades o bé pot haver una coincidència amb grups polítics concrets, no per això el grup N.V. s'ha d'integrar al grup polític, ans al contrari, és llavors, més que mai, que ha de conservar la seva autonomia específica.

De què servirà llavors la relació o simpatia en grups N.V. i grups polítics?

La primera cosa a fer, i em remeto exclusivament i directa al camp pràctic ja que les discussions teòriques encara que molt importants, són posposades a les pràctiques, és la de la col.laboració mútua en campanyes o reivindicacions comunes.

Uns altres tipus de relacions, molt necessàries i importants, són les de formació política, la qüestió de la presa de poder, les qüestions de producció-distribució...

No pretenc amb aquestes ratlles res més que fer un mínim balanç de les possibilitats que hi ha en la **col.laboració** entre els grups N.V. i els grups polítics.

Jordi Quintana Albalat

campanya de dinamització popular

(Resum de la trobada de Tarragona del passat dia 5)

A) PART TECNICA O CONCRECIO

L'eina principal de la campanya és una EXPOSICIO (en base a fotografies, dibuixos...) de la qual fer-ne diverses còpies que anirien passant simultàniament poble per poble, constituint un centre d'interès quant a **dinamització popular i mobilització a la base**. L'exposició estaria formada pels següents nuclis:

NUCLI CENTRAL O STANDARD, de tema únic a l'entorn dels següents continguts:

- els punts unitaris de les instàncies de tots els Països Catalans.
- la no-violència com alternativa de lluita al nostre país.
- el desvetllament de la consciència de poble, considerant el nostre poble tota la comunitat dels Països Catalans (coneixement de la nostra història, dels factors econòmics, geogràfics, socials..., la política actual a nivell del nostre país i de tot l'Estat, etc.).
- el camp cultural, fent especial esment del fet llengua (oficialitat, difusió, ressò en el carrer...) i del factor pedagògic (nous mètodes d'educació, dret a una educació en la nostra llengua...).
- la gestió per part del poble de les seves coses i el control d'aquest sobre els seus representants en el poder. Aquesta autogestió la veiem potenciada a la pràctica a través d'uns **consells de control polític**.

NUCLI AUTONOM O VARIABLE, que cada poble afegeix al'exposició, ressaltant aquells fets que relacionin la reivindicació global com a país (tots els continguts essencials del nucli central) amb els problemes locals o comarcals. Temes com l'agricultura, la sanitat, l'ecologia... (per dir-ne només uns quants) poder ser-ne un exemple.

El recorregut de l'exposició serà fet en base a les columnes de la MARXA DE LA LLIBERTAT, tot i que es preveu ja des d'ara la possibilitat de canviar d'itinerari, estenent-lo si cal.

En principi es pensa que l'exposició romangui tota una setmana a cada un dels pobles. Durant aquest temps, etapa impulsora d'aquesta dinamització popular, es preveu fer:

- xerrades sobre els temes centrals de l'exposició.
- xerrades sobre la problemàtica i les aspiracions locals.
- pel.lícules, diapositives, festivals...
- concentracions, mobilitzacions al carrer...

Pensant en l'experiència de la Marxa, aquesta campanya de dinamització popular es prestaria com una combinació de la reflexió sobre tots els continguts que es presentin a cada lloc i **l'acció directa** com a mitjà vàlid per a conèixer les ànsies i anhels populars, tot pressionant cap a la seva realització.

Cada poble, autogestionàriament, es faria responsable de la preparació i de la campanya en si (amb tot el que això significa de dinamització i mobilització) així com de la necessitat de coordinar-se a tots els nivells.

Preveiem la campanya en dues etapes:

1. PREPARACIO

Partint d'un **sondeig previ** com a primer contacte a cada poble, es volen preveure les possibilitats de cada lloc, adaptant-se a llurs realitats plurals. Aquest sondeig va dirigit a iniciar un arxiu d'ofertes (llistes de xerraires sobre temes diversos, pel.lícules, cantants, grups de teatre i animació...) que possibiliti més tard un ampli ventall de possibilitats i necessitats, element important a l'hora de posar en marxa l'exposició i tota la campanya de dinamització.

Aquest primer contacte amb tots els pobles (seguint la xarxa d'infraestructura que va deixar el pas de la Marxa de la Llibertat) configurarà definitivament l'itinerari d'aquesta exposició ambulant.

2. REALITZACIO

(Està en estudi i depèn molt de la primera etapa de preparació)

B) PART IDEOLOGICA DE LA CAMPANYA

Si bé podem donar-li un nom –Campanya de dinamització popular– és difícil, en canvi, concretar ja el seu contingut ideològic. No obstant, la primera trobada de treball va esbossar el gran eix ideològic a l'entorn del qual girarà tota la campanya:

La CAMPANYA DE DINAMITZACIO POPULAR, fent seu el mètode de lluita no-violenta, tendeix a desvetllar i consolidar una autèntica autogestió pública, tant en el moment actual com en el futur, proper o llunyà.

La tensa situació unitària actual ens ha fet plantejar, doncs, aquesta alternativa d'aprofundiment i **potenciació de les estructures de la base** ja existents i la **necessitat de crear òrgans de poder popular** (assemblees democràtiques, consells populars...) allà on no existeixin.

Una altra pinzellada clara que emmarca aquesta campanya és el **reconeixement del poble dels Països Catalans** i per tant la lluita pel seu desvetllament col.lectiu, avançant cap a l'autodeterminació, en tant que dret inalienable de tot poble.

COMISSIO GESTORA

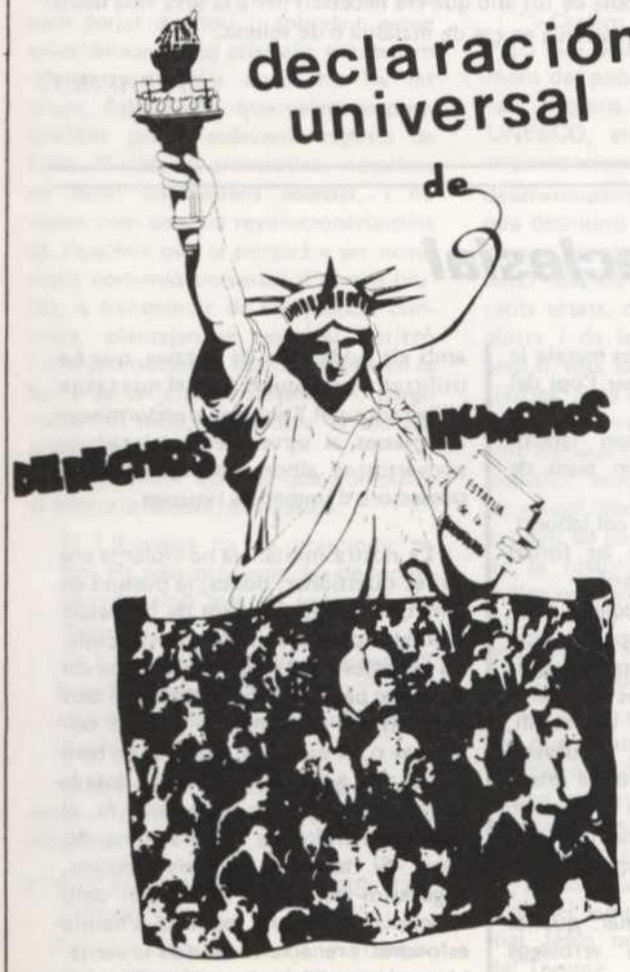

Desitjant ésser útils, hem trobat necessari incloure una petita bibliografia dels títols més recomenats, alguns d'ells novetats, altres coneguts ja de tots però d'un bon interès.

Amb el propòsit que els qui busquin una base teòrica tinguin possibilitats d'obtenir-la més a l'abast. Per altra banda, intentem promocionar llibres no comercials que puguin oferir noves possibilitats en quant a formes de vida e idees, etc...

Bibliografia

- "Walden, la desobediència civil" de Thoreau amb pròleg de Henri Miller. Ed. del Cotal (Novetat)
- "La No-Violència arma política" (Novetat). Ed. Nova Terra. Col. Nueva Síntesis
- "La comunitat del arca, una experiència de societat no-violenta" de Jo Pyronnet. Ed. L'Arc de Santa Maria
- "Vida interior i no-violència" (també en castellà) de Lanza del Vasto. Col. El gra de blat
- "Futur d'església" d'en Xirinacs (Novetat). Ed. Nova Terra
- "Gandhi, su pensamiento y su acción" Ed. Fontanella. És una obra de Camille Drevet
- "Nuclearizar España" de Pedro Costa Morata. Ed. Libros de la frontera
- "Ecología hoy" d'en Terrades. Ed. Teide.
- "En la carretera" de Jack Keronac. Ed. Star Books
- "Paraula d'home" (també en castellà) de Roger Garaudy. Ed. Claret. Col. els daus
- "Síntesi d'història dels països catalans" de Jordi Moners. Edicions de Lanagrana

EDICIÓ AMB EL TEXT ÍNTEGRE DE LA DECLARACIÓ UNIVERSAL DELS DRETS DE L'HOME, AMB IL.LUSTRACIONS

DE VENDA A LLIBRERIES

A PAX TAMBÉ N'HI HA

LA LLUITA DELS DRETS HUMANS ÉS UNA LLUITA DE TOTS!!

una experiència històrica d'autogestió

Es cert, i podem comprovar-ho molt sovint quan parlem sobre No-Violència, que els que ens diem No-Violents tenim en certs punts idees coincidents amb el pensament anarquista, i que la No-Violència, com a estratègia global de canvi de les mentalitats i estructures socials, preconitza l'autogestió a tots els nivells.

Crec interessant, doncs, la coneixença d'experiències autogestionàries que s'han donat al llarg de la història al nostre país, perquè ens poden servir de base i model, sempre perfeccionables i adaptables, per al futur. Aquí vull recollir la descripció que fa John Langdon Davies en el seu llibre *Behind the Barricades, 1963*, de l'organització de Port de la Selva al començament de la dècada dels anys 30.

El poble estava dirigit per una cooperativa de pescadors que posseïen les barques, les xarxes, la fàbrica de xarxes, el magatzem de queviures, el frigorífic, els vehicles de transport, les oliveres i la refinaria d'oli, el cafè, el teatre, la sala de reunions. Havien desenvolupat els fons municipals a l'igual que altres pobles com una assegurança contra la mort, accidents o pèrdues d'embarcacions. Encunyaven la seva pròpia moneda. Imposaven multes en cas d'insults o murmuracions contra la gent i per tota acció oposada a la moral pública. Segons l'article 6è. de la seva llei, la diversió dels components de la comunitat consistiria en dances, teatre, cinema, vetllades científiques i literàries, lectures sobre agricultura i piscicultura.

Port de la Selva era una República Llibertària en petit i realitzava l'ideal de tots aquells pobles de Catalunya, Castella i Andalusia que en diferents moments del segle passat havien proclamat la seva independència i procedit a la divisió de les terres i emissió de la seva pròpia moneda.

Si bé J. L. Davies va creure que havia estat creació dels anarquistes, no va ser així. La constitució de Port de la Selva d'aquells temps havia tingut lloc en 1929, poc abans de la proclamació de la República, pel moviment cooperativista fundat el 1860 pel furrierista Fernando Garrido. Aquest moviment no era gens revolucionari i es mantenia a distància de l'anarquisme i del socialisme polític, però va aconseguir establir-se a diferents localitats adaptant-se d'una forma molt natural a l'escena del nostre país. Un fet que de segur va fer possible l'èxit de Port de la Selva és la seva tradició comunal, essent una de les velles comunitats pesqueres de Catalunya des de temps immemorials.

Port de la Selva no és l'única experiència d'aquest tipus, i així podem citar Begur, Cadaqués, Ansó i Llanabes entre altres pobles que, influenciats per corrents anarquistes generalment, van ser capdavanters en el moviment cooperativista europeu, arribant a estats avançats de comunisme com és el cas de Port de la Selva, on el municipi proveïa el poble de tot allò que era necessari per a la seva vida diària i el mantenia en cas de malaltia o de vellesa.

PEP ARMET

trencament eclesial

La meva intervenció en aquesta TAULA RODONA serà quelcom més que una opinió personal sobre la DEMOCRACIA EN L'ESGLESIA. El meu punt de vista personal ha passat a ser col.lectiu de l'entitat PAX CHRISTI, després d'un debat entorn d'aquesta qüestió en la passada assemblea de la secció catalana d'aquest moviment internacional. El nostre compromís cristià de lluita per la pau (és la motivació esencial del nostre moviment) ja ens va portar, quan vam entrar en aquesta entitat, a respectar si érem o no creients malgrat que l'entitat fos i sigui essent "oficialment" catòlica. Darrerament, la militància activa en la Marxa de la Llibertat ens ha fet radicalitzar postures sobre l'Església i la seva funció, la democràcia interna i externa: hem constatat a través de la nostra pròpia experiència quin enorme instrument de repressió i alienació és encara l'Església de Jesús a casa nostra, en els nostres pobles. Cruament, es mereix la denominació marxista de ser l'opi del poble.

Quants rectors ens han tancat, aquest estiu, les portes en nom de Jesús!

Quants cristians han col.laborat, també aquest estiu, amb les forces opressores que ens perseguien!

Quants jerarques de l'Església catalana (amb comptades excepcions ocasionals) ens han criticat, també aquest estiu, titllant-nos de bojos i negant-nos tota mena d'eixopluc o d'auxili, sabent, a més que molts actuàvem en tant que cristians! La nostra intenció seria denunciar, nom per nom, aquests jerarques, però creiem que no val la pena, que tothom sap a qui ens referim.

Tot això ens fa exclamar: quanta sang i quanta opressió arrossega l'Església!!!

Fa més de 1.600 anys que s'ha aliat amb els poderosos de la terra, que ha utilitzat, prostituint-lo, el missatge alliberador del Crist per a endormiscar les masses al servei dels explotadors, convertint-se alhora en explotadora i possessora d'immenses riqueses.

La nostra militància no-violenta ens ha fet qüestionar, doncs, la postura en tant que cristians davant de l'opressió eclesial. Som conscients que si l'Església ha esdevingut la gran prostituta del món és perquè tots i cadascun dels cristians ho hem volgut, hi hem col.laborat o, el que és el mateix, no hem fet res per a oposar-nos-hi amb tota la nostra força. La no-cooperació és, al nostre entendre, la darrera arma del dèbil. Si tothom, tots els cristians, haguéssim deixat de col.laborar amb l'Església opressora, aquesta s'hauria esfondrat i renaixeria de nou la veritable església alliberadora, l'església dels pobres i dels marginats, tal com fou en

els seus inicis, tal com Jesús la visqué i predicà. L'església revolucionària, sense classes en el seu interior, submergida en les classes oprimides, justa, contraposant-se a l'església reaccionària, capitalista, injusta.

Per això, avui, públicament, haventnos adonat i reflexionat junts, **hem decidit, com a PAX CHRISTI, no cooperar més** amb l'església dels rics i al servei dels rics, amb l'església diplomàtica i al servei de l'alta diplomàcia de l'estat, amb l'església que predica, des de les trones, l'amor i la pau, envilint aquests mots i trucant-los en fidels conservadors de l'explotació de l'home per l'home. Denunciem, per tant, tots els jerarques, en tant que responsables directes, que estan al servei d'aquesta església medieval. També nosaltres, fins avui, hem estat eixoplugant-nos sota els paraigües d'uns privilegis en gaudir d'uns drets que haurien d'estar a l'abast de tothom, que ens conferia la nostra pertinença a Pax Christi, en tant que entitat eclesial, Ara, sense voler prescindir d'aquesta entitat que hem forjat de nou i, sobretot, sense voler deixar de ser cristians, plantegem sabent que molts altres ho ha fet abans, l'alternativa que veiem imprescindible per a esdevenir església de Crist. D'aquesta alternativa, nosaltres en diem **trencament eclesial**, i ho veiem com una via revolucionària dins de l'església que la portarà a ser novament comunió universal d'homes lliures, a transcendir de l'existència concreta, plantejant-se un nou horitzó i comprometent-se constantment en la lluita de les classes oprimides i marginades del món, per arribar al seu ple alliberament.

Trencament eclesial que comporta al nostre entendre, dos passos:

1) L'Església ha de prescindir de tots els seus privilegis. Ha de reconciliar-se amb tots els explotats del món.

2) L'Església ha de ser ferment alliberador, essent internament i externament democràtica, comunió mundial lliure.

Graons que l'Església ha de pujar si volem parlar de democrácia en l'Església.

1) RECONCILIACIO DINS DE L'ESGLESIA.

Pas imprescindible per a una democràcia en l'Església i, evidentment, pas previ a l'elecció dels bisbes o de qualsevol persona responsable dins d'una comunitat ecelsial. Molts cristians han clamat perquè l'Església cessés del seu concubinatge amb el poder establert, que es despullés totalment dels seus privilegis que la fan còmplice de la reacció i del poder explotador. Pax Christi uneix la seva veu a totes les d'aquells que clamen per aquesta reconciliació. Ens fa la impressió, però, de ser una veu que clama en el desert. Som conscients que l'Església poderosa no solament no ens farà ni cas, sinó que, si pot i ho considera oportú, ens esclafarà o almenys ho intentarà. Tot això però no ens impedeix pas que comencem per nosaltres mateixos aquesta reconciliació, aquest despullarnos dels nostres privilegis. Talment com hem començat, també per nosaltres mateixos, el desarmament mundial, sabent que les grans potències en i són inaccessibles al nostre crit.

En aquest sentit, apuntem juntament amb el nostre company Lluís Ma. Xirinacs, per on creiem que ha de passar aquesta reconciliació eclesial:

"–Creiem que Jesús demana al Papa que deixi el territori del Vaticà a mans del poble italià, els tresors culturals, literaris i artístics a mans de la UNESCO, els diners a mans de les organitzacions internacionals per al desenvolupament dels països retardats, que desmunti la burocràtica cúria vaticana i el cos diplomàtic, que rescindeixi tots els concordats amb els diferents estats, que es despulli de la seva glòria i de les seves distincions, que anul.li tots els títols de noblesa eclesiàstica. Serà meravellós i signe del més gran poder veure el Papa renunciar a tots els seus poders. I si la Cúria li ho impedia, sempre pot iniciar una vaga de no col.laboració total. Això no està exempt de perills per a ell. Però davant de la història quedarà, en tot cas, millor que no pas ara. O bé, ¿farà una altra vegada tard a entregar el que li demanen no Garibaldi o els piamontesos, sinó Jesús i els seus propis amics?

– Creiem que Jesús demana als bisbes que renunciïn també a llur poder polític oficial. Les catedrals, museus, palaus, terres, edificis, etc., esdevindrien propietat pública al servei de tot el poble. I si l'estat interferia aquest ús, pensin que també inteferí l'ús dels atris del temple per Jesús i, així i tot, mai Jesús no somnià a fer-se l'amo del Temple.

– Creiem que Jesús demana als sacerdots perdre definitivament la seguretat d'una casa parroquial o religiosa, la seguretat d'uns usdefruits de propietats col.lectives eclesiàstiques acumulades, d'una paga recaptada per l'Estat, d'uns serveis religiosos cobrats, d'una llarga carrera universitària, d'una categoria o privilegis socials, d'una ociositat ben retribuïda, d'uns signes externs distintius, d'uns avantatges de tracte...

– Creiem que Jesús demana a aquells laics que exploten a altres homes o que col.laboren directament en aquesta opressió, que abandonin aquesta tràgica ocupació que no té sentit entre nosaltres, malgrat que aquesta renúncia els submergeixi en la indigència i els seus fills en una educació deficient.

I finalment, creiem que Jesús demana a l'església de base, a l'església popular que sàpiga oblidar la prehistòria trista dels qui han sabut renunciar a llur posició de poder i que sàpiga acollir-los sense cap mena de ressentiment".

2) L'ESGLESIA, FERMENT ALLIBERADOR

Difícilment, amb unes estructures acostumades als favors dels poderosos, podem aspirar a establir una veritable democràcia dins de l'Església. Mentre existeixi el gran búnker (el vaticà) que s'esquinci les vestidures davant la violència de l'oprimit, però amagui i dulcifiqui la violència institucionalitzada, latent i mortífera, recolzada pels grans bancs, pels grans monopolis..., etc., difícilment podrem aspirar a una església democràtica i alliberadora. Pot canviar de careta, això sí, pot reformar-se, això sí, pot evolucionar cap a formes "més humanes", menys descarades, això sí..., però creiem que sense reconciliació no existeix possible democràcia dins l'Església.

I si hi ha reconciliació...

"L'Església tornarà a ésser la comunitat de Jesús, una comunitat universal de companys solidaris, un motor i un signe de la unió de tots els homes del món. El papa, els bisbes, els sacerdots, els missioners, els profetes triats, en viats, finançats per les comunitats quan no pugin subvenir les pròpies necessitats amb el treball de les pròpies mans, abandonaran l'esperit de casta i esdevindran de debò els servidors dels servidors del poble.

El Papa serà itinerant i més sollícit per les regions explotades del món

haurà perdut de vista aquella Roma, signe de la gran Prostituta devoradora de pobles.

El bisbe itinerant o fixat als suburbis de les grans ciutats, a les zones més conflictives del bisbat, a primera línia amb els desheretats, defensor del poble.

Els sacerdots, els més senzills i responsables companys de cada comunitat; pujats, formats i entrenats a la comunitat. També hi haurà missioners, apòstols, profetes que aniran d'un lloc a l'altre servint la intercomunió, sempre recomanats per les comunitats.

Els laics burgesos que ocupen els millors llocs del banquet de la societat, les millors vivendes a les zones residencials, desmuntaran llurs muralles, abaixaran llurs espases i posaran tot llur poder acumulat al servei del poble.

I la llibertat serà proclamada als oprimits".

ANGEL COLOM

Aquesta ponència es va llegir a la Taula Rodona que, sota el títol de "Democràcia en l'Església" se celebrà a Sant Felip Neri el dia 10-XII-76. Els membres de la taula van ser: Alberto Iniesta (bisbe de Vallecas), Josep Dalmau (comunitats de base) Enriqueta Pascual (Associació Catalana de la Dona), José L. de Urruela (Centre Català), Remei Casellas (ex provincial de les Dominiques) i Angel Colom (Pax Christi).

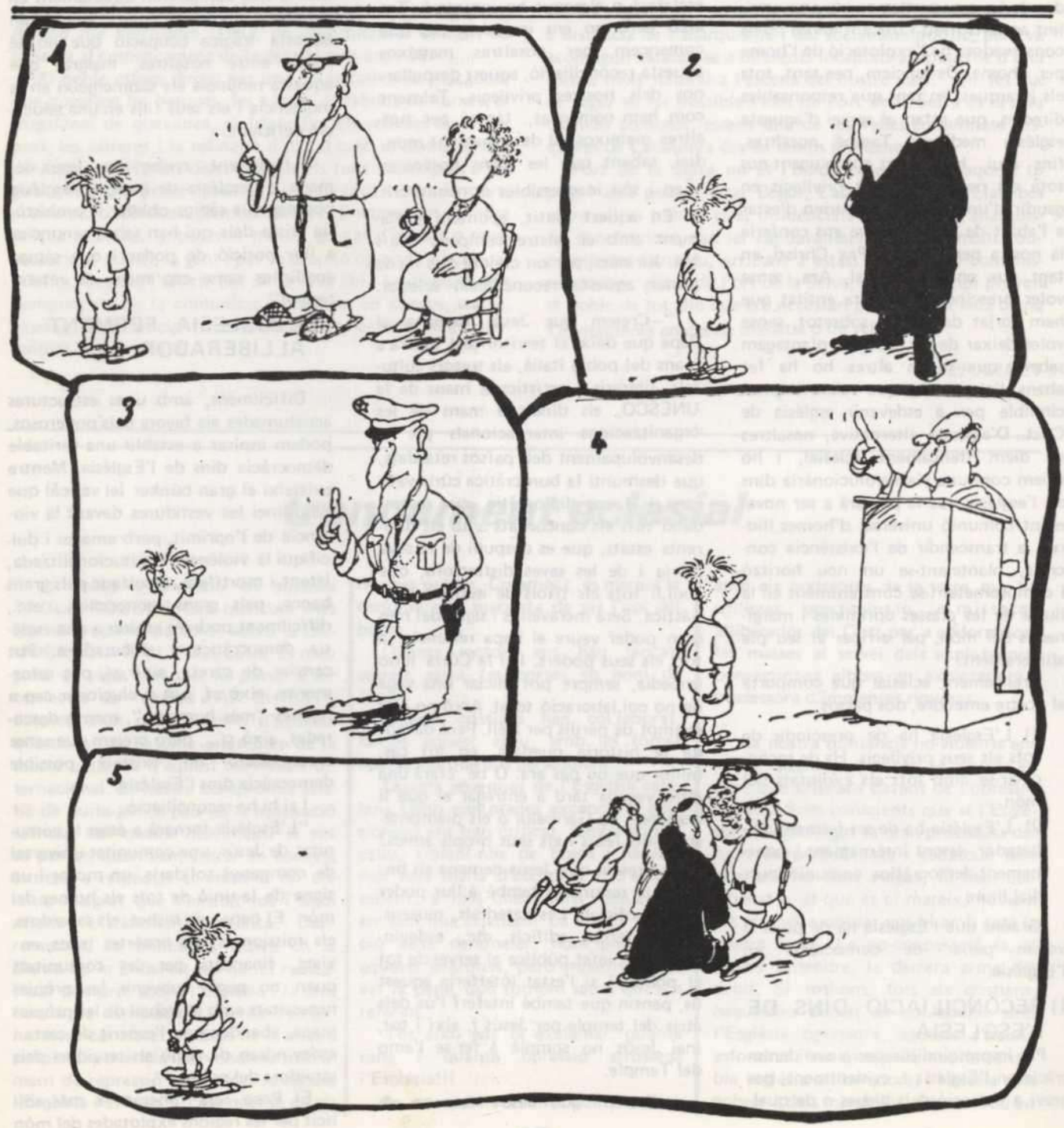

UN MILITAR PARLA DE PAU

El dia 14 del mes passat, sota els auspicis de l'Institut de Polemologia Víctor Seix, es va efectuar al Col.legi d'Advocats de Barcelona la presentació pel Sr. Angel Colom del Comandant del Cos d'Enginyers, Sr. Prudenci García, el qual pronuncià una conferència sobre "Ejército y Polemología: la conciencia militar de la paz".

Després d'una introducció, en què parlà de la naturalesa, les característiques i els objectius de la Polemologia, el conferenciant començà a desenrotllar un model matemàtic sobre les possibilitats de guerra entre diferents Estats, basat en càlculs de probabilitats representats en corbes de "distribució normal" de les probabilitats de guerra per als estats, que, en ser desplaçades per factors voluntaris ("decisoris") o involuntaris ("aleatoris" d'efecte instantani o a llarg termini) incidien en les corbes d'altres estats, augmentant les possibilitats de guerra al llarg d'un desplaçament continuat que conduïa des del punt de "pau pràcticament garantida" fins al de "guerra pràcticament inevitable". Desplaçament d'ordre qualitatiu, ja que és impossible de quantificar les variables que hi intervenen.

El Comandant García va fer referència dels actes decisoris, l'efecte probabilístic dels quals consisteix a desplaçar les "corbes de pau i guerra" dels estats que en són protagonistes, provocant-ne un entrecreuament que té com a resultant un increment automàtic de les probabilitats que la guerra entre els estats implicats pugui arribar a fer-se inevitable a causa de factors aleatoris aliens a la la seva voluntat i control, com també d'aquells actes decisoris que tenen l'efecte contrari, arribant a la conclusió de l'obligació moral compartida i conjunta per part de tots els països de tendir a evitar aquest tipus d'actes decisoris que condueixen a l'increment de les possibilitats de guerra, i a potenciar tant com es pugui el tipus de mesures d'efecte contrari: les que porten a assolir unes metes culturals, polítiques i econòmiques de justícia objectiva, respecte mutu, cooperació, interdependència i bona convivència entre els estats.

Tot seguit, el Sr. García passà a definir el paper de l'Exèrcit, remarcant que el militar professional té un compromís ineludible amb la resta de la col.lectivitat humana, tant a nivell nacional com internacional. Si bé li està vedat l'activisme al servei de partits polítics, figura entre els seus deures l'adquisició d'un bagatge intel.lectual que li proporcioni una capacitat de judici objectiu sobre la vida pública, com a garantia que el seu patriotisme servirà sempre les exigències del bé comú i no els interessos de grup disfressats. Igualment, manifestà que en la línia de màxima humanització que han d'assumir els homes d'armes d'arreu del món, cal incloure-hi l'establiment d'una rotunda diferenciació entre els fets d'armes i els actes de simple criminalitat, el caràcter dels quals no resti desfigurat pel fet que el qui els comet porti uniforme militar, i, per tant, resulta inadmisible l'obligació d'obeir tota mena d'ordres incloses les notòriament antijurídiques o delictives.

Mossèn Llopart amb nosaltres

La notícia ens deixà glaçats. Ha mort mossèn Llopart. Sembla impossible. Ha estat una d'aquelles persones que sembla que no poden desaparèixer. Que resten per sempre. La celebració del seu comiat va ésser una festa. Tots aquells que d'una manera o altra havien conviscut o treballat amb ell, sabien que Barcelona perdia un dels homes que des de sota, amagadament, amb gests quotidians, senzills, clandestins, ha contribuït a despertar molts ciutadans: les misses del procés de Burgos i de Sant Jordi, la Sala Villarroel, l'Associació de Veïns de l'Esquerra de l'Eixample i la impremta. Tot això en els locals i ambient de la parròquia de Sant Josep Oriol, d'on era el rector des de l'any 1966, són els gests més coneguts que en una o altra mida ell ha contribuït a infantar i a fer créixer.

Des d'aquí voldríem retre homenatge a aquest amic, a vegades geniüt, amb el qual moltes hores de treball, de diàleg i de discussió hem compartit. Per ell ha estat possible l'edició de la primera etapa d'aquesta revista, així com d'infinitat de publicacions fetes amb molt "d'esforç", que han ajudat fortament a desvetllar la consciència del nostre poble.

Voldríem també aprendre a saber donar la vida com ell l'ha donada. Calladament, cada nit, cada dia, ens ha anat donant amb el seu esforç i treball, part de la vida que a tots ens ha enriquit. Mossèn Llopart resta amb nosaltres.

El Timbaler

Els objectors seguim esperant

El Consell de Ministres del 23 de desembre anunciava el decret de regulació del dret a l'Objecció de Consciència. La premsa se'n va fer molt poc ressò. Hem esperat, dia a dia, que sortís publicat en el BOE. Hom es pregunta: què serà, què passarà, a qui afectarà, en quines condicions. No sabem res del que pensa el govern. Nosaltres hem pressentit el projecte ja fa uns quants mesos. Esperem i lluitem. L'Estatut dels objectors és d'ells. No és un regal. Per a nosaltres l'Estatut ja l'hem guanyat. Fa una any i mig que no anem a la "mili" i que treballem en serveis civils alternatius al servei militar. Això ja és el nostre estatut. Ara, la Llei vol controlar i codificar la vida i possiblement des d'altres interessos. Diuen que sols serà per motius religiosos! Cal recordar que el respecte a la consciència és respectar tot motiu que tingui la consciència. Diuen que serà el servei civil per tres anys, per evitar els "espavilats"! Si creuen que ningú no faria la "mili" i per això han de posar mesures restrictives, i això fos veritat, ja poden tancar la barraca. Una institució que diu que és per defensar la llibertat, com ho farà si els que hi són, hi són per força i preferirien canviar de feina?

Ens podem fer molts interrogants, i ens els haurem de fer. Sortiran lleis, estatuts i ordres, però cap país no acabarà de pair mai uns ciutadans que posen en qüestió la institució que representa millor l'essència de la societat: la violència.

Esperem i lluitem per l'Estatut reformista, pel democràtic, pel...

Esperem i lluitem per una societat sense armes, sense violència i sense opressió.

El Timbaler

ASSEMBLEA GENERAL DE PAX CHRISTI

Els dies 20 i 21 de novembre se celebrà a Reus l'Assemblea General de la Secció Catalana de Pax Christi.

Hi assistiren unes 60 persones. Dels secretariats del Barcelonès, Reus, Osona, objectors de Barcelona i de Tarragona.

L'ordre de treball va ser molt ple:
Es presentà la segona etapa de la revista "PAX", com a portaveu al servei dels grups que treballen en el procés constituent del "Moviment de lluita no-violenta als Països Catalans".

S'informà de la diada internacional de Presoner per la Pau, i s'assajaren accions per a dur a terme en aquell dia (sòcio-drames, tècniques,...)

S'informaren els treballs preparatoris per a la celebració d'un camp de treball. Aquest any a Barcelona, als barris de Sarrià i Gràcia. Els objectius són: intentar tirar endavant una comunitat de drapaires, i reivindicacions dels barris.

Es presentà a debat una ponència que s'havia de presentar més tard a una taula rodona pública, sobre la represa de posició de Pax Christi amb la institució Església (sobre aquest tema, hi ha més informació en aquest mateix número).

Hi hagué debat sobre l'ús de la llengua a les publicacions d'informació i propaganda que Pax Christi tirava endavant. Hi hagué unanimitat sobre la creença que s'ha d'assolir una normalitat absoluta de la llengua catalana a tots els nivells. Es va acordar que cada grup actués com li semblés més escaient, considerant que qualsevol publicació que es fes semblava interessant de fer-la, com a mínim, en llengua catalana.

En el debat sobre militància política de membres de Pax, es veié la importància de donar llibertat d'actuació a cada individu o cada grup. Calia veure, en cada circumstància, si el compromís amb el partit s'interferia amb la línia de conducta que Pax portava.

El debat l'havia provocat el fet que un grup considerava que a Pax no hi podia haver cap membre de partit, ja que la militància de partit suposava opció al poder, i això es contradiu amb la concepció ideològica de Pax. Es va arribar a la conclusió abans esmentada, en considerar que, als moments polítics que vivíem, s'havien d'acceptar tots els petits passos que menessin a la llibertat.

Amb la presentació del "Moviment de lluita No-Violenta", es va informar que els militants de Pax Christi s'integrarien plenament dins del moviment, ja que molts dels seus membres havien treballat en la idea del procés constituent, i, per altra banda, les tasques que aquests menaven són del tot coincidents amb les del futur "Moviment".

Això no havia de suposar, però, la desaparició de la Secció Catalana de Pax Christi ans al contrari, es va considerar molt important que seguís funcionant com a enllaç amb el moviment internacional de Pax Christi, i com a organitzadora de les tasques i campanyes que li pertoquessin.

MEMORIAL JOAN XXIII

Arran de l'assemblea general de Pax-Christi, des del cos de redacció de la revista, volem suggerir que seria interessant la continuïtat del memorial Joan XXIII, que otorga cada any la secció catalana de Pax-Christi.

Preguem que els interessats en revifarho es belluguin de cara a poder atorgar el Memorial durant l'assemblea constituent del "Moviment de lluita no-violenta", a finals de gener.

La revista es responsabilitza de centralitzar idees i propostes.

OBJECCIÓ: El passat dia 10 de desembre va sortir de la presó, on era des de feia un mes, el capità **ALTOZANO**, defensor de l'objector Escàriz.

FESTA DE COMIAT D'EN PEPE BEUNZA

El 18 de desembre se celebrà a la Floresta una festa en motiu del comiat d'en Pepe Beunza que es retira de la lluita activa en favor de l'objecció de consciència de set anys.

Dins l'Estat espanyol en Pepe va ser el primer catòlic que es declara objector en nom de la no-violència a l'any 71. A partir del fet del seu empresonament començà una campanya en solidaritat amb el dret de l'objecció.

Al cap de tres anys, definitivament alliberat comença a treballar en el projecte d'un "voluntariat per al desenvolupament" que actualment compta amb la realització d'uns serveis civils a sis punts de l'Estat.

Mentre el Pepe busca nous camins en la seva vida de lluitador no-violent, ens resta com a tasca la defensa d'un dels més elementals Drets de l'Home: l'Objecció de Consciència.

nit de nadal, nit de lluita, nit de pau.

Vaig convocar com a final de la campanya "Per Nadal tots a casa" a que la màxima gent que pogués, es concentrés davant de les presons a tot l'Estat espanyol de nou del matí a nou del vespre del dia 24, vigília de Nadal.

Durant tot el dia va estar venint gent a la presó de Barcelona. Tinc coneixement que també es va concentrar gent a les presons de València, Saragossa, Múrcia, Màlaga, Carabanchel i Yeseries de Madrid, Donosti, Manresa, Igualada i Tarragona.

Davant la presó de Barcelona l'acumulació de gent provocà l'intervenció de la policia, desalotjant contínuament la voravia, des de les 11 del matí fins les 9 del vespre. Tenia ordres de no colpejar. Va passar molta gent.

NIT.– La convocatòria de la nit va ser salvatge. Uns van convocar de 9 de la nit a 9 del matí. Altres a les 11 per les 12, altres a les 12 en punt, altres a la sortida de la missa del gall, és a dir, a la 1. Tot plegat produí una invasió dels voltants de la presó en onades successives, accedint per tots cantons, que durà 5 hores. Feia la impressió que un Napoleó desenrotllava la més gran estratègia que es pugui imaginar. La policia que ja tenia ordres de colpejar, es va esverar. Van tallar la circulació rodada i de peatons al voltant de la presó. La Guàrdia Civil ocupava l'asfalt militarment. En quatre illes de cases a la rodona es va desarrotllar la nit de Guerra, no la nit de pau. Es van trencar persones i cotxes, es van desallotjar bars, garatges, esglésies i alguns afirmen que es varen disparar bales de veritat (a l'aire, per espantar). També es va disparar contra els balcons.

Vaig ser coaccionat moralment a venir. Havia posat com a condició que s'organitzés i no hi havia res organitzat. Durant un mes s'havia estat discutint sense posar-se ningú d'acord. Vaig estar 10 minuts passejant per la voravia, després que el cap de la guàrdia civil em comminés a crits a marxar, tot fent-me responsable de les desgràcies que esdenien.

VALORACIÓ: Crec que el poble al final de la campanya assumia plenament una vegada més la reivindicació de l'amnistia. Donava la impressió que esdevenia realitat el meu somni que la multitud envoltés la presó. Semblava que la gent no volia anar a dormir a casa sense els presos. No venien només de Barcelona, sinó de moltes altres poblacions veïnes. Les vetlles dels 4 diumenges anteriors havien conscienciat molta gent.

Estic content del poble, però el poble no te quadres dirigents en la lluita no-violenta. Em va agafar complexe d'haver convocat les masses al seu suïcidi i vaig marxar molt disgustat.

RESULTAT: Una sèrie de manifestacions de tipus corrent i tradicional. S'hauria pogut escalar un grau més en la pedagogia de masses sobre la No-Violència.

Lluís Mª Xirinacs

agustí vall: una actitud compromesa en l'església

(Carta adreçada a tots els bisbes i abats de Catalunya)

Benvolgut germà... :

A finals de juny i principis de juliol passat vaig recórrer les diòcesis de Catalunya per parlar amb els bisbes de la nostra terra. Sí, sóc aquell jesuïta que vós també vàreu rebre al vostre palau episcopal. I en nom d'una petita comunitat, cristiana, us vaig parlar durant una bona estona sobre diferents problemes que ens preocupaven profundament: els presoners polítics, les tortures, els morts de Vitòria, els objectors de consciència, la marxa de la llibertat, l'amnistia sense exclusions, i altres temes.

Us vaig demanar, també, en nom de la mateixa comunitat cristiana, un doble compromís: que **denunciéssiu** —no d'una manera genèrica com alguns bisbes ja varen fer—, sinó d'una forma molt concreta, clara i entenedora pel poble, les repressions, tortures, morts i arbitrarietats de tota mena que el Govern espanyol cometia contra política, treballadors, estudiants...; i no solament que ho denunciéssiu del vostre palau estant, sinó que també **comprometéssiu la vostra** persona i la vostra seguretat, almenys amb accions tan senzilles, i ensems tan evangèliques, com per exemple: visitar torturats a l'hospital, solidaritzar-vos públicament amb els injustament empresonats, etc.

Malgrat tot, no hem rebut pràcticament cap resposta.

Us vaig dir també, que els bisbes de l'Església d'Espanya han estat —i en gran part encara esteu— massa lligats als poderosos i als que governen oprimint el poble. Us vaig dir, que els bisbes constituiu un escàndol per aquest poble, sobretot per als més senzills i represaliats, que no poden entendre com els que s'anomenen successors d'aquell Jesús que nasqué a una establia, fill de treballadors, que visqué tota la seva vida com pobre entre els pobres i que lluità contra els opressors i poderosos, habiten palaus, gaudeixen de possessions i riqueses, viuen com a rics entre els rics i col.laboren amb un Estat poderós i opressor.

Avui torno a comunicar-me amb vós per dir-vos: que em dol fins al fons del meu ésser que l'Església —a causa principalment de la seva jerarquia— no mostri al món el veritable rostre de Jesús; que l'Església no es presenti com signe de reconciliació, perquè ella mateixa no està reconciliada amb els treballadors, amb els pobres, amb els perseguits i empresonats; que l'Església no sigui el model i l'esperança de tots els que lluiten per construir un món més just i agermanat.

Estic convençut que aquest mateix dolor l'experimenten molts i molts de cristians arreu del món.

Cal, doncs, que ens posem a treballar perquè l'Església sigui signe de reconciliació, signe de la humanitat futura on tots esdevindrem germans. Només així el món coneixerà qui és Jesús.

Però aquesta tasca els bisbes sols —per més que us reuniu amb experts en pastoral, en sociologia o política— mai no la podreu acomplir.

Nosaltres, creients catalans, hem de començar a treballar aquí, a la nostra terra. Per això, crec que és urgent que els bisbes de Catalunya **convoqueu una Assemblea de cristians**, on tots hi poguem ser representats: bisbes i capellans, religiosos i monges, treballadors i estudiants, vells i joves, comunitats de base, trobada, cristians pel socialisme... D'Església en som tots; i només si treballem tots junts podrem renovar la nostra envellida església d'estructures anacròniques i inservibles; només si treballem tots junts tindrem la garantia de no deixar l'Esperit de Jesús fora de l'Assemblea.

Crec tan important i tan urgent que aquesta Assemblea sigui convocada pels bisbes de Catalunya, que us ho demano no solament amb una carta escrita i signada amb un nom, sinó que ho faig arriscant part del meu benestar i de la meva salut; perquè avui, dia de Nadal, **començo un dejuni** —vaga de fam, com diuen actualment—, per recolzar la meva petició.

Els bisbes catalans esteu donant passos per tal d'aconseguir que retorni a Catalunya el cos d'en Vidal i Barraquer. Caldria que retornés no solament el cos del Cardenal de la Pau, sinó també, i sobretot, el seu esperit. Ell, junt amb el bisbe Múgica, varen ésser els únics bisbes que s'oposaren decididament a la guerra fraticida. I perquè estima la justícia i no volgué col.laborar en els crims dels opressors, per això morí a l'exili. La tornada de les seves despulles hauria d'anar precedida o acompanyada d'una denúncia de la carta col·lectiva en la que els bisbes espanyols varen dir "sí" a una guerra entre germans; i juntament d'un clar i real trencament de l'Església amb tota mena de poder.

Espero que sabreu veure en el meu escrit i en el meu gest només el que vol ser: un acte d'amor compromès envers l'Església.

Agustí Vall i Fortuny S.J.

Barcelona, 25.12.1976

BUTLLETI DE SUSCRIPCIO

COGNOMS_____

NOM_____

ADREÇA_____

_____

A PARTIR DEL NUM._____

En la revista juvenil EN MARCHA del mes de novembre ha sortit un llarg article sobre violència, noviolència i objecció de consciència. Una lectora ha enviat a la directora la carta que reproduïm pel seu interès.

Rvda. Hermana Directora de EN MARCHA

Reverenda Hermana:

Causa verdadera congoja ver que una revista editada por una congregación religiosa se haya dejado caer en el abismo de la subversión. ¿De dónde han sacado ustedes que los cobardes que se niegan a aprender a manejar un arma por si más adelante un día la Patria los necesita son objetores de conciencia?

En castellano, este subproducto humano, esta especie de bípedos merecedores de estar entre sus congéneres gallináceas se llaman cobardes, desertores, traidores... y el delito de traición, en todos los países se paga frente al pelotón de fusilamiento. Y no hablemos de los cobardes que los animan y los "abonan" porque éstos ni el calificativo de subproducto merecen.

Por otra parte, ¿qué se puede esperar de esa legión de ginecoides que se dejan crecer la melena hasta los hombros, van a que se la ricen en las peluquerías de señoras, se sombrean los párpados, visten blusitas unisexo, calzan zapatos de tacón alto y se someten a régimen de hormonas para fomentar el desarrollo de las mamas?

A todos ellos hay que recordarles las palabras del Profeta: "El pueblo que sea, finalmente, beneficiario de la salvación estará formado sólo por convertidos (no invertidos)".

Isaías (7,3; 10.21; 30,15)

De todas formas sumándome a Justicia y Paz propongo algunos servicios que tan pusilámines pseudo-hombres podrían realizar en sustitución del odiado servicio militar, a saber: 4 años machacando piedras a mano —con almádena— para pavimentar autopistas; 4 años de limpieza de salas y enfermos en hospitales de infecciosos; 4 años de asistencia a enfermos en leproserías; 4 años internos en una cárcel o penal para satisfacer las apetencias carnales de los reclusos machos. A los supervivientes se les podría expedir un documento acreditativo del servicio prestado y, en caso de ulterior movilización, como quiere que para luchar no servirían, se les pone de dos en dos con una camilla en medio y se les manda retirar bajas de entre las líneas de fuego.

Para los que se negaran a prestar uno de estos servicios se plantan en una plaza pública unos postes de dos metros terminados en punta, se les despoja de la braguita, se les sienta encima y se les da vueltas hasta que entren a rosca.

Le saluda atentamente

I. G.

fitxa técnica: la imprempta de gelatina

El sistema d'impremta amb gelatina és el que es fa servir més normalment perquè és relativament ràpid, i fàcil d'elaborar i, sobretot, perquè resulta molt econòmic.

MATERIAL.– Per fabricar la impremta calen:

- 2 llaunes de cuina del tipus de fer macarrons.
- 240 grs. de fulla de peix.
- 1 litre de glicerina.
- 1 Kg de sucre.
- 1 cullera de fusta.
- 2 olles, una de petita i l'altre més gran.

Per a realitzar "la revista" calen:

- folis
- bolígrafs
- paper hectogràfic "Kores"
- esponges.

Com es fabrica la impremta: En un litre d'aigua quasi bullint, dissolgueu-hi 240 grs de cola (o fulla) de peix. Afegiu 1 Kg de sucre i 1 litre de glicerina. Feu bullir la barreja, al "bany Maria", durant 30 minuts. Remeneu de tant en tant, per tal d'evitar que la pasta s'enganxi al cul

Un cop està tot dissolt, el contingut es vessa dins les llaunes i es deixa refredar molt i molt lentament. Només quan ja estigui fred es posa a la nevera perquè agafi duresa i consistència. Si abans de vessar la barreja hi ha una mica d'escuma, s'aparta fora del recipient amb la cullera de fusta.

Quan la gelatina ha agafat una consistència "gelatinosa" però no viscosa, ja es pot començar a imprimir.

La pasta ha de tenir un color àmbar fosc i translúcid.

Com s'imprimeix:

1) S'agafa un foli i es fa l'esborrany.
2) Un cop tenim el dibuix o l'escrit exacte que volem, es fa el "clitxé": repasseu el motiu amb bolígraf o màquina d'escriure damunt paper hectogràfic del color que es vulgui i un altre foli en blanc, prement bastant un paper damunt l'altre. El foli en blanc, quedarà marcat amb tinta hectogràfica i serà el clitxé que farem servir per a obtenir les còpies.
3) El clitxé es col.loca cara avall damunt la gelatina i s'hi passa la mà per sobre per tal d'impregnar bé la superfície de la impremta amb la tinta hectogràfica. Al cap d'un minut, es retira el full.
4) La gelatina ha quedat amb el motiu gravat a la superfície. Anirem col.locant, un per un, tants folis en blanc com calgui. Després de fer pressió contra la gelatina, i passar-hi la mà per sobre, quedaran impresos.

S'ha de tenir en compte que:

Si volem fer combinacions de colors, hem de fer servir diferents papers hectogràfics.

Els llapis hectogràfics es poden fer servir directament damunt el clitxé.

Les quantitats indicades en aquesta fitxa són per a dues llaunes de macarrons.

Les llaunes tenen la capacitat de dues quartilles o un foli.

Per esborrar la tinta de la gelatina farem servir aigua calenta i una esponja.

S'ha d'esborrar immediatament després d'utilitzar-la.

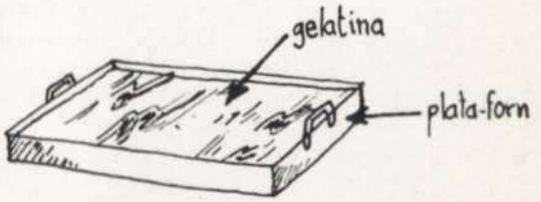

La revista PAX es ven a:

BARCELONA

ARRELS . . . . . Fernando 14
CLARET . . . . . Llúria 5
DOCUMENTA . . . . . Pla Boqueria
EPSILON . . . . . Casanova
HOGAR DEL LIBRO . . . . . Vergara
METROPOLITANA . . . . . Canuda 31
ONA . . . . . Gran Via
P.P.C. . . . . Canuda 9
PUBLICA . . . . . Consell de Cent 281
TOTHOM . . . . . Provença 35

GIRONA

LES VOLTES . . . . . Pça Catalunya, 13

REUS

GAUDÍ . . . . . .

22 de Desembre
Ninot per l'Amnistia Total, del Grup d'Acció No-Violenta, a Telèfons.

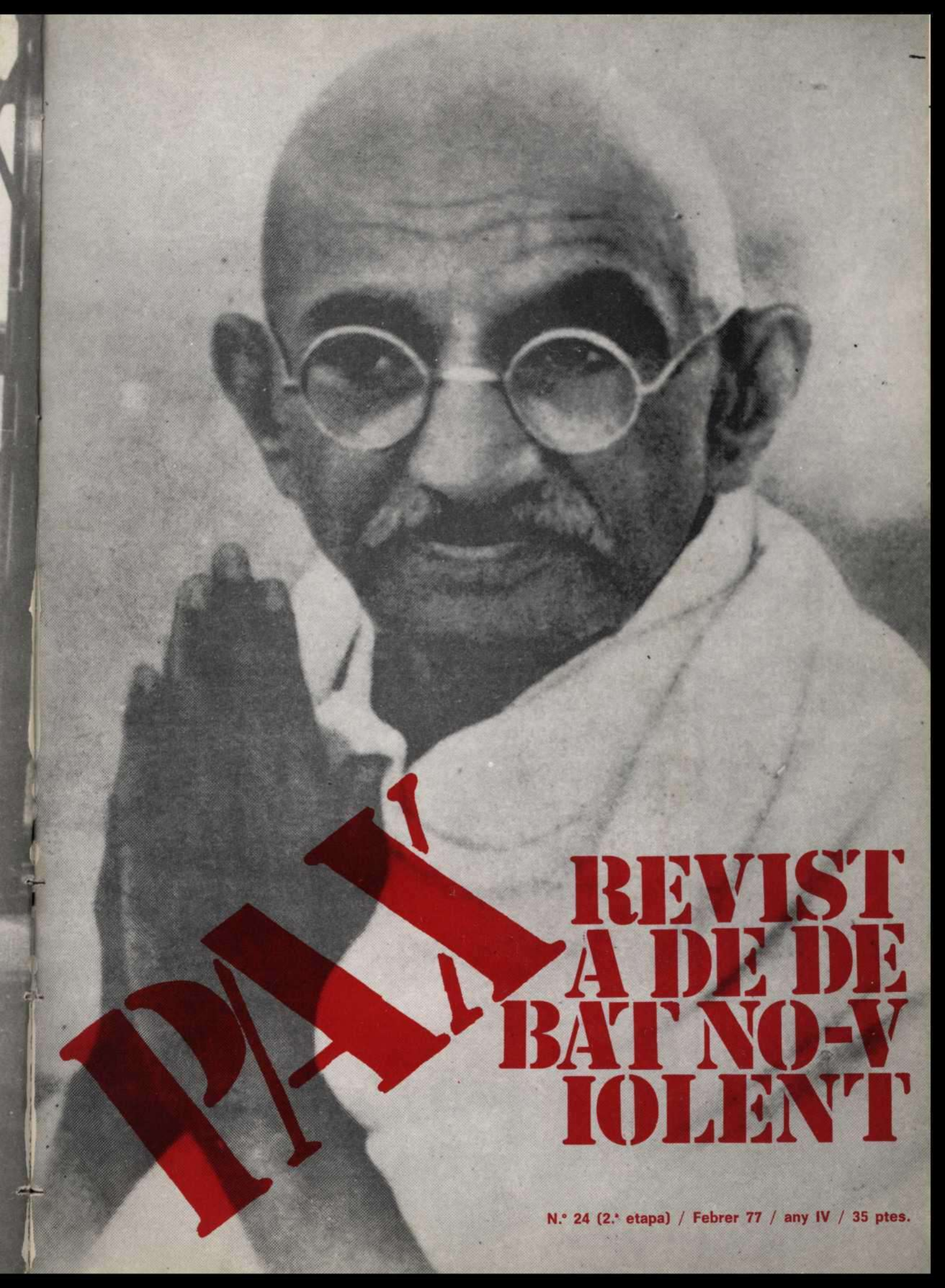

PAU

REVISTA DE DEBAT NO-VIOLENT

N.º 24 (2.ª etapa) / Febrer 77 / any IV / 35 ptes.

PAX

revista de debat No-Violent

N.º 24 (segona etapa)
febrer de 1977 / any 4t.
35 ptes.

REDACCIO:
Casal de la Pau
c/ Bruc, 26, 2on.
Tel. 301.49.39
Barcelona - 10

COS DE REDACCIO:
- Pep Armet
- Antoni Cisteró
- Angel Colom
- Clara Doltra
- Francesc Riera
- Joan Sendra
- Jordi Viñas

DISTRIBUCIO:
- Equip Inter.

SUSCRIPCIONS A:
Bruc, 26, 2on.
Barcelona - 10

IMPRESSIO:
CopiArt
Villarroel, 83

EQUIP TECNIC:
- Josep M. Costa
- Pilar Ibàñez
- Carmina Lafuente
- Joan Lluch
- Quim Sicília

FOTOGRAFIA:
- Rober Ramos

DIPOSIT LEGAL:
B - 18.764 / 74

PAX no es fa responsable del contingut dels articles signats per col-laboradors o col.lectius.

SUMARI

PORTADA : gandhi

editorial

pag. 3 - La No-Violencia una alternativa pel nostre país

ACCIO NO-VIOLENTA:

pag. 4 - Declaració ideologica del Col.lectiu d'Acció N.V.

pag. 5 - El Col.lectiu d'Acció No-Violenta ja és nat

pag. 6 , 7, " " " " " "

pag. 8 - Organitzacio interna del Col.lectiu.

pag. 10 - Gandhi Revolucionari

pag. 11,12,13, - L'Objecció encara

pag. 14 - Seminari Internacional d'entrenament a l'acció NO-VIOLENTA.

ALTERNATIVA

pag. 15 - El Concili de joves, Concili de l'església

pag. 16 - Partito Radicale

pag. 17 - Carta de las LLibertats (resum)

pag. 18 - Dinamització comença a estructurar-se

N-V. DEBATS TEORICS

pag. 19 - Pacifisme i violência revolucionária

pag. 20 - " " "

pag. 21,22, El Ioga

pag. 23 - PAX _ PRESS.

CONTRAPORTADA : Text de Francesc Maciá entorn a la violencia

NOTA DE LA REDACCIÓ

Si voleu col.laborar enviant articles o qualsevol tipus d'informació, tingueu en compte que la redacció de la revista es tanca el dia 15 de cada mes.

La nostra adreça és: Provinsionalment: c/Bruch, 26 Barcelona - Per la revista "PAX".

La No-Violència, una alternativa pel nostre país

(Constitució del COL.LECTIU D'ACCIO NO-VIOLENTA ALS PAISOS CATALANS)

El fet de no creure en el fatalisme o determinisme històric que legitimaria, pel seu ús constant, la violència —institucionalitzada o alliberadora— ens fa veure possible aquella altra forma de lluita, la "tercera via" —tal com deia el capellà colombià Camilo Torres— "entre una passivitat pacífica i la violència revolucionària que comporta el perill de sobreviure's a ella mateixa i convertir-se d'instrument temporal o transitori en quelcom perpetu o permanent, àdhuc un cop aconseguit el fi que la justificava". El mateix lluitador es qüestionava en el seu discurs als obrers sobre la cara de la violència: "Ens preguntem per les possibilitats en el nostre temps, d'aquesta tercera via, la no-violència activa, la impotència polititzada, que es manifesta en oposició dramàtica, però no sagnant"

En els darrers anys, diversos grups independentment, s'anaren qüestionant i agrupant entorn d'aquest mot: NO-VIOLENCIA. Cadascun d'ells caracteritzava el seu anhel d'una manera diferent, enfocava camps o sectors de lluita diferents, però tots coincidien a dir-se "no-violents". Els Amcics de l'Arca, Lluís Ma. Xirinacs i els captaires de la pau, Objectors de consciència, Pax Christi, els caminants de la Marxa de la Llibertat... són els principals noms o entitats d'aquest breu, però constant, caminar rera els passos de la força arrabassadora que movia Gandhi, Luther King, Lanza del Vasto, Helder Camara..., la FORÇA DE LA RAO. Cronològicament ara, en aquest mes de gener, en l.aniversari de la mort de Gandhi, tots aquests col.lectius concluïm, després d'un procés constituent de quatre mesos, en un ample MOVIMENT DE LLUITA NO-VIOLENTA en el marc terrotorial dels PAISOS CATALANS. Es el nostre repte pel futur d'aquest poble. No és en el nostre ànim fer d'aquest Moviment de Lluita un nou partit polític, sinó al contrari, esdevenir un col.lectiu organitzat que presenti, a través de l'acció en molts fronts diferents (polític, antimilitarista, ecològic, personal o comunitari...) aquesta alternativa de capgirament de la societat. Aquest nostre embat neix per posar a l'abast de la gent d'aquest país aquest mètode de lluita i opció global de la societat que, partint del respecte a la persona humana, no deixa de denunciar i combatre tota mena de situació d'injustícia.

Els Països Catalans són potser escenari del primer trobament entre dues tendències molt diverses que han anat configurant la No-violència al llarg de la seva curta història: el corrent tercer-mundista (inspirador de les grans lluites de masses a l'India de Gandhi, de les enormes mobilitzacions reivindicatives de Luther King...) i el que podem anomenar europeu, la que s'interessa bàsicament per problemes que encara que són actuals, són més de futur (objecció de consciència o refús al militarisme, lluita contra les centrals nuclears...), problemes sectorials que condueixen la no-violència a tenir un escàs paper de pes polític. Aquesta tesi pot ser discutible, i amb tot cal que n'assumim la gran resposabilitat que això representa. En tot cas desitgem un camí intens al nou-nat moviment de combat no-violent.

Declaració ideològica del Col·lectiu d'Acció No-Violenta

1.1. – Preàmbul

1.1.1. – Persones i grups que vivim, treballem i ens sentim integrants de la comunitat dels Països Catalans, decidim coordinar els nostres esforços mitjançant la constitució d'un ample moviment de lluita No-Violenta als Països Catalans, alternativa d'alliberament del nostre poble.

1.1.2. – El principal vèrtex de connexió de tots els grups i persones que el constituïm és la nostra creença en la No-Violència, entesa des d'un o uns quants dels següents prismes: concepció filosòfica d'una nova societat; vivències d'interiorització personal; alternativa comunitària; mitjà de lluita política i social –partint de l'anàlisi de les causes objectives que produeixen situacions d'injustícia i d'opressió– convertint-se en opció popular de lluita revolucionària. La No-Violència és integralment mitjà i fi, eina de combat dels pobles en la via que els porta a la llibertat.

1.1.3. – Aquest COL.LECTIU D'ACCIO NO-VIOLENTA als Països Catalans no aspira a prendre el poder polític en la nostra societat, instant, però, que sigui el poble, ell, globalment, qui n'esdevingui protagonista directe. Es declara independent, sense que això signifiqui l'exclusió dels membres que lliurement pertanyen també a un grup polític determinat.

1.2. – Bases

Com a COL.LECTIU D'ACCIO NO-VIOLENTA als Països Catalans fem una acció explicitada en els 10 punts següents:

1.2.1. – Considerem la No-Violència com a millor mètode de lluita que pot conduir-nos a una transformació radical i global de la persona i la societat.

1.2.2. – Respectem la llibertat de consciència i d'acció en tant no coarti la llibertat dels altres, i donem primacia a aquestes enfront de les lleis o situacions que atemptin contra la persona.

1.2.3. – Lluitem per la defensa dels drets humans i pel perfeccionament de la seva actual declaració.

1.2.4. – En la realitat de la lluita de classes, aportem la nostra convicció de respecte a la persona humana de l'adversari, enfrontant-nos, però, a les seves funcions opressores. Es per això que optem per una estratègia revolucionària que signifiqui un canvi en els mètodes de combat, a fi d'arribar a una societat sense classes on no hi hagi explotació de l'home per l'home, sense caure en l'espiral de la violència.

1.2.5. – Entenem que l'única transformació vàlida de les estructures socials sols és possible amb un canvi de la mentalitat individual i col.lectiva, resultat d'una educació permanent mitjançant un procés de revolució cultural que suprimeixi mites, tabús i prejudicis.

1.2.6. – Rebutgem qualsevol mena d'opressió, repressió i agressió siguin d'ordre econòmic, ecològic, polític, militar, cultural, religiós, psicològic o sexual i qualsevulla altra faceta que atempti contra la integritat i possibilitats de realització humanes.

1.2.7. – Rebutgem la discriminació sexual com a sistema d'opressió en funció del sexe, fonamentalment envers la dona i les minories sexuals. Per tant, lluitem per la igualtat i llibertats sexuals.

1.2.8. – Considerem que la guerra és un crim contra la humanitat. Per això estem disposats a no col.laborar en la seva preparació i a lluitar contra totes les seves causes.

1.2.9. – Estem pel dret dels pobles a determinar llur futur i a regir-se independentment, i més concretament per l'autodeterminació del nostre poble. Treballarem per l'autogestió dels pobles a tots nivells cap al seu alliberament.

RESSENYA:

"La DECLARACIO IDEOLOGICA vincula en el seu contingut total (Preàmbul i Bases) a cadascun dels militants que s'integren en aquest ample front de lluita no-violenta. La DECLARACIO actual, tant en el contingut com en la forma, no és immutable, sinó que està subjecte sempre a debat i a revisió mentre fem camí cap als objectius proposats."

El Col·lectiu d'Acció No-Violenta ja és nat

Unes 170 persones s'han reunit al cap de setmana del 29 i 30 de gener, al Tibidabo, per cloure el procés constituent del COL.LECTIU D'ACCIO NO-VIOLENTA DELS PAISOS CATALANS. Hi ha assistit gent de

Amb aquestes jornades de treball s'ha arribat al cap del compromís pres el 2 i 3 d'octubre a Ripoll, d'arribar a una bona coordinació de tots els grups o persones interessats en la no-violència.

L'executiu nomenat a Ripoll ha anat treballant els suggeriments dels grups que havien estudiat les primeres idees que havien d'informar aquest COL-LECTIU, i ha estructurat la seva DECLARACIO IDEOLOGICA i la seva ORGANITZACIO per al Principat.

Una ponència, sorgida de l'executiu i d'una comissió creada a l'efecte, s'encarregava de presentar aquesta DECLARACIO i ORGANITZACIO per si l'assemblea l'aprovava.

L'assemblea, que començà amb un moment de silenci pels fets esdevinguts a Madrid, i amb la lectura d'un text escrit per Francesc Macià, l'any 1930, a Brusel.les, sobre la no-violència, dedicà una bona part de l'ordre del dia a la presentació de la ponència, que els assistents havien de ratificar o de refusar. Es pot dir que, si bé es va dedicar un bon grapat d'hores a debatre punts que havien de ser aprovats, el text inicial de la ponència va ser acceptat sense gaires modificacions.

Per a l'aprovació definitiva de la DECLARACIO s'ha hagut de superar *l'impasse* en què havia quedat l'assemblea. Els dos esculls conflictius eren:

1. La utilització de "als" o "dels" en el context de COL.LECTIU D'ACCIO NO-VIOLENTA ..... Països Catalans. Podríem dir que l'enfrontament va produir-se entre els qui ho consideraven una qüestió semàntica i els qui ho consideraven una qüestió de fons. L'assemblea acceptà la proposició de la comissió de posar "dels Països Catalans", deixant aclarit però, que aquesta expressió no volia monopolitzar per part del Col.lectiu el tractament de la no-violència als Països Catalans.

2. L'altre debat va girar entorn del (ara) desaparegut punt 1.2.9 de la ponència, que deia "Condemnem qualsevol mena d'imperialisme, colonialisme i militarisme, solidaritzant-nos amb tots els pobles que ho pateixen". Una esmena demanava que digués: "... que també ho pateixen". Amb això es volia remarcar que aquesta opressió es sofria al nostre país. Els qui defensaven el redactat inicial deien que ja s'hi podia entendre, això, sense que fos necessari, per altra banda, emetre judicis de valoració política dins d'una declaració estrictament ideològica. També, defensant el redactat inicial es volia remarcar la diferència entre els colonialismes del tercer món i els del nostre país. No posant-se d'acord en cap sentit, i en no ser ni tan sols acceptada per la majoria reglamentària, la primera part del redactat que diu "Condemnem qualsevol mena d'imperialisme, colonialisme i militarisme...", el punt 1.2.9 va desaparèixer.

L'aprovació de l'ORGANITZACIO va ser molt senzilla. Només es presentaren esmenes de relleu suggerint l'anul.lació del paràgraf 2.4.5 (el fragment que diu "Personal: cada membre signarà la declaració ideològica i tindrà un carnet acreditatiu") ja que es considerava una excessiva burocratització. La votació es decidí, però, per mantenir el text de la ponència.

Fou molt aplaudit per l'assemblea el suggeriment perquè s'afegís una nota al redactat, en el sentit que, per a tots els tràmits d'organització, s'evitessin tant com fos possible les complexitats burocràtiques. Al final, però, la qüestió quedà penjada.

A part de l'aprovació d'aquests textos, hem de remarcar en l'ordre del dia l'elecció del nom i l'anagrama del COL.LECTIU.

Per a donar nom a aquest front que s'anava a constituir, es presentaren aquestes propostes: Moviment de Lluita No-violenta als Països Catalans (és el nom que havia tingut fins ara), AHIMSA - Moviment de Lluitadors No-violents als Països Catalans, Els No-violents, Combat No-violent, Acció No-violenta, Moviment No-violent, NOVIPAC - No-violents del Països Catalans, NOVIC - No-violents catalans, PCANVI - Països Catalans per l'Acció No-violenta, Col.lectiu d'acció No-violenta - CANVI, FRANOVI - Front d'acció No-violenta.

Després de dues votacions sortí elegit COL.LECTIU D'ACCIO NO-VIOLENTA, i s'escollí per anagrama un dibuix que representa unes mans trencant un fusell (IRG), de l'esclat surt el colom de la pau (PAX), (el dibuix senzill sobre el fons de les quatre fletxes de la Marxa —vegeu portada de PAX núm. 23—).

Informaren a l'assemblea unes delegacions que havien vingut del País Valencià i de les Illes.

Del País Valencià vingué el grup de recolzament de l'objecció de consciència, que assumia la representació del PV. Allí hi treballen grups per l'abolició de la pena de mort, per la reforma penitenciària, ecologia (contaminació a l'Albufera), centrals nuclears, urbanisme (reivindicació del llit del Túria) Sembla que les associacions de veïns poden assumir molt bé la lluita no-violenta.

Els representants del PV assumiren del tot la declaració ideològica aprovada. Si de cas sorgia alguna esmena en el debat que es fes al PV, ja es plantejaria en la primera assemblea general dels PPCC que tingués lloc. (S'anuncià i es convidà als assistents per a l'assemblea de constitució del COL.LECTIU al PV). S'acceptà que el COL.LECTIU tingui per àmbit els PPCC; es feren algunes esmenes a l'esquema organitzatiu; suggeriren: la creació d'una caixa de resistència comuna per als PPCC, la reducció de complicacions burocràtiques, un constant entrenament personal per a l'acció no-violenta, i que es fes un comunicat sobre la situació de l'Estat espanyol (aquest punt el ratificà l'assemblea i el nou executiu el va redactar).

De les Illes vingueren gent d'Eivissa. Digueren que la diferència de la gent de base (d'Eivissa o del Principat) és la causa que s'hagi de fer un treball ben diferent, que s'ha de limitar al nivell testimonial (propaganda gratuïta, conferències, petites accions) Es remarca la importància de les campanyes de divulgació i educació. S'informà que potser a l'estiu s'obriria un casalot per al treball i el repòs.

Es té notícia que a Catalunya Nord hi ha algun grup impulsor de la no-violència.

L'executiu presentà una ponència sobre la possible participació del COL.LECTIU en l'Assemblea de Catalunya. Aquesta ponència vingué potenciada pel fet que les accions portades per l'A.C. s'havien emmarcat en la lluita sense violència, i també per la incidència que havia tingut, d'un any ençà, la participació de no-violents en els secretariats i permanents...

La idea de la ponència va per aquesta línia:

- El COL.LECTIU serà present a l'A.C., mentre aquesta segueixi essent com ara (aspectes ideològic i de mètode).
- Es potenciaran només els acords i campanyes unitàries i les accions de caire específicament no-violent. Sobre d'altres accions no es prendrà postura.
- El COL.LECTIU potenciarà les activitats dels secretariats locals i comarcals.
- De l'executiu sortirà una delegació (plural i rotatòria) que transmetrà les decisions de l'executiu, i que hauran de ser ratificades per la permanent

La ponència va ser aprovada per unanimitat.

Es va nomenar entre els membres de l'assemblea, el nou executiu. Per ser-ne membres, els candidats havien d'obtenir el 25 per cent de vots com a senyal de representativitat. Foren elegits: Àngel Colom, Toni Soler, Jesús Viñes, Anna Portella, Fèlix Tarrida, Francesc Riera, Núria Martorell, Jordi Quintana, Núria Breu i Assumpta Heras.

Hi hagué un horari atapeït fins l'últim moment. A la tarda del diumenge s'informà de campanyes i projectes:

• Campanya de dinamització popular. Membres de la comissió gestora d'aquesta campanya varen informar de la preparació d'una exposició ambulant (que seria una mostra viva, constant, de participació total), amb textos, fotografies, dibuixos, gràfics..., el contingut de la qual seria:

- punts unitaris reinvindicatius als Països Catalans.
- la no-violència
- el desvetllament de la consciència, com a poble dels Països Catalans
- cultura: la llengua, la pedagogia...
- gestió i control per part del poble (autogestió: Consells de control polític).

El grup que treballem al cos de redacció de PAX, vàrem presentar la revista a l'assemblea consituent del COL.LECTIU D'ACCIO NO VIOLENTA dels Països Catalans, i la vàrem posar al servei de tots els grups que integren el COL.LECTIU.

Des d'ara, PAX s'ofereix al COL.LECTIU per tal que la vagi omplint cada mes. Les pàgines de PAX restaran obertes per a totes les col.laboracions i per a totes les informacions del COL.LECTIU. A l'assemblea es va decidir que la Permanent del COL.LECTIU pogués revisar el funcionament de la revista.

L'exposició serà muntada amb un nucli standard que serà comú a tots els llocs on es presenti, un nucli variable d'acord amb la problemàtica o vivències de la zona on es presenti, i un nucli directe, com canal d'expressió lliure, permanent i espontània...

En la preparació d'aquesta campanya i en la seva realització volen corregir-se les equivocacions de la Marxa:

- la incidència en els immigrats i els nuclis obrers
- tècniques i mètodes de participació espontània i efectiva
- incidència en el món dels infants.

Ho preparen un grup del Vallès, un d'Osona i un de l'Alt Penedès, respectivament.

En la línia d'aquesta campanya es tenen contactes amb el PV (Consells de Cultura Popular), les Illes (Congrés de Cultura Catalana) i Catalunya Nord (Cuixà i l'Esquerra Republicana dels Treballadors).

• Centrals nuclears. Hi ha un grup a Barcelona i un grup a Terrassa. Es tenen contactes a Andalusia i al País Basc. S'està preparant un audiovisual per ajudar a la difusió general d'aquesta problemàtica (principalment per a la població que, per no ser-ne afectada directament, no té en consideració aquest perill). Es prepara també un stand d'informació per a la campanya "Salvem Catalunya per la democràcia".

• Els objectors informaren del seu refús al decreto oficial sobre l'objecció de consciència, sobre el funcionament del COLLO, i sobre els col·lectius d'objectors no-violents.

• Es presentà la idea de treballar en la revisió i crítica de la situació pedagògica com a situació repressiva i sobre l'actuació no-violenta real en els mestres.

• S'informà sobre l'existència d'un front de lluita no-violenta als barris, que comença a funcionar a Terrassa.

• Sobre els seminaris de ioga: tècniques per al retrobament d'un mateix.

• La possibilitat d'integració a nuclis de producció i cooperació, per assajar la no-violència (un grup d'Igualada).

Durant uns moments s'homenatjà la memòria de Gandhi (en el 29è aniversari de la seva mort; precisament s'havia escollit aquesta data per a l'assemblea constituent del COL.LECTIU).

Un grup va presentar la idea de fer una vaga de fam, la crida de la qual diu:

Davant la violència física i moral, institucionalitzada en la majoria de les relacions humanes actuals i que té com a més recent exponent els dramàtics fets succeïts els darrers dies a l'Estat Espanyol, el Col.lectiu d'Acció No-violenta dels Països Catalans (CANVI) convoca tothom a una campanya de reflexió i testimoni popular no-violent.

Per això avui, 30 de gener de 1977, aniversari de la mort d'en Gandhi i data de la constitució del Col.lectiu d'Acció No-violenta als Països Catalans, iniciem una vaga de fam correlativa d'un any de durada, assumint-la una persona diferent cada dia, i consistint en no ingerir altra cosa que aigua de les 0 a les 24 hores del dia escollit.

Esperem que aquesta acció no-violenta tingui ample ressò al nostre poble, reflectit en la participació de gent de tots els estaments i tendències, amb l'únic sentiment comú de rebuig de la violència en totes les seves formes i manifestacions.

L'assemblea va fer del tot seva la idea, i ja el dia 31 de gener el nou executiu haurà fet un dia de vaga de fam.

L'últim acte d'aquesta assemblea constituent del COL.LECTIU D'ACCIO NO VIOLENTA dels Països Catalans va ser la lectura d'adhesions a l'acte. En Lluís Ma. Xirinacs hi envià aquest missatge:

A l'Assemblea Consituent del M. de Ll. N-V dels PPCC. - Tibidabo (B), 29-30 de gener de 1977.

No hi puc ser perquè estic al front i ara no puc abandonar la línia de combat. Vosaltres teniu reunió general d'estat major. Les guerrilles coratjoses de molts anys, avui i demà es constituiran en guerra unificada i coordinada al llarg i a l'ample de la nostra estimada pàtria amb la mà oberta als lluitadors valents d'altres pàtries, amb l'atenció sempre adreçada a l'alliberament dels més oprimits.

Gran responsabilitat és la vostra. No hi sóc, però us tinc donada tota la meva confiança. No oblideu que la vostra força ha sorgit dels cops de culata i de porra, de les multes, de les calúmnies, de les persecucions, de les presons patides amb un cor pacífic i amb una intel.ligència desperta, sempre amatents al servei de l'amor.

Que presideixi la vostra taula de discussions la cosa més perseguida de l'univers: l'amor universal.

Lluís Ma. Xirinacs

ORGANITZACIO

2.1. – Organització interna

2.1.1. – Casal: nucli bàsic d'organització serà el Casal de la Pau. Entenem per Casal de la Pau un nucli de persones o grups No-Violents que treballin coordinats. Cada Casal definirà coordinadament el seu àmbit territorial.
Cada Casal serà autònom i incidirà en els organismes unitaris de la ciutat, comarca o regió.

2.1.2. – Comarca: per potenciar el fet comarcal seria bo que els Casals s'emmarquessin a l'entorn de la comarca.

2.1.3. – País: cada país serà considerat autònom dins l'organització del Col.lectiu.
Els òrgans de funcionament i organització dins de cada país seran: (pel Principat, orientatiu per als altres Països).

2.1.3.1. – Assemblea de País:
- a) Reunirà tots els membres del país i resoldrà les línies bàsiques que s'hagin plantejat.
- b) Es reunirà dos cops l'any en assemblea ordinària i, si convé, alguna d'extraordinària.
- c) Serà l'òrgan sobirà del país.

2.1.3.2. – Permanent:
- a) Formada pels representants dels grups de treball, casals i entitats adherides i l'executiu.
- b) Manté en la pràctica els acords generals de l'assemblea.
- c) Podrà prendre decisions sobre propostes dels representants entre assemblees generals.
- d) Serà coordinadora: d'accions a través de representants dels grups de treball, i de campanyes econòmiques a través dels representants de comarques.
- e) De la Permanent sortiran els representants davant els organismes als quals l'assemblea hagi decidit enviar-n'hi.
- f) Els membres de la Permanent seran revocables per l'òrgan de base que els hagi elegit.
- g) Convocarà les assemblees extraordinàries.
- h) Es reunirà cada dos mesos com a mínim.

2.1.3.3. – Executiu:
- a) Serà elegit per l'assemblea del País per un any, revocable si ho demana 1/3 de l'assemblea i format per unes 10 persones.
- b) Formaran part també de l'executiu membres que la Permanent designi per als càrrecs administratius (secretaria, tresoreria...).
- c) Té la funció d'aplicació tècnica de les decisions de la Permanent.
- d) Pot convocar la Permanent i en casos d'urgència l'assemblea extraordinària del país.
- e) Quan les circumstàncies ho demanin, per la pressa o la necessitat, podrà prendre decisions en la línia dels acords de l'assemblea.
- f) Les decisions preses el comprometran davant la Permanent i podran ser rectificades o ratificades.
- g) Si es produeix una baixa, per la causa que sigui, serà coberta pel següent en nombre de vots.

2.1.4. – Països Catalans: el Col.lectiu estén la seva actuació dins l'àmbit dels Països Catalans. Els Països es coordinaran per:

a) Assemblea General:
   – Es reunirà un cop a l'any
   – Coordinarà les accions i decisions que afectin a nivell dels Països Catalans.
b) Comitè Coordinador: la composició i funcions d'aquest comitè seran decidides per l'assemblea general un cop es constitueixi.

2.2. – Relacions Externes

2.2.1. – Grups No-Violents a l'Estat espanyol.
Els grups de treball prendran contacte amb els grups de l'Estat espanyol que treballin els mateixos objectius (centrals nuclears, objectors, ecologia...).

2.2.2. – "INTERNACIONAL DE RESISTENTS A LA GUERRA"
Ens adherim, en tant que organització associada, a la I. R. G.

2.2.3. – Altres organismes.
Si l'assemblea creu convenient una representació davant un altre organisme designarà de la Permanent els representants que hi vagin.

2.2.4. – S'estableix a tres nivells:
a) Casals: cada Casal decidirà la seva representació i qui el representa.
b) País: signarà la Permanent i en cas excepcional l'executiu.
c) Països Catalans: s'establirà la representació a través del comitè coordinador.

2.3. – Presa de decisions

2.3.1. – Procediment.
2.3.1.1. – Permanent:
– S'exigirà un quòrum de dos terços per a prendre qualsevol decisió.
– Abans de cada votació s'escollirà per majoria simple el sistema de votació.

2.3.1.2. – Assemblea: les decisions es prendran per consensus majoritari; en cas de no arribar-hi es procedirà a una votació indicativa. Si és molt igualada, representants de les diferents postures elaboraran una nova ponència.

2.3.2. – Representants i votacions.
2.3.2.1. – Permanent:
– Cada entitat adherida i grup de treball tindrà un representant.
– Cada comarca tindrà un representant i un altre per cada 50 persones afiliades a la comarca.
– A l'hora de votar cada representant tindrà un vot.
– Els membres de l'Executiu no tindran dret a vot.

2.3.2.2. – Assemblea: un vot per carnet presentat.

2.4. – Economia i Afiliació

2.4.1. – L'economia serà autònoma a cada País; en casos excepcionals s'establirà una caixa comuna.

2.4.2. – A cada País l'economia serà assumida per un equip econòmic amb representació a l'Executiu.

2.4.3. – Cada Casal tindrà la seva organització econòmica pròpia i autònoma. Es respectaran les caixes pròpies dels grups de treball que puguin existir.

2.4.4. – Fonts d'ingressos:
Quotes:
a) Cada membre aportarà 600 pessetes al Col.lectiu.
b) Cada Casal establirà la quota que vulgui.
c) El pressupost dels Col.lectius es forneix directament dels Casals.
d) Els Casals aportaran al començament de curs un tant per cent d'acord amb les seves possibilitats i nombre d'afiliats al Col.lectiu.
e) Si les aportacions de tots els Casals no hi arriben o passen del pressupost, es faran les correccions que calguin proporcionals a l'aportació de cada Casal.
f) Durant l'any en curs cada nou militant aportarà de la seva quota al Col.lectiu el mateix tant per cent que el seu Casal ha aportat al començament de l'any.

Entitats adherides i simpatitzants: A convenir amb cadascuna d'elles.
– Campanyes econòmiques: podran partir de:
  – Grups de treball Casals Intercasals Col.lectiu
  En cada cas es decidirà el finançament i l'àmbit de la campanya.

2.4.5. – Afiliacions.
– Personal: cada membre signarà la declaració ideològica i tindrà un carnet acreditatiu.
– Entitats: cada entitat decideix d'integrar-se al Col.lectiu d'acord amb el següent esquema:
  a) Disolució de l'entitat passant els seus membres a ser-ho del Col.lectiu.
  b) Adherides: entitats que accepten el principi de la No-Violència i treballen algun punt de les Bases. Hi ha un acord mutu de col.laboració econòmica. Hi tenen representants a la Permanent.
  c) Simpatitzants: a partir d'una campanya o necessitats mútues s'estableix una col.laboració indefinida o a terme fix.
  – Simpatitzants a terme fix o per una campanya determinada: tindran veu i vot durant la campanya de tot el que sigui relatiu a aquesta.
  – Simpatitzants a terme indefinit: tindran un representant a la Permanent amb veu i sense vot.

2.5. – Serveis Comuns

Alguns serveis són útils al Col.lectiu i a cada Casal en quant són un estri d'informació, coordinació i acumulació de material. Cada Casal potenciarà els serveis que li puguin convenir. Cada un dels serveis a nivell de País o del Col.lectiu seran assumits per un o uns quants Casals que es preocuparan del seu funcionament. En pricipi tot ha de ser fet en català. Caldrà però adaptar-se a situacions concretes que poden forçar a l'ús d'altres llengües.

2.6. – Accions comunes

Creiem important potenciar i coordinar les accions dins un front d'acció directa que abastarà els següents nivells:
a) Problemàtica local o comarcal.
b) Accions específiques del Col.lectiu.
c) Accions unitàries.

Per tal d'augmentar l'eficàcia d'aquestes accions cal:
a) La formació a l'acció.
b) La coordinació d'accions.

Aquesta coordinació es realitzarà en la Permanent i en casos d'urgència en un comitè d'accions.

RESSENYA:

– Pensem que cal iniciar una dinàmica de desburocratització del sistema organitzatiu del Col.lectiu, de manera que redueixi al mínim aquestes funcions, per tal que, sense deixar de ser efectiu, dongui la major agilitat possible a les nostres activitats.

Gandhi Revolucionari, en el 29 aniversari de la seva mort

Massa vegades se'ns ha presentat una imatge de Gandhi tèbia, mansa, quasi bé pintoresca, quan l'elemental actitud seva era la de la lluita decidida contra la injustícia. Abans s'estimaria més la lluita armada que la covardia. Escollia, però, el camí més difícil: la reivindicació no-violenta.

La qualitat revolucionària de Gandhi és de les que el món no perdona. No ataca uns interesos per a servir-ne uns altres. Ataca la part més vulnerable de l'home, la consciència, i el deixa tot seguit en llibertat d'actuació. Jesucrist, Gandhi, Luther King, tres exemples del mateix estil, moriren assassinats. I no exactament assassinats pels contrincants directes, sinó per gent oprimida del seu cantó, que preconitzava una altra estratègia. Gandhi va ser revolucionari a nivell familiar —vivia en comunitat—; a nivell religiós —lluità contra la divisió en castes—; a nivell polític—mirà d'aliar-se amb els musulmans—; a nivell social —rebutjà la civilització importada d'Anglaterra—; a nivell econòmic — rebutjà el centralisme i la industrialització—. Un home així aconseguí tenir al darrera tot un poble.

Gandhi mite

Cal anar en compte de mitificar aquesta figura. Ell no va voler ser un home excepcional amb premonicions, èxtasis, miracles, levitacions. No li traguem la màxima força que té: Gandhi va ser un home qualsevol que va donar tota la seva vida, va aplicar tota la seva voluntat al servei de la Veritat. Gandhi és, doncs, assequible, és un exemple del que pot donar la tenacitat, del forat que pot fer en el món un home fidel, un home digne, un home que no claudica, que no col.labora amb els injustos, que no maniobra, que no menteix. En resum, un home que no ven la seva pròpia dignitat.

Ell mateix té interès a demostrar que és un home com els altres. Llegiu la seva biografia i veureu com no escatima d'explicar petites misèries, febleses, detalls que poden concordar amb la vida de qualsevol.

La seva fórmula és senzilla: lluita activa contra la injustícia. No acceptar-ne mai ni la més petita engruna. Tot el mal és el mateix mal. Es comunica per sota amb una arrel invisible. No cal a vegades plantejar grans accions. N'hi ha prou d'agafar-se a la que tinguem més a l'abast, per petita que sembli.

L'Antic Testament dóna una visió negativa de la veritat: no mentiràs. Cal Jesús de Natzaret per a positivar-la: Jo sóc la veritat. Gandhi s'hi identifica i arriba a dir: "Abans jo deia que Déu era la veritat; després de quaranta anys de meditació sobre aquest subjecte he acabat per dir: la Veritat és Déu."

La llarga paciència

La qualitat revolucionària de Gandhi, com la de quasi tots els grans reivindicadors, era de llarg abast. No volia petites coses. Ambicionava de lliberar el país, de transformar la societat i l'home i de trobar una via índia pròpia per a la organització i el creixement. Però com que volia tant, sabia esperar. No precipitava esdeveniments. No començava cap acció que no tingués possibilitat d'aconseguir. Pas a pas es va anar guanyant tota la confiança d'un poble i, quan el boicot de la sal, va donar ordre de posar-se en marxa, tots el van seguir. Va ser el principi de la fi del domini anglès.

Propòsits revolucionaris i acció moderada és el contrari de les cridòries polititzades: terribles propòsits i actuacions que no passen del paper o del pamflet. Gos que borda no mossega. Tots sabem d'ardoroses inconsistències, de maximalismes que duren quatre dies, de propòsits socialitzants que es tomben davant de qualsevol problema i, quan no, que canvien de costat en trobar una oferta interessant.

Una altra lliçó pot ser la de que no cal ser monolític, però sí obert a l'evidència de cada moment. El mateix Gandhi s'autorelativitzava: "Quan escric no penso mai en el que he dit en una altra ocasió. El meu objectiu no és pas el d'estar d'acord amb les meves declaracions anteriors, sinó d'estar d'acord amb la veritat tal com se'm presenta en un moment donat. El resultat és que he evolucionat d'una veritat a l'altra...".

Jordi Maluquer

BIBLIOGRAFIA

LLIBRES DE GANDHI:

AUTOBIOGRAFIA (Mis experimentós con la verdad)
Monte Avila Editores. Caracas, 1971

LA CIVILIZACION OCCIDENTAL Y NUESTRA INDEPENDENCIA
Sur. Buenos Aires, 1959

GUIA DE LA SALUD
Corporación Americana de Editores

LA JEUNE INDE
París. Stock, 1924

LETTRES A L'ASHRAM
Albin Michel. París, 1948

VIE DE M. K. GANDHI. Escrita per ell mateix
Rieder. París, 1934

M. K. GANDHI A L'OEUVRE (continuació)
Rieder. París, 1934

(Totes les obres de Gandhi es troben editades en anglès per NAVAJIVAM PRESS. Kalipur, Ahmedabad. India)

LLIBRES SOBRE GANDHI:

PEREGRINATGE ALS ORIGENS, Lanza del Vasto
Arimany. Barcelona, 1961

AHIMSA LA NO-VIOLENCIA DE GANDHI, Aurora Diaz-Plaja
Nova Terra. Barcelona, 1971

GANDHI, SU PENSAMIENTO Y SU ACCION, Camille Drevet
Fontanella. Barcelona, 1969

GANDHI, Roman Rolland
Leviatán. París,

GANDHI I MARX, Krishorlal Mashruwala
Sur

LA VIDA DEL MAHATMA GANDHI, Louis Fisher
Peuser

TOLSTOI EL GANDHI, Milan Markovitch
Champion. París, 1929

AUX INDES AVEC GANDHI, Edmont Privat
Attinger. París, 1934

L'INDE ET LA NON-VIOLENCE, Ranjau Sen Samar
París-Brusel.les, 1948

GANDHI, Sonmyendranath Tagore
Gallimard. París, 1934

L'INDE SOUS GANDHI, Laura Vulda
Ed. du Feu. Aix-en-Provence, 1932

(Una bibliografia més completa es pot trobar al llibre de Camille Drevet ja citat)

L'Objecció encara

El dia 5 de gener va sortir publicat al BOE un decret-llei que en principi semblava que regulava l'objecció de consciència, i que podia significar el final de la llarga lluita que es va començar l'any 71. Però no ha estat així, i en aquest article de "L'objecció encara", n'analitzem les causes.

El camí seguit pels objectors de consciència cap a la consecució d'un estatut que legalitzi la seva oposició enfront del servei militar i de l'exèrcit en general, no sembla que tingui un fi pròxim. Les esperances —rumors molts cops— del reconeixement de l'objecció com un dret, s'han vist altre cop defraudades després de l'aparició, el dia 5 de gener, d'un decret-llei incapaç de resoldre en el més mínim aquest problema.

Si ens plau aprofundir una mica el context en què aquest nou "bluff" ha tingut lloc, ens trobarem, abans que res, amb un govern Suárez conqueridor dels seus millors èxits en les mesures preses per enderrocar l'antic aparell, però que no ha donat en cap moment alternatives democràtiques concretes de canvi. Es evident, així mateix, el conflicte i quasi parcel.lació que va tenint lloc dintre l'exèrcit: búnker-militars monàrquics / liberals-U.M.D. (aquest últim amb més importància qualitativa que quantitativa). Mentrestant, tot esperant una reorganització total, sembla que s'allunyi de tot el que representi un pas decisori. L'oposició, reagrupant-se en blocs, no està encara capacitada per plantejar un programa, i sembla més encaminada als contactes d'alt nivell que a recollir propostes de la base. Amb aquestes perspectives, un problema minoritari com és avui dia l'objecció, no creiem que tingui ni la més petita possibilitat de resposta satisfactòria. I així ha estat.

La llei, extremament curta i camuflada dins d'un BOE ple de notícies-sensació (desaparició del TOP, inhibició dels tribunals militars en casos de terrorisme...), no representa sinó una ampliació de la facultat del govern per a donar pròrrogues i, si cal, l'exempció del servei militar actiu. En aquest cas, la pròrroga 4.ª a) (pròrroga per a sacerdots i religiosos) agafa tots aquells que acollint-se a motivacions religioses estiguin disposats a treballar, previs certificats de conducta, durant tres anys en serveis "cívics" no armats, quedant exempts del servei miliar actiu, i passant a la situació de reserva.

No ens voldríem estendre sobre les motivacions que porten a refusar el servei militar, però sí que cal dir que, en tot cas, són molt més profundes que la de passar per un camp d'instrucció.

L'objecció és un dret (Espanya ha signat darrerament el Pacte Internacional dels Drets Humans), i com a tal ha de ser reconegut. No serveixen "tapujos" per salvar la reputació, com sembla que intenti el govern. Una alternativa és el que es demana i no pas unes pròrrogues o una exempció. I fins que aquesta sigui real i vàlida continuarà la lluita.

Malgrat la poca claredat del decret, són evidents tota una sèrie de punts contraposats a l'essència mateixa de l'objecció: des de les motivacions, restringides a les religioses, fins als tres anys de servei (més un càstig que no pas un temps alternatiu), des de les pròrrogues fins als certificats de conducta, aquesta llei, totalment militar, no pot significar ni tan sols un primer pas cap a la legalitat. Els càstigs civilitzats continuen essent càstigs, i ja no serveixen

I així ho han vist els objectors. I per això es continuen els serveis civils. I per això la campanya és avui més forta.

Fins al primer dia de març hi ha pròrroga. Després... ni se sap. Tan sols una cosa, pensem continuar, costi el que costi, fins que la consciència deixi de ser delicte.

Com ja va dir algú: la consciència no és negociable...

Ara, trascrivim íntegre el text del "real decreto", perquè tothom pugui veure què ha entès per objecció de consciència aquest govern altre cop reformista.

5 enero 1977 — B.O. del E. - Núm. 4

PRESIDENCIA DEL GOBIERNO

169 REAL DECRETO 3011/1976, de 23 de diciembre, sobre la objeción de conciencia de carácter religioso al servicio militar.

La Ley General del Servicio Militar, núm 55/1968, de 27 de julio faculta al gobierno para conceder prórrogas de incorporación a filas en aquellos casos en que existan razones justificadas que lo aconsejen, permitiendo llegar a consolidar la exención del servicio militar activo al cumplirse las circunstancias que para cada caso se establezcan.

Dentro de este contexto y del marco del Pacto Internacional de los Derechos Civiles y Políticos firmados por España, es intención del gobierno arbitrar, progresivamente, una fórmula que permita resolver el problema que se plantea con los mozos que, por objeciones de conciencia de carácter religioso, se muestran opuestos al empleo de las armas, permitiéndoseles compatibilizar tales convicciones con sus deberes ciudadanos.

Se les ofrece así una opción alternativa de brindar su aportación personal en determinados puestos de interés cívico, con lo que patentizarán su deseo de no eludir sus deberes ciudadanos y se evitará tengan que incurrir en actitudes delictivas,

En su virtud, a propuesta del Ministro de la Presidencia del Gobierno y previa deliberación del Consejo de Ministros en su reunión del día 23 de diciembre de 1976

DISPONGO

Artículo primero

En aplicación de la facultad concedida en el art. 334 del Reglamento de la Ley General del Servicio Militar, aprobado por decreto núm. 3087/1969, de 6 de noviembre, se establecen prórrogas de incorporación a filas de cuarta clase a), que podrán disfrutar los mozos que por razones u objeciones de conciencia, de carácter religioso, se muestren opuestos al empleo de las armas y opten por substituir el servicio militar en filas, por una prestación personal en puestos de interés cívico.

Artículo segundo

Las prórrogas a que se refiere el artículo anterior serán solicitadas normalmente en el año del alistamiento y habrán de ser tramitadas antes del 15 de agosto de dicho año.

Artículo tercero
Por la Presidencia del Gobierno se señalarán anualmente los puestos de prestación del servicio de interés cívico a los que serán asignados los que disfruten de las prórrogas a que se refiere esta disposición, siempre en Regiones o Zonas militares distintas de las de su residencia.

Articulo cuarto
El personal al que se conceden estas prórrogas deberá incorporarse a los puestos asignados el primer día hábil del año. Antes del 15 de agosto del año de prestación del servicio cívico, durante la prórroga, les será extendido un certificado acreditativo de su comportamiento en el puesto asignado, que, de ser favorable, le permitirá solicitar nueva prórroga.

Artículo quinto
La prestación del servicio en condiciones favorables por tres períodos consecutivos de un año permitirá obtener la exención del servicio militar activo, pasando a la situación de reserva.

Artículo sexto
La Presidencia del Gobierno, con el Informe de la Junta Ministerial de Reclutamiento, podrá dictar las disposiciones complementarias para la aplicación de este Real Decreto.

DISPOSICION TRANSITORIA

En el presente año podrán acogerse a las disposiciones de este Real Decreto y solicitar la primera prórroga de incorporación a filas, antes de 1 de marzo de 1977, los reclutas del presente reemplazo o reemplazos anteriores que se encuentren en situación de disponibilidad o pendientes de incorporación a filas.

Dado en Madrid a 23 de diciembre de 1976

Juan Carlos

ASSEMBLEA D'OBJECTORS A MADRID

La trobada dels objectors a Madrid ja feia dies que s'havia convocat, autoconvocat com e deien els diaris, però com que tres dies abans havia sortit el Reial decret, va tenir més bona acollida.

L'assemblea es féu a Madrid al col.legi major Chaminade (s'hi han fet altres coses relacionades amb OC i N-V) els dies 8 i 9 de gener. Hi havia gent de tot l'estat i he pensat que seria bo de fer una relació de llocs, així veuríem per on passa l'OC i la N-V:

Euskadi: Bilbo (servei civil), Donosti, Gasteiz.
Andalusia: Màlaga (s.c.), Còrdova, Xerès.
Aragó: Saragossa
Astúries: Oviedo, Gijón.
Castella: Madrid (s.c.) Valladolid (s.c.)
PP. CC.: Vic (s.c.), València, Alcoi, Alacant, Tarragona (s.c.), Ciutat de Mallorca, Can Serra (s.c.)

Entre tots érem un centenar de persones, de les quals 35 som ja objectors.

L'ordre del dia era clarissim. Només dos punts:
— Discussió del Decret
— Campanya a fer.

Els ànims de la immensa majoria eren de rebuig TOTAL, cosa que vam comprobar tot revisant-lo punt per punt i paraula per paraula, durant les dues sessions, dissabte i diumenge al matí, de les quals en va sortir el següent comunicat:

MANIFEST
ELS OBJECTORS REFUSEM EL DECRET

La lluita pel reconeixement del dret a l'Objecció de consciència i la creació d'un Servei civil alternatiu al servei militar, iniciada a l'Estat espanyol l'any 1971 per Pepe Beunza, primer objector no-violent, no es pot donar per acabada amb la publicació al BOE del 5 de gener de 1977 del decret sobre l'Objecció de consciència de carácter religiós al servei militar.

Els objectors que hem estat realitzant diversos serveis civils a l'Estat espanyol, i membres de grups de no-violents de Bilbao, Sant Sebastià, l'Hospitalet de Llobregat, Màlaga, Vic, Tarragona, Valladolid, Vitòria, Ciutat de Mallorca, Alcoi, València, Alacant, Còrdova, Oviedo,, Saragossa i Madrid, ens vam reunir els dies 8 i 9 de gener a Madrid per tal d'analitzar i denunciar aquest Reial Decret.

- Malgrat que aquest reial decret exclou del servei militar actiu els joves que "per objeccions de consciència de caràcter religiós" s'oposen a fer ús de les armes,
- Malgrat que el govern ha firmat els Pactes Internacionals dels Drets Civils i Polítics el 28 d'octubre del 76,
- Malgrat que alguns d'entre nosaltres hem considerat la possibilitat d'acceptar aquest decret amb algunes condicions,

EL DENUNCIEM perquè no reconeix el DRET A L'OBJECCIO DE CONSCIENCIA, ni regula l'existència d'autèntics SERVEIS CIVILS com alternativa al servei militar, ja que:

- Discrimina:
  limitant les motivacions dels joves que s'acollirien a aquest dret.
- Es un decret militar:
  l'exempció s'efectua mitjançant unes pròrrogues d'incorporació a files. La concessió d'aquestes pròrrogues és condiconada a tres certificats de conducta favorables. En cas de resultat negatiu, persisteix l'obligació d'incorporar-se al servei militar actiu. I encara que hom acabés aquest servei cívic en condicions favorables, "l'objector" passarà a la situació de RESERVA.
- Es un càstig:
  perquè la seva durada (tres anys) supera la de les legislacions vigents a d'altres països. A més a més, aquest servei cívil "s'haurà de dur a terme en una regió militar que no sigui la de la pròpia residència".
- Es ambigu:
  No especifica l'obligatorietat de la jura de bandera, ni menciona en quines condicions ni quin règim se seguirà en cas de pau i de guerra.

Per tot això,

EL REFUSEM i PROPOSEM de nou el projecte de llei que a través de la Comissió Nacional Justícia i Pau vam fer arribar al govern el 17 de novembre de 1976, pel reconeixement d'un ESTATUT de l'objector de Consciència i la creació d'un SERVEI CIVIL alternatiu al servei militar, el text del qual adjuntem.

La reafirmació del nostre Estatut no porta implícita la negació d'un diàleg amb el govern, que venim propugnant des de 1971

Mentrestant, continuem treballant en els Serveis civils autogestionats, en les adreces que senyalem a sota.

EXIGIM la llibertat immediata de Manuel Escáriz Magariños i de Jesús Fernández i la resta de detinguts en presons militars per haver-se declarat objectors de consciència durant l'acompliment del servei militar.

I fem una crida a tots els joves en edat militar perquè s'informin en els nostres Serveis Civils abans de decidir l'acceptació o no del Reial decret del 5 de gener de 1977.

Les nostres adreces són:

* CAN SERRA: Avda. Can Serra, bloc 82-B, baixos. l'Hospitalet de Llobregat (Barcelona)
* MALAGA: Urbanització Martiricos, bloc 20-7, B. Màlaga
* BILBAO: Rekalde Betolaza Hauzategia, 33, Behea.Bilbao
* TARRAGONA i REUS: Bloc "Laurel", esc. 25, baix. 2a. la Floresta (Tarragona)
* MADRID: Nenúfar, 20, puerta calle. Madrid-29
* VIC: Casal de l'Església. St. Just, 1. Vic

Acció directa al carrer: ENCADENAMENT

Després de marcar les fites de la campanya que s'anirà desenrotllant des d'ara al març i que pensem tenir l'ajuda de tots (ATENCIO: ¡¡HE DIT DE TOOOOOTS!), els dels PPCC vam exposar la idea d'una acció per contrarrestar l'acció del govern en promulgar el decret.

Després de veure accions, ens decantàrem per l'encadenament i ens hi apuntàrem 18 xicots. Vam preparar-ho tot, juntament amb el grup N-V de Madrid que va actuar de suport. L'acció va ser a la plaça d'Espanya, davant l'edifici Madrid i d'esquena al Quixot. Ens hi van deixer estar uns 35 minuts, durant els quals va ser una còrrua feta de gent, que llegien els cartells que portàvem penjats a l'esquena i al pit. S'hi podien llegir frases com:

- Què passa amb nosaltres, Adolfo?
- Servei civil SI, Servei cívic NO
- El poble necessita serveis, no armes
- Fora de la presó sóc més útil
- Estem encadenats, però la consciència és lliure
- Estarem encadenats, però mai sotmesos
- Per variar, demanem l'amnistia total

Eren escrits en castellà i n'hi havia uns 40.

Van tallar les cadenes, de manera que quedéssim de dos en dos i així s'estalviaven les manilles. Val a dir que quan varen arribar ens van dir: "No se muevan, quedan detenidos". D'allà ens portaren a Comissaria, i després de fer-nos declarar ens tancaren en tres cel.les, se sis en sis. El tracte va ser bo, i va haver-hi un diàleg bastant interessant amb els policies durant tota la nit.

A les 6 del matí ens conduiren a la Direcció General de Seguretat. El tracte va ser més dur, ens hi van tenir fins a la una del migdia. A un company li varen fotre tres cops de porra. Per què? Doncs, perquè sí! De la DGS vam passar al jutjat, i fins a les 7 de la tarda no declaràvem davant del jutge, després de passar la tarda cantant i jugant, asseguts, en una cel.la de 12 metres quadrats per a tots divuit.. A les 8 del vespre ens deixaven lliures, ja que el jutge no sabia què ens havia de fer, era "inexpert" segons ens va dir.

NOTES NOTES NOTES NOTES NOTES NOTES NOTES

- L'equip de recolzament va anar molt bé, estaven molt contents perquè hi havia tots els diaris, revistes, agències, fins i tot la TV alemanya.
- Els policies trobaven estranya la nostra actitud: cantàvem, jugàvem i rèiem mentre érem dins.
- A la DGS ens van fer dutxar: aigua calenta, sabó i tovallola. "La ducha es la dicha".
- També vam trobar policies "molt demòcrates".
- Al final, a la valoració de l'acció, vam poder comprovar que ens havia sortit bastant bé, i encara que no s'havia plantejat dintre un context de la N-V, hi va sortir.
- Els encadenats érem: 8 objectors, 8 que també fan el servei civil i 2 de grups de N-V.
- A Barcelona ja comencem a sentir els efectes del manifest i l'acció. Ràdio, revistes i diaris parlen d'objecció.
- Necessitem gent. Els interessats que passin per Llúria, 7. Els dimarts a les 7 del vespre es reuneix el CO.LL.O
- Fem una crida a tots aquells que es trobin en situació d'anar al servei militar i dubtin d'acollir-se al decret: Passeu pels serveis i us informarem ben bé del que diu el decret i de la situació actual.

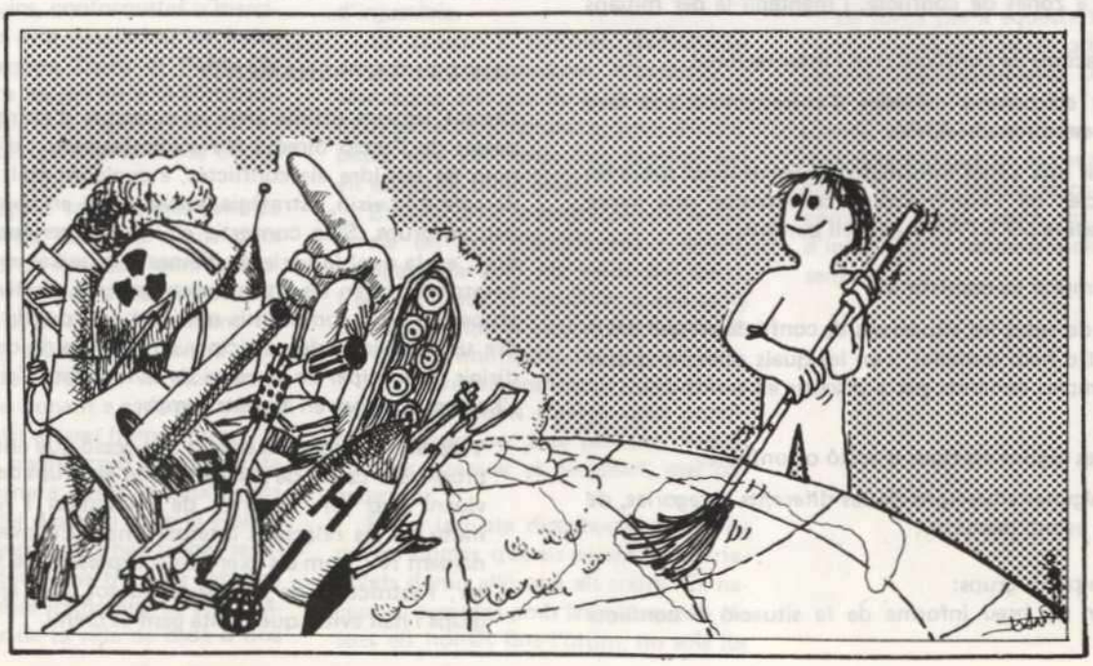

Seminari internacional d'entrenament a l'acció no-violenta

El proper estiu tindrà lloc a Mèxic el primer "Seminari Internacional d'Entrenament a l'Acció No-violenta" (ISTNA), al qual participaran unes 60 persones de 30 països diferents. Com a preparació al seminari s'han organitzat diverses trobades "regionals" per continents (Japó, Sud-Africa, Estats Units, Europa, Sud-Amèrica i Austràlia).

Del dia 3 al 9 de gener es va fer a Alemanya (Mülheim Ruhr) la trobada europea sobre entrenament. Hi assistiren 25 persones, representant Alemanya, Anglaterra, Bèlgica, Dinamarca, Estat espanyol, França, Holanda, Suècia i Suïssa. Com a delegats de l'Estat espanyol hi anaren la Mabel i en José Luís (País Basc) i jo (PPCC). Una dada curiosa, i potser significativa, és que no va venir ningú d'Itàlia.

Els **objectius** de la trobada eren els següents:

- recopilar tot el material existent sobre entrenament per a l'acció no-violenta (ANV): literatura, manuals d'entrenament, informes de la situació actual, entrenadors disponibles...
- aprofundir el concepte d'entrenament i el paper de l'entrenador en:
  - entrenament del servei d'ordre i els observadors en l'ANV,
  - entrenament dels participants en l'ANV
  - entrenament de com cal organitzar i fer una estratègia de l'ANV
  - entrenament en la resolució de conflictes a nivell personal.
- estudiar les possibilitats d'organizar ANV
  - en conflictes dins d'un estat "democràtic"
  - en situacions de repressió
  - en forma d'un "exèrcit de pau" sense armes, per portar la pau a zones de conflicte, i mantenir-la per mitjans NV
  - en situacions de conflicte civil i internacional.
- examinar els nostres mètodes d'entrenament i la seva aplicació per preparar ANV
- considerar una xarxa informativa internacional sobre les experiències de l'entrenament, com també una xarxa d'entrenadors per a l'ANV a nivell europeu.

El **mètode** emprat va consistir a:

- fer llista de totes les situacions de conflicte en què anem treballant o hem treballat, i en les quals podíem aplicar com exemples concrets per a discutir els punts abans esmentats.
- agrupar-les segons els tipus d'acció o conflicte.
- escollir algunes situacions de les diferents categories, de cara a un estudi posterior.
- treball en petits grups:
  - escoltar un breu informe de la situació o conflicte escollit
  - buscar les possibilitats d'organitzar l'ANV en aquella situació concreta; quins passos s'han de seguir en planejar l'estratègia.
  - discutir l'entrenament necessari per a les accions, d'acord amb l'estratègia a seguir; sessions d'entrenament per a cada situació.

Prèvies les presentacions, la trobada va començar amb un informe de cada país —molt breu— i que seria massa llarg per a resumir-lo aquí. Particularment interessants resultaren la campanya contra les centrals nuclears a Dinamarca —on encara no n'hi ha cap— i les accions contra la central nuclear de Brokdorf (RF Alemana), de la qual m'ocuparé més extensament en un proper article.

Nosaltres vam fer una relació extensa de totes les campanyes portades al Principat, al País Basc i a la resta de l'Estat: amnistia, objecció, Marxa de la Llibertat, joguines bèl.liques, centrals nuclears, protesta contra les morts al carrer, contra l'atur... especificant gran nombre d'accions (marxes, encartellaments, pancartes, manifestacions, tancades, vagues de fam, gallines, presó Model, globus...). Puc dir ben bé que els vam deixar bocabadats amb una llista tan llarga de coses fetes, i pel rebombori i influència que, en general, han tingut i tenen.

Tota aquesta setmana ens ha ajudat a tots tres a aclarir-nos una mica més en tot això de l'entrenament, que entre nosaltres té com un caire misteriós. Anàvem, en principi, a veure què és l'entrenament i com es fa als altres països, i que ens diguessin com havíem de fer-ho al nostre. Però en les vàries reunions en què vam discutir sobre entrenament es va veure ben clar que cadascú en tenia la seva idea, més o menys àmplia, però cap no coincidia totalment. No em sembla el seu lloc transposar aquí totes les discussions sorgides, però sí que crec adient i esclaridor de posar-hi una descripció exhaustiva que, tot i essent d'inspiració americana, és molt aplicable als nostres grups:

QUE ES L'ENTRENAMENT?

Durant aquests últims anys, el concepte d'entrenament ha passat de l'acció directa NV exclusivament i d'unes tècniques de resoldre els conflictes, a quelcom molt més ampli de cara a la visió, estratègia, anàlisi, vida en comunes i treball en grups. S'ha convertit en una "experiència d'aprendre", en la qual la varietat d'eines i coneixements pràctics basats els uns en els altres potencien tant a individus com a grups cap a un compromís més fort a l'hora de voler resoldre un conflicte, de participar en la presa de decisions, de dirigir i participar en el canvi de la societat. L'entrenament s'ha desenvolupat en aquests camps:

- **Vida en comunes:** la base d'una acció que ens porti a un progressiu canvi de la societat són els grups de gent que viuen amb un "esperit" de comunitat i recolzament mutu en les relacions interpersonals. Els medis d'entrenament NV, com els exercicis d'expressió, de saber escoltar, l'estructura de compartir-ho tot, han ajudat molts grups i han evitat que molta gent es cremi.

- **Resolució de conflictes interpersonals:** si volem resoldre els grans problemes d'ordre social, polític... hem d'aprendre a resoldre positivament els conflictes, les tensions, els malentesos, les desavinences i més que hi ha entre nosaltres a nivell personal. L'entrenament en aquest punt inclou el diàleg, la teràpia de grup...
- **Acció directa NV:** és el camí més conegut de tots, però s'ha de tenir ben clar que no és pas l'únic. A les nostres campanyes hem parlat poc d'entrenament, però hem fet
- **Conscienciació:** quan individus i grups tenen resoltes les seves necessitats bàsiques de recolzament mutu i de comunitat, estan preparats per a incidir en les condicions socials del seu entorn. L'entrenament per a la "conscienciació" (fer que la gent prengui consciència) compromet l'individu i el grup en una anàlisi de l'opressió personal i social, en un descobriment de com haurien d'ésser les relacions socials i el plantejament d'una nova estratègia que capaciti el treball de grup.
- **Presa de decisions:** es necessari que un grup tingui un procés de prendre decisions molt eficaç si vol que el seu treball i la seva acció incideixin en el canvi de la societat. Cal, doncs, l'entrenament per a una "presa de decisions democràtica", que faciliti la dinàmica d'un grup i de cada individu, desenrotllant unes estructures de grup democràtiques, arribant al "consensus"... Tot això ajuda a anar decobrint les pròpies necessitats i les dels altres, a determinar les prioritats en el treball i a crear unes relacions de treball del tot creatives i més humanes.

una gran quantitat d'accions, moltes de les quals han estat ben preparades, fins i tot en els detalls més insignificants... Sense adonar-nos-en hem anat aprenent tota la dinàmica de preparar, fer i avaluar una acció: tot això no ha estat altra cosa que entrenament!

VALORACIO

Ha estat molt positiva perquè, sobretot, ens ha fet adonar que nosaltres estem fent ja el nostre propi entrenament, que és el que de debò necessitem: ha nascut de nosaltres i té una funció dintre de les nostres accions, cada vegada més important. Ja que l'entrenament a l'acció directa no consisteix solament a saber com s'han de posar les mans si ens colpegen el cap, etc., sinó també, i sobretot, a preparar tot el conjunt de l'acció amb un sociodrama representant tots els possibles fets, un estudi global de l'acció, quina incidència tindrà, i una avaluació posterior.

A tots ens convé d'anar reflexionant en tots els punts que han sortit —molts— i prendre consciència de la importància que té, no solament l'entrenament a l'acció directa NV, sinó l'entrenament a viure d'acord amb uns principis, siguin els que siguin.

En fi, la conclusió darrera d'aquesta trobada sobre l'entrenament és que tots nosaltres, els qui vam assistir-hi, necessitem entrenament sobre "com fer les trobades d'entrenament". I amb això, ja està tot dit.

JOAN ROCA

El Concili de joves, Concili de l'església

Des de Calcutta-Chittagong, 1 de desembre, ens arriba la segona Carta al Poble de Déu, escrita pel germà Roger, prior de Taizé.

Dins d'una església en la qual es fa tan urgent un canvi radical d'estructures, d'acció i d'interessos, i on sembla que les opcions i els camins són totalment ideològics, conformistes o marginals respecte a la humanitat en lluita diària, la segona Carta al Poble de Déu ens obre les portes a la construcció real d'una nova església més justa i que aculli tots els homes sense exclusions.

Aquesta opció va molt més enllà de la lluita contra l'església d'uns pocs privilegiats o de l'església com aparell repressiu dels pobles, és la construcció d'una església lliure de tota mena de consumisme, d'un poble alegre que surt de l'esclavitud i es va escampant arreu de món donant a cada persona el veritable sentit d'ésser home lliure.

Aquesta construcció es concreta d'aquesta manera: Dins la impotència de l'home, del desànim o de la violència dels desesperats, s'han trobat testimonis d'un futur que trencarà totes les estructures més immòbils. Es el COMPARTIR, fer de la vida de cada u una paràbola del compartir mitjançant actes molt concrets. Aquest compartir es refereix en principi als béns materials, Es tornar al pobre allò que és seu. L'acumulació de riqueses per a un mateix o per als seus fills és un principi d'injustícia.

Es pregar a famílies, comunitats cristianes, responsables d'església, a abandonar allò que no és absolutament indispensable i denunciar totes les despeses que per tenir mes prestigi fan els estats de tot el món.

El compartir és també canviar la llar, fer-ne un lloc d'acolliment i perdó, compartir-la amb els veïns del barri, trencar fronteres, convidar a una taula senzilla, d'esperit alegre, compartir els barris amb immigrats, marginats i vells.

En el treball compartir consisteix a igualar els salaris i exigir unes condicions dignes per a la persona. Treballar per guanyar el necessari, mai per acumular.

Per a la justa distribució dels béns no cal només que els països industrialitzats donin allò que els sobra. Es necessari comptar amb les necessitats de tots els homes fins l'últim, no sols les necessitats de l'home occidental.

Aquesta feina es pot fer per molts camins: un combat polític a llarg termini, una solidaritat directa amb les víctimes de la societat, ajudarà a aquesta tasca.

La força per a aquesta tasca és en l'amor humà que porta a la lluita per l'home i la comunió amb Déu.

L'oració, l'oblit d'un mateix, el silenci, són una font d'amor. Si l'església deixa allò que no és fonamental i es dedica a ser servidora de comunió i del compartir, farà caure les estructures d'injustícia i donarà una esperança sense fi.

Partito Radicale

PARTITO RADICALE: el partit de l'alternativa socialista, autogestionària, llibertària, antimilitarista i no-violenta.

EL PERFIL DELS RADICALS

Els radicals no tenen cap periòdic ni aparell organitzador en el sentit tradicional. La seva premsa té una periodicitat incerta, no es ven als quioscos. El balanç financer és de molt pocs milions. Els radicals no tenen més d'uns 5.000 militants.

El P.R. està absent del moviment sindical, que considera a part de les seves actuals responsabilitats.

El seu electorat està composat en més del 50 per cent de dones, degut a la seva actitud davant l'avortament i el divorci.

La mitjana i alta burgesia són hostils al P.R.

El 30 per cent dele electors tenen més de 45 anys i el 52 per cent menys de 34 anys.

Els italians no coneixen el P.R. a través de la publicitat o dels mitjans de comunicació, sinó gràcies a batalles o iniciatives sovint sectorials, carregades de significats i de tensions idealistes.

El P.R. i el Parlament

El P.R. a Itàlia s'ha carectiritzat per una pràctica contínua de l'acció NO-VIOLENTA. Després de 15 anys d'existència, el P.R., que es defineix com a socialista, llibertari, autogestionari, antimilitarista i no-violent, s'ha llançat per primer cop a la batalla electoral fa poc temps. Des de juliol de l'any passat, 4 dels seus candidats seuen entre els diputats. No han faltat els planys de membres que havent viscut les nombroses accions directes, temen de veure el P.R. lliscar vers el confort parlamentari, convertint-se en un partit més dins d'una esquerra incapaç de crear un compromís d'alternativa.

Respecte a això, Marco Panella, un dels quatre diputats, diu: "Jo crec vertaderament que el P.R. ha posat el dit dins l'engranatge de les institucions i que a poc a poc hi passarà el braç i després tot el cos. Nosaltres no estem canviant, sinó que d'alguna forma estem canviant la imatge del Parlament. Ara, quan participem en les accions directes no-violentes, podem dir no sols quesom els representants dels radicals, sinó els representants de tota la nació (cosa que s'havia oblidat)."

Una opció: la No-Violència

Els radicals apunten cap a la debilitació de l'Estat. Es un procés que només es pot acomplir històricament. El P.R. creu abans que tot en el diàleg. Reivindica pels mètodes no-violents el valor d'una pràctica socialista popular.

LA CARTA DE LES LLIBERTATS

El P.R. ha assolit, junt amb altres partits o moviments d'esquerra, la victòria en el referèndum sobre el divorci, el vot a partir del 18 anys, la reforma del dret de la família, el canvi de la majoria a moltes regions i ciutats. Però el Parlament ha donat una sèrie d'escàndols i mesures repressives. D'aquí la necessitat d'una política de llibertats que eliminin la repressió i assegurin el reforçament dels drets constitucionals.

Per al P.R. és necessari tenir la màxima transparència i l'accés més fàcil possible a les informacions sobre les activitats públiques i les iniciatives econòmiques, i la més gran reserva per tot el que respecta a la vida privada i les opinions dels ciutadans.

La CARTA DE LES LLIBERTATS, després d'un gran debat nacional haurà de comprometre totes les forces d'esquerra transformant-se a continuació en un codi orgànic de llibertats assegurat mitjançant un projecte de llei d'iniciativa popular.

La CARTA DE LES LLIBERTATS defineix primerament els poders de l'Estat i les llibertats del ciutadà.

PEP ARMET i TONI CISTERO
del cos de Redacció de PAX

PAX ES VEN A LES LLIBRERIES:

BARCELONA
- *Arc de Santa Maria* . . . . . *Sta. Maria, 12*
- *Arrels* . . . . . *Fivaller, 14*
- *Athos* . . . . . *Còrsega, 335*
- *Casa del Llibre* . . . . . *Rda. Sant Pere, 5*
- *Claret* . . . . . *Llúria, 5*
- *Documenta* . . . . . *Card. Casanyas, 6*
- *Epsilon* . . . . . *Casanova, 82*
- *Hogar del Libro* . . . . . *Vergara, 9*
- *Iona* . . . . . *Feliu i Codina, 4*
- *Metropolitana* . . . . . *Canuda, 31*
- *Ona* . . . . . *Gran Via, 654*
- *PPC* . . . . . *Canuda, 9*
- *Publia* . . . . . *Consell de Cent, 281*
- *Tothom* . . . . . *Provença, 35*

GIRONA
- *Les Voltes* . . . . . *Pl. de Catalunya, 13*

SANT CUGAT
- *Paideia* . . . . . *Santiago Rusiñol, 21*

VALENCIA
- *Bombai* . . . . . *Marquès Dos Aigües, 5*

TARRAGONA
- *Llibreria de la Rambla* . . . . . *Rambla, 99*

CARTA DE LES LLIBERTATS (resum)

L'ESTAT:

Responsabilitat penal dels parlamentaris.
Control públic de l'administració.
Creació de consells judicials populars.
Desmilitarització dels cossos d'ordre públic.
Llibertat sindical.

EL CIUTADA:

Com a particular:

Dret a la llibertat personal, sindical i política.
Dret a la informació, expressió i comunicació.
Dret d'associació.

En situació de marginació:

Dels menors (autonomia ideològica, control de l'assistència).
De les dones:
Igualtat de sexes per tots conceptes.
Prohibició de discriminacions.
Creació de serveis socials autogestionaris.
Dels malalts:
Reforma sanitària total.
Fi del control religiós d'hospitals i clíniques.
Dret a decidir el tractament. Dret al pudor.
Dels vells:
Continuació de la vida activa.
Adaptació de les pensions. Serveis socials.
De les minories sexuals:
Sancions als discriminadors.
Informació sexual.
Defensa dels drets dels homosexuals.
De les minories ètniques i lingüístiques:
Conservació i desenvolupament de les cultures populars.
Ensenyament de les respectives llengües a les escoles i universitats.
Dels exiliats polítics i apàtrides:
Reconeixement dels drets polítics.
Reconeixement de títols i diplomes.
Dret al treball.
Dels minusvàlids:
Dret al treball o percepció de pensions.
Assistència social i sanitària
Adaptació dels locals i transports.
Abolició d'escoles especials. Dret a la instrucció.
Altres:
Revisió de la llei sobre les drogues.
Lliberalització de la droga lleugera eliminant els traficants internacionals.
Tractament adequat i en els casos impossibles dosis necessàries per no allargar el mercat il.lícit.

Com a membre de comunitats voluntàries:

Confessions religioses:
Igualtat de confessions.
Eliminació del Pacte de Letrà.
Partits polítics:
Poder de control dels inscrits.
Rembossament de despeses per demanar un referèndum.
Accés a ràdio i TV.
Organitzacions de treball:
Igualtat.

Com a membre de comunitats "necessàries":

Malalts:
Informació del tractament, a ell i als parents.
Abolició dels asils.
Creació de centres oberts populars.
Militars:
Dret a l'objecció de consciència.
Restricció dels tribunals i els delictes militars.
Presos:
Dret polític, de comunicació, informació, treball i tots els altres.

Defensa de les fonts naturals de riquesa, de la qualitat de vida.

Defensa dels consumidors.

---

mercat d'ocasio

mobles, roba estris pel pis, llibres joguines, etc.- tot en bon estat a.- FRANCESC GINER 27.- GRACIA-BARCELONA recollim a domicili. Tl.-3015248

comunitat de drapaires

CASAL DE LA PAU AL BARCELONES !

Per fi, després de molt buscar hem trobat un pis al carrer del Bruc, 26, 2n., per a Casal de la Pau. El Casal és un centre d'informació, formació i acció no-violenta, obert a tots els interessats.

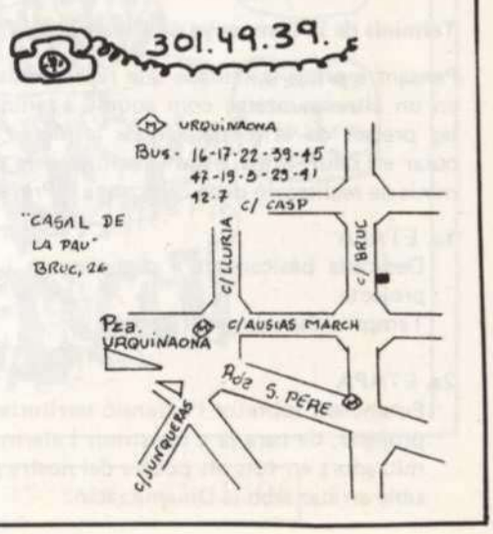

Dinamització: comença a estructurar-se

En aquest tercer article que surt a PAX sobre la gestió d'aquesta CAMPANYA DE DINAMITZACIO POPULAR podem avançar ja dades concretes d'inici, d'organització i d'infraestructura. Durant tot aquest mes de febrer caldrà anar afermant la xarxa organitzativa i establiment dels primers contactes. La COMISSIO GESTORA ens ha fet arribar el següent informe:

BALANÇ DE LES DUES DARRERES GESTORES CELEBRADES A BARCELONA

S'ha establert la següent organització de treball:

1) PONENCIES
   a) **Incidència en el món dels immigrats i, de retop, en el proletariat industrial.** Responsables: nuclis de Granollers i la Garriga.
   b) **Incidència en el món dels infants i de la pedagogia** (mestres-nens, nous mètodes educatius...). Responsable: Equip de mestres de l'Alt Penedès.
   c) **Tècniques de comunicació i de participació popular.** Responsable: Nucli de Vic

2) COMISSIONS TECNIQUES
   a) Tècnica d'exposició (entesa sempre com a **mostra viva)**
   b) Borsa de possibilitats (establir contactes amb artistes, cantants, xerraires...)
   c) Equip tècnic general

Totes aquestes comissions funcionen al Barcelonès.

3) SECRETARIAT COORDINADOR

Per facilitar aquesta tasca permanent d'impulsar i coordinar els primers passos de la campanya, s'hi dedicaran permanentment quatre persones escollides per la Gestora. La seu coordinadora és el Casal de la Pau, de Barcelona, ubicat al carrer del Bruc, 26, 2n. Tel. 301.49.39, que és obert tot el dia.

Terminis de la Campanya de Dinamització Popular

Pensant a priori la feinada que representava embrancar-nos en un altre muntatge com aquest, i tenint sempre present les presses de la preparació de la Marxa, ens ~~han~~ volgut curar en salut, i hem estat una mica més pausats en els terminis de realització de la campanya. Preveiem:

1a. ETAPA
Dedicada bàsicament a organització i endegament del projecte.
Temps: mesos de gener i febrer

2a. ETAPA
Potenciant sobretot l'extensió territorial i arrelament del projecte, de cara ja a constituir i afermar els nuclis dinamitzadors en tots els pobles del nostre país on sigui possible arribar amb la Dinamització.
Temps: mesos de març, abril i maig (coincidents amb una forta embranzida de la campanya "per l'ús oficial del català", del Congrés de Cultura Catalana, amb qui cooperem també d'una manera molt directa).

3a. ETAPA
CAMPANYA DE DINAMITZACIO POPULAR pròpiament dita, passant poble per poble dels Països Catalans l'exposició (mostra viva), eina dinamitzadora del desvetllament que cal que tingui el nostre poble per poder assolir en un futur pròxim el seu ple gestionament.
Temps: indeterminat (segons el que els pobles vulguin).

4a. ETAPA
DINAMITZACIO PERMANENT, procés del nostre poble cap a l'alliberament total, a través de la creació de CONSELLS POPULARS DE CONTROL POLITIC.

La COMISSIO GESTORA fa una crida des d'aquí a tots aquells companys que, interessats pel projecte, vulguin collaborar-hi, a posar-se en contacte com més aviat millor amb el Secretariat Cordinador.

COMISSIO GESTORA
mes de febrer de 1977

En la seva Assemblea constituent, el COL.LECTIU D'ACCIO NO-VIOLENTA dels Països Catalans s'ha adherit i ha pres com a prioritat de treball la CAMAPANYA DE DINAMITZACIO POPULAR.

BUTLLETI DE SUSCRIPCIO

COGNOMS_____

NOM_____

ADREÇA_____

_____

A PARTIR DEL NUM._____

Preu suscripció: 500 pts al any
Envieu a la adreça: c/ Bruch, 26,2º
Truqueu al telèfon: 301.49.39

Pacifisme i violència revolucionària

De la revista "LLUITA" núm. 53 (desembre de 1976), portantveu del Partit Socialista d'alliberament Nacional dels Països Catalans (provisional) n'extraiem el present article *Pacifisme i violència revolucionària*, que pel seu tema i referència directa en algun apartat a nosaltres, en tant que no-violents, publiquem avui en aquesta secció de DEBATS TEORICS. Instem a tots vosaltres, companyes i companys de lluita, a llegir i a criticar aquest escrit, tenint com sempre ben obertes les pàgines de la revista per a aquest debat. Vivim en un moment en què l'alternativa de lluita no-violenta comença a conèixer-se al nostre món. Això provoca evidentment debats i punts de vista com el present article, provinent d'un sector de les classes populars que creu i ha optat per la via armada com a mètode de lluita pel capgirament de la nostra societat. Avancem des d'aquest Consell de Redacció el nostre respecte per aquest camí d'alliberament, deixant ben clar que hem optat conscientment pel mètode de lluita no-violenta cap a la societat sense classes. Ens uneix un mateix fi, però ens separen els mitjans emprats a curt i/o a llarg termini.

PAX

L'actual situació política està posant de relleu una sèrie d'interpretacions manipulades sobre la utilització de la violència perpetrada per les classes populars. Els grups no revolucionaris han iniciat una campanya de fals pacifisme, de rebuig de "tota" violència "vingui d'on vingui", etc. Aquestes posicions no són noves; arrenquen ja d'abans de la mort del dictador. Però ara han sorgit amb una força especial.

Això té una sèrie de conseqüències greus, ja que:

* En primer lloc, posa en perill la campanya per l'AMNISTIA TOTAL, predisposant a deixar a la presó aquells revolucionaris que hagin utilitzat la violència contra el règim.

* Crea una greu confusió entre el poble en no fer cap mena de distinció entre el terrorisme de dreta —expressió darrera de la violència de les classes dominants—, i la violència exercida amb tot el dret per les classes populars en la seva lluita contra l'opressió de la burgesia. Això amb la gravetat que l'oposició claudicant compta amb tots els mitjans d'informació legals per a condemnar la violència revolucionària i els revolucionaris no estem en condicions de rebatre aquestes posicions pels mateixos mitjans.

* Greu, finalment, perquè predisposa el poble a no defensar-se del terrorisme legal policial, a no defensar les manifestacions, les accions, etc. davant de les forces de repressió. En resum predisposa a doblegar-se a la violència institucionalitzada de l'Estat.

Aquestes posicions acabaran traduint-se en actes de col.laboració directa amb el règim, i contra els revolucionaris. El PSOE ja va proposar una manifestació contra el "terrorisme" després de l'execució d'Araluce. I d'això a la delació policial tan sols hi va un pas. Tenim ja com a experiències pràctiques negatives el fet que els serveis d'ordre de les manifestacions, que haurien de ser per a defensar-les de la policia, s'han tornat en serveis de repressió contra els mateixos manifestants (això ja fa temps que succeeix a l'Estat francès amb els serveis d'ordre del PCF, del PS, etc.). S'utilitzen també termes tan ambigus com "convivència democràtica", "ordre democràtic", per a amagar de fet posicions polítiques clarament antipopulars (com l'acte de l'Onze a Sant Boi, on es cridava a l'ordre democràtic).

D'altra banda, el fet que existeixin elements de les classes populars que són sincerament no-violents, i que no persegueixen objectius de legalització i de joc a l'obertura del règim, com els elements de la "Marxa", contribueix a donar una cobertura de credibilitat als que fan de la no-violència un mitjà per a mantenir lligades les mans al poble. Tot això obliga que fem una sèrie d'aclariments entorn de termes com "terrorisme" i violència revolucionària i per a explicar per què el pacifisme pot esdevenir una eina de la burgesia contra el poble.

UN SOL TERRORISME: EL DE LES CLASSES DOMINANTS

"L'Estat és qui té el monopoli de la violència", va dir encertadament Fraga. L'Estat espanyol és l'instrument màxim de dominació nacional i de classe damunt les classes populars dels Països Catalans; aquest monopoli de la violència s'exerceix de maneres molt diferents, des del control sobre l'ensenyament, des de la manipulació dels mitjans d'informació, des de la coacció sobre els obrers en vaga, fins a la utilització de les bandes parapolicials allà

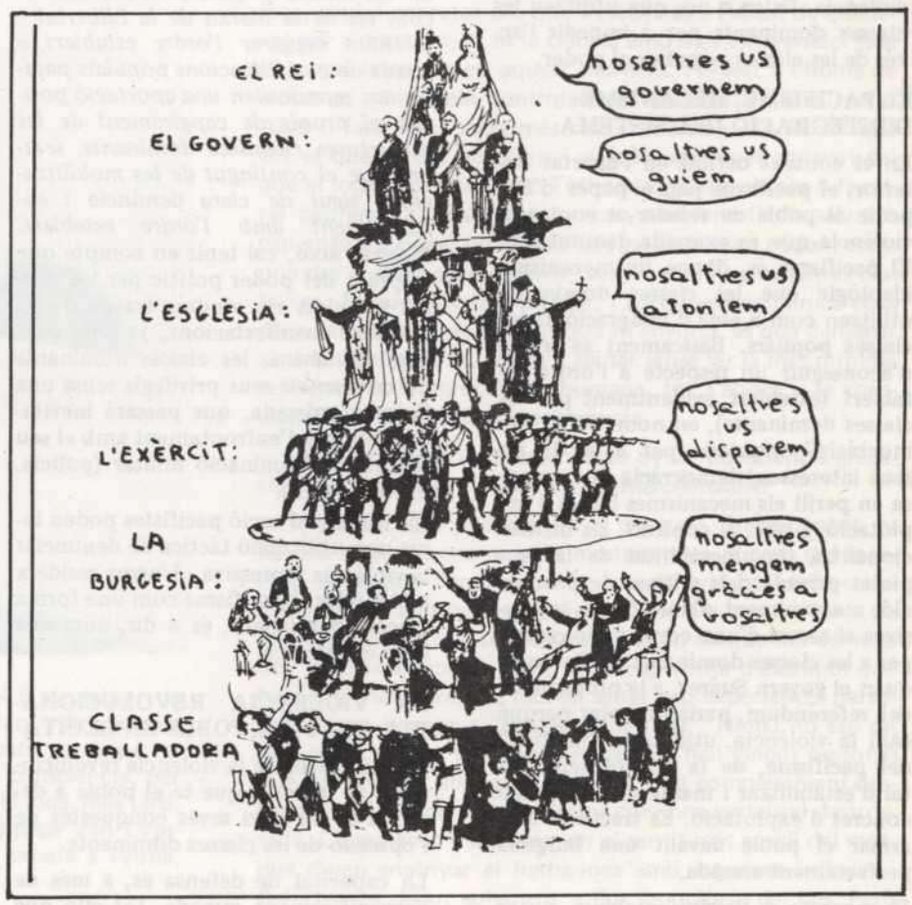

adaptació d'un grabat rus del 1896

on la "feina" és massa "bruta" i podria perjudicar massa la façana democràtica. *Això és terrorisme.* El terrorisme no és, doncs, solament la violència física, el terrorisme és l'expressió de l'opressió de les classes dominants, que tenen a les seves mans els mecanismes de poder. No es pot parlar de joc democràtic amb un exèrcit fet per a reprimir el poble, amb una policia al servei de la patronal, amb uns cossos repressius que són forces d'ocupació en un país oprimit. El terrorisme és una realitat institucionalitzada i organitzada per l'oligarquia dominant.

El terrorisme franquista ha estat un terrorisme sense embuts; ara, les classes dominants necessiten adequar les seves formes de dominació a unes noves condicions polítiques, i intenten engegar una àmplia maniobra d'*integració* del poble, però no pas per això aquestes classes dominants deixen de defensar un règim terrorista d'intimidació de les classes populars per mitjà de la violència. Aquest règim tractarà de combinar mecanismes d'integració (eleccions, referèndums...) amb mecanismes de repressió directa (policia, bandes feixistes,...). Negar això significa negar la realitat de la lluita de classes i la realitat de l'opressió nacional, i reduir-les a pures caricatures.

Terrorisme és, per tant, tot mitjà de violència, física o no, que utilitzen les classes dominants per a impedir l'accés de les classes populars al poder.

EL PACIFISME, MECANISME D'INTEGRACIO DEL SISTEMA

En el context definit en l'apartat anterior, el pacifisme juga el paper d'impedir al poble de rebelar-se contra la violència que és exercida damunt seu. El pacifisme és, doncs, un mecanisme ideològic que les classes dominants utilitzen com a eina d'integració de les classes popilars. Bàsicament es tracta d'aconseguir un respecte a l'ordre establert (establert evidentment per les classes dominants), en nom d'una "democràcia" muntada per a servir els seus interessos, democràcia que no posa en perill els mecanismes bàsics d'explotació, i que, al contrari, els institucionalitza (invulnerabilitat de la propietat privada dels mitjans de producció, manteniment d'unes forces repressives al servei d'una constitució creada per a les classes dominants...). Per tant, quan el govern Suàrez, a la propaganda del referèndum, parla de votar perquè calli la violència, utilitza la "mística" del pacifisme, de la no-violència, per tal d'estabilitzar i mantenir un sistema concret d'explotació. Es tracta de desarmar el poble davant una burgesia perfectament armada.

El respecte a l'ordre establert, no es troba tan sols dins del règim. De fet, aquesta ideologia dominant també es projecta a l'interior d'això que ambíguament s'ha vingut anomenant "oposició". Al seu interior això es tradueix en les crides a l'*unitarisme* dins les instàncies "democràtiques", taules, etc... Aquí el respecte a un ordre establert sota tots els condicionants de l'alienació política existent, juga sempre a favor de rebaixar plantejaments. L'unitarisme fet sense una perspectiva política revolucionària, esdevé un element de domesticació de la lluita popular. Aquest respecte a l'ordre establert per l'oposició, que anomenarem claudicant, no és més que una preocupació pel respecte a l'ordre dins d'un Estat democràtico-burgès, i té també conseqüències repressives, com el fet d'impedir unes consignes determinades a les manifestacions (per exemple, la dissolució dels cossos repressius), com impedir emblemes determinats, banderes, etc...

Cal, finalment, fer una matització entorn del terme pacifisme; pacifisme entès com a rebuig "per se", significa oblidar *volgudament* la realitat de la violència (d'ordre físic o no) de la lluita de classes, i també, oblidar la realitat de la violència exercida per l'Estat espanyol damunt dels Països Catalans. El pacifisme, quan s'entén com a respecte a l'ordre és una castració de la lluita del poble. Ara bé, *els membres de les classes populars no-violents — com els de la Marxa de la Llibertat— intenten capgirar l'ordre establert a través de mobilitzacions populars pacífiques; representen una aportació positiva al procés de capgirament de les estructures classistes dominants, sempre que el contingut de les mobilitzacions sigui de clara denúncia i enfrontament amb l'ordre establert.* Malgrat això, cal tenir en compte que la presa del poder polític per les classes populars no vindrà a través d'aquestes manifestacions, ja que, com hem dit abans, les classes dominants no cediran els seus privilegis sense una lluita aferrissada, que passarà inevitablement per l'enfrontament amb el seu aparell de dominació militar (policia, exèrcit, etc...).

Els mitjans d'acció pacifistes poden tenir una utilització tàctica de denunciar la violència repressiva. L'error resideix a plantejar el pacifisme com una forma d'acció permanent, és a dir, com una línia estratègica.

LA VIOLENCIA REVOLUCIONARIA, EINA DEL POBLE EN LLUITA

La utilització de la violència revolucionària és un dret que té el poble a defensar-se ell i les seves conquestes de l'opressió de les classes dominants.

La capacitat de defensa és, a més de l'específicament armada, tot allò que contribueixi a la presa de consciència per part de les classes populars sobre la realitat del terrorisme de l'Estat burgès espanyol, sobre la necessitat de defensar-se'n, i sobre la inevitabilitat de l'enfrontament violent amb els mecanismes de poder de la burgesia per tal de prendre el poder polític. Tot i que l'atac directe a l'aparell d'Estat correspon en el moment actual a un nucli fortament organitzat de l'avantguarda revolucionària, cal que les classes populars siguin conscients del paper que han de jugar en el moment del canvi polític, i que ja ara sàpiguen defensar les seves conquestes parcials i les seves mobilitzacions. Així, doncs, la violència revolucionària per a les classes populars s'exerceix al llarg de tota la lluita per al seu alliberament; per tant, les classes populars paral.lelament a una acció més específicament dirigida contra l'aparell de l'Estat, han de defensar totes les seves accions de la lluita de masses, actes, manifestacions, etc... i les conquestes parcials que assoleixin en el seu combat.

La violència revolucionària és inassimilable pel sistema capitalista: des d'una execució d'un president de diputació, fins a un piquet d'extensió de vaga, representen elements que el sistema reprimirà totalment; és per això que el règim és coherent a l'hora de reprimir gairebé amb la mateixa duresa un comando armat que un piquet de vaga.

Cal, doncs, que les classes populars prenguin consciència de la necessitat d'exercir la seva defensa per tots els mitjans, i que per tant tinguin com a objectiu organitzar-se per a poder-la realitzar a nivell de masses (defensa de manifestacions, extensió de vagues, etc...).

ALGUNES MESURES CONCRETES A ADOPTAR

Plantegem a continuació breument, algunes mesures concretes per tal que serveixin com a eixos de treball:

- La lluita ideològica contra els grups de l'oposició claudicant que estan en contra de la utilització de la violència revolucionària, i que, per tant, donen suport i estabilitat a la maniobra juancarlista. La seva denúncia davant del poble com a grups que no representen els interessos populars, i que participen en la dinàmica que dicten les classes dominants.
- La discussió política amb aquells companys lluitadors de les classes populars que dient-se no-violents, a la pràctica estan contra l'actual estructura de la societat (Marxa de la Llibertat, etc...), aprofundint l'anàlisi sobre el caràcter de la violència revolucionària, sobre el terrorisme d'Estat, així com la necessitat de defensa de les classes populars, etc...

— La defensa del dret a la utilització lliure de consignes (dissolució de cossos repressius, liquidació de la dictadura), i emblemes (quatre barres i estel, etc...) en tot tipus d'actes i de manifestacions, defensa tant contra la policia com contra els serveis d'ordre dels partits de l'oposició claudicant.

— La defensa de manifestacions i actes i, en general, de totes les mobilitzacions populars (vagues, etc...) contra els cossos repressius perquè cal que la policia sàpiga que no actua impunement, i els manifestants se sentin protegits i no prenguin com a costum d'ésser reprimits.

— La difusió, suport i clarificació dels actes de justícia revolucionària que facin les classes populars de l'Estat a través de les seves organitzacions. Com ja s'ha fet amb el comunicat del partit entorn a l'execució d'Araluce, combatent així les posicions de confusionisme que es donen a través de la premsa legal.

— La denúncia i l'aillament de la policia, la BPS, la GC (malgrat que el règim canviï els seus noms); el desemmascarament de la falsa necessitat social d'aquests cossos, tot això traduït en el boicot allà on es trobin i visquin.

— L'adopció d'una línia estratègica coherent amb tot l'exposat.

El ioga...

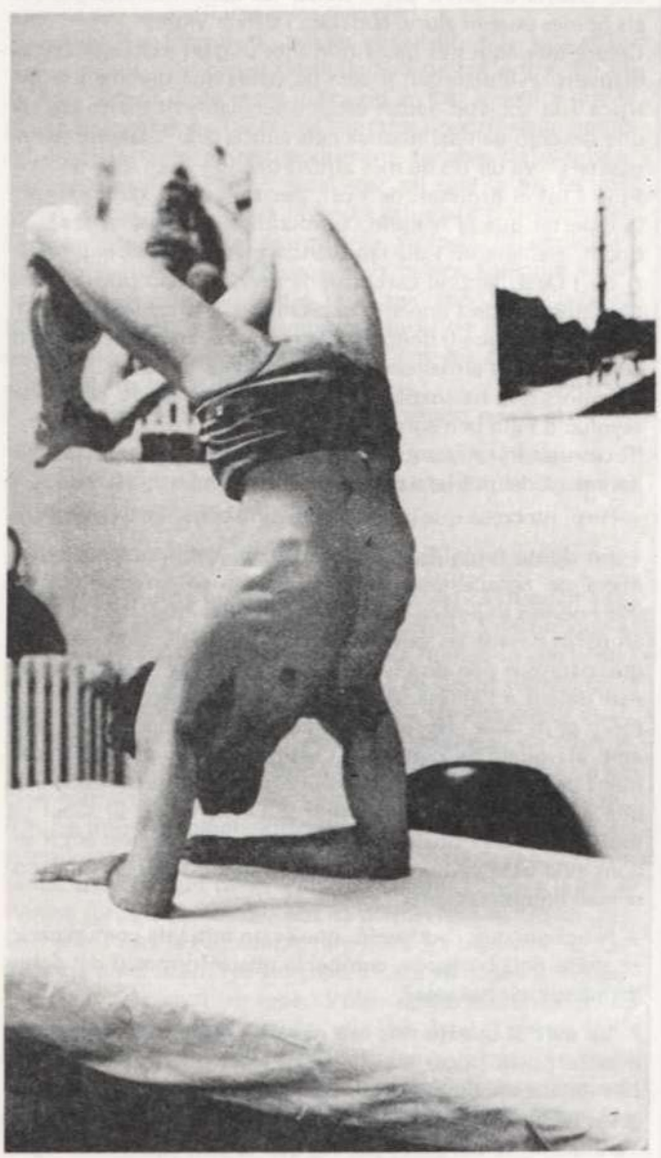

Jaume Chalamanch, nascut a Barcelona el 5 de febrer de 1934, passa setze anys a l'estranger treballant a Anglaterra, Alemanya i França. En aquest darrer país participa, el 1963, en la primera reunió d'objectors de consciència, per iniciar la petició d'estatut. Allí descobreix el ioga. Més tard, el perfecciona amb diversos professors europeus Van Lysebeth, Baba Khana, etc. Passa una llarga estada a l'Arca, essent molt amic de Lanza del Vasto.

Des de fa anys ensenya ioga a Barcelona, al Centre de Ioga Integral, al carrer Cardoner, 62.

— Jaume, com veus el Ioga, avui?

— Ja saps que el Ioga, avui o fa dos mil anys, respon a la més íntima de les inquietuds humanes, i aquest fet resta invariable. Sempre ha estat un sistema de tècniques que correctament aplicades ens permeten d'aprofundir i descobrir la nostra pròpia essència. El iogui, s'ha preguntat: Qui sóc jo? D'on vinc? On vaig? I s'esforça per trobar una resposta sobre ell mateix, dins el seu univers interior, ja que sap que és l'únic lloc on pot trobar una base ferma per a comprendre el món que l'envolta.

— I un iogui, com veu el "món que l'envolta"?

— La pràctica del ioga facilita immancablement la comprensió del context socio-polític en què l'home està immers. El ioga, avui, i sobretot ara que s'estén i és a l'abast de qualsevol per a practicar-lo, és la ciència amb més esdevenidor que es pugui imaginar en aquest moment. Permet a l'home de trobar-se ell mateix controlant el seu cos i la seva ment. Això li farà veure molt més clar el món on viu. Fixa't que tot el que es diu als diaris i als pòdiums és el contrari del que el ioga té per finalitat. Tothom mira cap enfora o fa mirar cap enfora, busca o fa buscar, podríem dir, la salvació cap enfora i ningú no sembla adonar-se que no podem comprendre el món sense primer comprendre'ns a nosaltres mateixos. El que es veu molt clar, i certament és l'única cosa clara que jo veig en el món que m'envolta, és que demanar als homes d'escollir, actuar i dictar sense fer la més mínima referència a la consciència humana, tot s'aboca a la consciència gregària; és una incoherència.

— Digue'm, abans de passar a això de la "consciència gregària": no creus que el ioga s'està comercialitzant?

— M'agradaria de poder-te dir el contrari. Efectivament, hi ha uns quants bons negocis muntats sota la capa del ioga. Però si els que l'ensenyen són competents i ajuden veritablement els alumnes que assisteixen al seu curs, la cosa no és dramàtica. El que sí és escandalós són els que fan del ioga un "modus vivendi". Gent sense cap mena d'escrúpol que han llegit un parell de llibres, sense cap experiència personal que es llancen a "professor de ioga". Ningú no sap on han après el que ensenyen. A casa m'han vingut persones que havien anat amb ells i m'han arribat completament desmuntats psíquicament i amb una columna vertebral destrossada. Conec gent malaltissa, en el sentit més ampli del mot, que diuen ensenyar el hatha-ioga amb esquenes inflades i deformades degut solament a llur ignorància del cos. Però encara és més greu que siguin incapaços d'ensenyar el ioga tradicional, adaptat al nostre temps quant a la seva manifes-

tació exterior, i que ha fet la seva experiència a través dels segles; utilitzen jocs psicoanalítics que fan dels alumnes persones encara més depenents que abans d'un "mestre" que els manipula i escorcolla sense poder-los ajudar a superar-se i d'aquest fet queden encara més esclafats, amb angoixes, pors i complexos de culpabilitat que abans. Això és un nou comerç molt brut estès per tot el món.

— Veus una solució a aquest problema?

— Doncs, no. No veig cap solució per ara. Cal solament esperar que els que vulguin practicar el ioga estiguin a l'aguait.

— Digue'm, has parlat de "consciència gregària". Em pots explicar el que vol dir això, segons tu?

— Tindríem feina per estona. En breu et puc dir que els conceptes que han mogut el món polític i els moviments revolucionaris fins avui dia, excepte els moviments anarquistes que han estat dràsticament arrasats sobretot en la revolució bolxevic, per només citar un exemple, han pres l'home per un animal social i n'han fet una màquina més. Els revolucionaris violents, i no m'allargo sobre aquest mot, s'han fet una idea de l'home. Però la idea i les paraules que utilitzen no són mai la cosa de què es pretén parlar.
Generalment els revolucionaris han estat gent trista, amargats o romàntics amb bones intencions que no deixo d'estimar i que admiro sovint. Qui no pot sentir estima per aquests contemporanis nostres com el romàntic asmàtic "Che", el prodigiós Hô Chi Minh i el genial Mao?
Malauradament no puc arribar a creure que es pugui arribar a una revolució autènticament del poble per una dialèctica que explota el just ressentiment de la classe oprimida. Es aquesta consciència de classe que jo en dic "consciència gregària".

— Bé; però vista la realitat en què estem vivint, girada a nivell individual i col.lectiu cap a una lluita de classes, principalment violenta, no seria fer el joc dels opressors si desmuntem per una altra dialèctica els conceptes de consciència de classe que han estat fins i tot el llevat de la revolució per la lliberació de l'home?

— Uf!... La teva pregunta és tan recargolada com vella. Es una mena d'escudella barrejada... Caldria tot un tractat per a respondre-hi, i probablement per a no respondre-hi gens. Mira, la realitat és un fantasma que cadascú veu d'un color diferent. Em pots assegurar que la realitat de la nostra conversa no és un somni real? Que la realitat tangible dels mots que utilitzem per a entendre'ns en aquest instant tingui realment un sentit igual per nosaltres dos? Em parles a nivell "individual i col.lectiu" com si poguéssim posar la mateixa cullerada d'escudella simultàniament tu i jo a la boca. Per a mi els individus formen una col.lectivitat ja solament com una necessitat biològica, però mai una col.lectivitat no s'ha pogut preocupar de l'individu. Això no vol dir que gent força cervelluts es proposin seriosament de sumar panses, figues i nous i en donin el total de la suma en olives. Però la cosa és massa sèria perquè hi càpiga l'humo Existeix una lluita de classes quan una classe depèn d'una altra. Jo no crec que un poble organitzat depengui de la burgesia ni de cap altra classe opressora. Quan el poble es trobarà ell mateix, no dependrà de ningú i els seus opressors desapareixeran automàticament. Quan el poble utilitza els mateixos mitjans per a alliberar-se que els dels seus opressors per a esclafar-lo, llavors el poble queda invariablement lligat a la classe opressora.
Crec que ja és ben bé hora de reconsiderar els conceptes que han omplert el cor esperançat dels oprimits i que encara no han dut cap mena de solució al problema en què l'home es trobà en el moment històric present. Fins ara, quan la suposada lluita de classes ha tingut èxit, ha entregat el poder a una classe burocràtica probablement encara més viciosa i pèrfida que la burgesa. Els revolucionaris violents encara no han pensat com se la treuran de sobre. Però, com ho podrien pensar si ells mateixos són el llevat d'aquesta nova classe? Recordo les paraules d'un comunista acèrrim: "Nosaltres estem amb el poble". Doncs bé, mercès, si només esteu amb el poble és que no ho sou.
Mira, hi ha una paraula que representa per a mi tota una ciència de les més belles, que no la trobo mai en boca dels partits polítics: el civisme. Aquesta ciència hauria de ser l'assignatura més important a la universitat del poble, fora de la dominació de la idiosincràcia dels intel.lectuals burgesos. Hauria de servir per a trobar les bases mínimes perquè els homes puguin viure, conviure i deixar viure.
Creure que aquestes bases mínimes puguin existir és veritablement revolucionari, ja que les bases que dominen la política i la societat actual estan essencialment marcades per una devoció gairebé mística pels conceptes. "Masturbacions mentals", va dir un de més atrevit que jo.
Fins i tot el proletari de l'Est, per tal que ningú no li robi la llibertat que la màquina burocràtica que l'esclavitza li ha donat, treballa nit i dia fabricant armes infernals; el proletari de l'Oest, amb el carnet de la seva afiliació política que l'ha alliberat de l'opressió capitalista, fa totes les hores extraordinàries que li demanen de fer, i més en pogués fer, a la seva fàbrica d'armament, per a pagar-se el darrer televisor en colors que ha sortit al mercat perquè l'espera de la gran revolució sigui ben agradable.
Si denunciar totes aquestes aberracions és anar contra l'alliberament del poble, llavors ja no hi entenc res.

— Però, no creus que pugui existir una consciència burgesa?

— En dubto força! En tot cas no arribo a comprendre quina mena de consciència poden tenir. Viuen arrencant-se els ulls i només s'ajunten quen veuen els seus interessos comuns en perill davant les reivindicacions del poble. Són una gent que pateixen una de les malalties més greus conegudes: un mal dolent a l'ànima. Això no vol dir que siguin dolents, i molt se'n falta. He trobat excel.lents persones entre ells, amb els quals he conviscut i estimo. No els pot salvar cap mena de dialèctica, i trencar-s'hi el cap és feina perduda. Cal que el poble sigui capaç d'unir-se i entendre's. El saber de molts d'ells serà profitós al poble en quant aquest actuï segons una base cívica ben assolida i que els burgesos desconeixen completament.

— No creus que l'educació, que és un mitjà de comunicació en mans dels burgesos, comporta una informació del poble de mentalitat burgesa?

— En això sí que no tinc cap mena de dubte. La universitat, mentre no hi pugui assistir menys del quatre per cent de fills de treballadors, és la inversió més intel.ligent dels burgesos per a assegurar la continuïtat del sistema.
Tanmateix, la burgesia, pel fet que té cos, aquest cos segrega idees. Però no té les mans per a realitzar-les i les mans són del poble. Els partits polítics, incloint-hi els més esquerrans, són un muntatge de la classe mitjana —amén de les bones intencions— que es guarda bé de parlar de la força de les mans del poble. Adona't que tot són "partits" i que la unió entre aquests "partits" la fa el poble malmenat pels uns i els altres i sense saber, manipulat com es troba, a quin sant encomanar-se.

— Creus, doncs, que els partits haurien de desaparèixer?

— Jo no dic tant, i crec àdhuc que són necessaris en aquest

moment en què s'estan lliurant les darreres batalles contra el terrorisme feixista que fa quaranta anys està sagnant el país. El que sí que dic, és que la solució no la tenen els partits.

– No creus que aquestes idees poden dispersar el poble si abans no està prou format?

– El poble no és un nen petit. Diuen: qui el formarà? Les etapes no es divideixen, com molts creuen, en primer jo sóc i després em manifesto. De la mateixa manera que vaig prenent consciència de la meva essència d'home lliure, em vaig manifestant. Es un procés normal. I, ara, si no et fa res, potser seria bo de dirigir la nostra atenció cap al ioga.

– Quina relació hi ha entre el ioga i la No-violència?

– Quan t'has demanat: qui sóc jo?, i has recollit totes les forces del teu ésser per trobar resposta a aquest extraordinari enigma de la teva existència, acabes per, modestament, reconèixer que la tasca és gegantina, que cal estar sempre amatent i que cal fer una gran economia de les teves pobres energies per veure-hi una mica més clar.
Comprenc que l'home és un ésser meravellos que està abandonat en un món plagat de prejudicis de tot ordre. En un moment donat de la meva vida vaig arribar a creure que el món no tenia remei. Creia que tot estava podrit i que només calia esperar que aquest podriment s'acabés de consumir fins a la seva dissolució total, per tal que ja no fes més pudor. Consumia la meva joventut estudiant la història dels homes, la política, la filosofia, la teologia, la sicologia i d'altres "ciències", i àdhuc em va caldre aprendre vàries llengües estrangeres i rodar món per adonar-me que els homes vivien dintre una immensa torre de Babel. No trobava enlloc la causa del meu mal. Tot era com posar-me draps calents sobre una cremada.

– I com van les teves "cremades" en aquest moment?

– Doncs, com que veig que aquesta metàfora t'agrada, et diré que els grans cremats, si no vaig mal informat, moren asfixiats. Ara respiro força bé.

– Això no és res d'excepcional per a un professor de ioga!

– Deixem-nos de bromes. Mira, una pràctica disciplinada i seriosa del ioga et fa descobrir un univers interior que et permet de comprendre els homes. Els homes no són la seva història. Cal entendre-ho bé això. M'ha calgut sobreviure la fúria de la desesperació que estavella les entranyes quan, estudiant la seva història, cerques l'essència de l'home. Veus finalment que la història és un estaquirot cobert d'excrements de gallina i de voltors farts de carn humana. Mentre no vaig comprendre això, un Crist o un Gandhi em semblaven uns demagogs més que tiraven oli al foc. La resistència passiva d'un poble sense cara i sangrat fins a la rel, és l'única força creadora que ens ha permès que tu i jo ens parlem ara, i que la humanitat tingui encara un demà. El que avui dia anomenem No-violència és tan vell com la humanitat; tan vell com el ioga. Voler comprendre l'essència d'aquesta resistència passiva que ha estat l'única trama coherent que ens ha dut la Història (amb una gran H) fins a nosaltres, haurïem de reviure tots els turments, les esperances d'un poble anònim amb una riquesa espiritual que ens cremaria els ulls si la poguéssim veure.
Avui, jo crec que el moviment No-violent és l'única –i potser la darrera– possibilitat que té la humanitat per poder subsistir. La nostra responsabilitat només es podria mesurar a l'escala còsmica. La resistència passiva del poble es comença a esmicolar, però encara aguanta. Si no tenim la gràcia genial d'atiar l'energia vital d'aquesta força passiva per tal de fer-la activa, haurem estat un miserable paquet de corcs com tants d'altres, menjant les restes de la toia viva que encara pot inflamar la torxa de la germanor, l'amor i la lleialtat. El ioga ens pot ajudar a descobrir-nos nosaltres mateixos i trobar els fonaments d'un diàleg que, altrament, no veig possible.

pax press

EXPOSICIO D'HOMENATGE A CATALUNYA I XIRINACS

El passat mes de gener, la Fundació Miró ha acollit les obres pictòriques i literàries de més d'un centenar d'artistes i escriptors que han participat en l'exposició "Homenatge a Catalunya a través del gest i la figura de Lluís Ma. Xirinacs". Es preveu que sigui presentada també a Madrid, a Noruega i a d'altres llocs.

Els dies de la inauguració i cloenda, l'auditori de la Fundació va ser petit per poder donar cabuda a tots els que volien escoltar les paraules d'adhesió i homenatge dels artistes organitzadors, amics, polítics i del mateix Xirinacs.

En les seves paraules, Josep Dalmau qualificà a Xirinacs de "símbol viu de la nostra consciència col.lectiva com a poble", i valorà "el seu alt testimoni moral de la no-violència, duta fins a l'extrem de jugar-s'hi la vida. Un Gandhi a Catalunya, país de set milions d'habitants, és un valor que no té preu".

La missiva d'en Xirinacs a l'acte inaugural, manifestava el seu desig que aquest homenatge a Catalunya constituís una enèrgica crida per a muntar de bell nou la Solidaritat catalana, de cara a la participació unitària en la lluita dels pobles de l'Estat espanyol vers la llibertat.

El dia de la cloenda, van parlar els representants dels partits polítics catalans.

Les paraules d'en Xirinacs es convertiren en una important "Crida per la unitat de Catalunya" (que els nostres lectors ja deuen haver rebut juntament amb el número anterior de PAX), que inclou una proposta "d'ocupació de la democràcia al Principat". Xirinacs explicà així la seva primera absència de davant de la presó Model "perquè per a mi l'alliberament de la pàtria catalana és tan important com la consecució de l'amnistia a l'Estat espanyol".

Tornarà a caure en sac buit aquesta crida?

Des del 19 de gener, una lluita no-violenta al carrer

Els professors i educadors de "Protección de Menores", davant la injusta situació de l'institut Ramon Albó, demanen: la readmissió dels acomiadats, suplència de vacants, dimissió de l'actual direcció, compliment de les promeses fetes i creació d'una comissió de base àmplia i representativa.

El fet d'un Gandhi, desarmat enfront d'un armament com el de la forta Anglaterra; emparat en els mitjans més simples i prevalent contra els enginys més violents i temibles; empresonat i alçant l'India com el més exaltat dels propagandistes, obre verdaderament el cor a totes les esperances.

L'ideal de Gandhi, l'apòstol més gran de la nostra època, triomfarà, si no avui, demà. No totes les batalles es guanyen en un dia. Les armes i la força no deturaran mai, un sol instant, l'hora d'un poble que té la ferma voluntat d'alliberar-se i està disposat sempre a fer tots els sacrificis que la llibertat sovint costa. L'India mostra a cada moment que té aquesta voluntat i no estalvia ni un dels sacrificis que el seu apòstol li predica amb el seu exemple.

L'hora de l'India, doncs sonarà aviat, com sonarà la de tots els pobles que sofreixen sed de justícia i sàpiguen fer-se dignes de la llibertat.

Si perdéssim aquesta fe i aquesta persistència en l'esperança i en la fidelitat i l'esforç que li cal, de part nostra, per a prevaldre, és que, abans, hauríem ja perdut la noció del que és la veritat i la mentida, del que són el dret i la força; és que ens hauríem deixat usurpar l'ànima i tot.

Francesc Macià

Encara es tortura!

PAU

REVISTA DE DEBAT NO-VIOLENT

N.º 25-26 (2.ª etapa) / març abril 77
any IV / 40 ptes.

BÚSTIA

St. Feliuet, 4-II-1977

CANVI

Casal de la Pau

Déu vos guard: Un servidor sóc un rector de pagès. I vell, molt vell. Tinc molts més anys que no pas feligresos; però vénen gent de fora.

Ara hem agafat el costum de donar papers en sortint de missa. Aquests diumenges donem la carta nadalenca d'en Xirinacs. Per la quaresma darem, si a déu plau, la segona al Poble de Déu dels nois de Calcuta.

Passa que jo sóc a pagès i no estic gaire al corrent. Suposo que al món deuen anar sortint papers d'aquesta mena sense jo saber-ho. Vaig pensar que escriuria a Pax Cristi, però ara veig que us heu reunit o acoblat uns quants en la cosa Canvi.

Així, doncs, us escric perquè em vulgueu tenir present. I, si mai publiqueu manifestos, o papers sobre torturas, o altres menes de papers despertadors de la consciència cristiana, me'n vulgueu enviar mostra.

Si mai envieu un paper que jo vegi que ens pot convenir, us en demanaré un centenar i vosaltres me'ls enviareu en contra del seu preu.

Ja comprendreu que, en una parròquia, no podem repartir res que tingui partidisme polític. Però sí que podem repartir coses purament cristianes i eclesials que despertin la consciència dels deures socials i de les implicacions de l'Evangeli en la vida real.

Així, doncs, us prego que em poseu a la llista dels vostres amics i que si mai empreneu la publicació de papers senzills per al poble, penseu en mi.

Atentament.

Josep Bellpuig, St Feliuet L'ESTANY (Barna)

Amics:

He llegit en els diaris d'avui la creació del Col.lectiu de organitzacions i perssones no-violentes. Feia molt de temps que estic d'acord amb les idees que son el suport d'aquets Col.lectiu, però una mena de vergonya i no saber ben bé a on adreçarme, m'ha fet restar aïllada i no comunicarme amb ningú. Avui, però, m'ha animat trobar en el diari "Avui" una adreça a la qual dirigir-me i m'atreveixo a escriure-us per tal de demanar-vos qué cal fer i en qué es pot col.laborar amb vosaltres i també com es pot rebre la revista "PAX" en la que crec que es deuen trobar moltes respostes per a això que us pregunto.

Les meves circunstancies perssonals son una mica difícils: soc mare soltera d'un nen de 6 mesos, treballo gairebé tot el dia per poder anar endavant i visc sola amb el meu fill a una casa bastant vella a Sant Cugat del Vallés. A pesar de dificultats, soc feliç i estic plena d'esperança de consseguir entre tots un món lliure de violències i de venjances per als nostres fills i per a nosaltres mateixos. No em fan por les experiències noves si son honrades, més aviat em fa por el tancament de cadascú a casa seva, ple d'egoïsmes i de por. Per això és per el que em decideixo a escriure per tal de que em conssidereu simpatitzant del vostre moviment (que no "partit", com diu el diari) i per tal de dirvos que, en la mida de les meves forçes y limitaciones que suposen el haber de treballar tot el dia i el haber de cuidar i educar al nen, conteu amb mí i em digueu com puc ajudar i col.laborar amb aquest Col.lectiu. Potser la meva carta és una mica rara, no ho sé, però millor es decidir-se i actuar sense tantes pors i inhibicions com hem estat tenint tants anys. Preneu la voluntat d'ajudar i col.laborar únicament com un desitg d'aprendre de vosaltres i fer els possibles per aconseguir aquell món del que sempre parlem i que sempre somiem.

Us saluda ben afectuosament.

Gloria de la Chica i Xalmet

P.S. no sé si és necessari preguntar-vos si aquets moviment es només per a persones religioses o está obert a tothom. Jo no em considero actualment religiosa, a pesar d'haber-ho sigut com tots els infants i el jovent de la nostra generació (tinc 27 anys), més aviat em considero agnòstica, però crec que això no serà pas cap dificultat, oi?

Per Sant Jordi els llibres de la "Marxa".

Si, els anhelats llibres de la Marxa de la LLibertat, tant.tan el de fotografies com el que narra mes ampliament el que van ser els tres mesos de la mobilització sortiran per Sant Jordi, justament un any després de l´aparició publica de les primeres samarretes.

UNA TARDA D'ESTIU per REISER

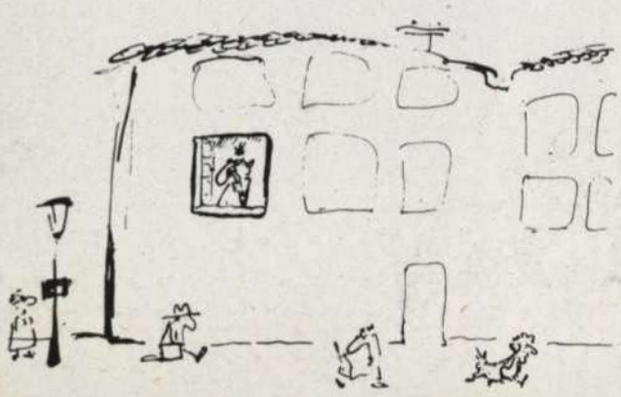

PAX
revista de debat No-Violent
N.º 25-26 (2.ª etapa)
març-abril 1977/any 4t.
40 ptes.

REDACCIO:
Casal de la Pau
c/Bruc, 26 2on.
Tel. 301 49 39
Barcelona - 10

COS DE REDACCIO:
- Pep Armet
- Antoni Cisteró
- Angel Colom
- Toni Clos
- Clara Doltra
- Lourdes Magem
- Francesc Riera
- Joan Sendra
- Jordi Viñas

DISTRIBUCIO
- Equip Inter
- Casal de Vic

SUSCRIPCIONS A:
- Bruc , 26 2on.
Barcelona - 10

IMPRESSIO
Copyart
Villarroel, 83

EQUIP TECNIC:
Josep M. Costa
Carmina Lafuente
Joan Lluch
Quim Sicília

FOTOGRAFIA
- Robert Ramos

DIPOSIT LEGAL
B-18.764/74

PAX no es fa responsable del contingut dels articles signats per col.laboradors o col.lectius.

UNITAT!

Tithom parla d´unitat. Es en boca de tots els partits, ja que una posició contrària, ara, no seria ben vista pel poble, i les eleccions (eleccions?) son molt aprop. I això, perquè el poble, que veu la situació sense cap condicionament previ, troba la unitat dels catalans com una cosa evident i necessaria.

Devant d´aquesta pressió popular, ningú, honradament, pot negar-s´hi, però el que si es pot fer, i de fet es fa, es donar-hi llargues. Voler precisar tant els acords que no es lesionin en absolut les idees fixes dels partits fa que la classe politica catalana es presenti desunida a la resta de l´Estat Espanyol, i això entorpeix molt el nostre ple reconeixement nacional.

Els no-violents hi tenim quelcom a dir. La no-violencia és la recerca de la veritat i l´actuacio radical en conseqüencia, costi el que costi. Es el camí dret, per costerut que pugui ser; i ara, amb la vertiginosa marxa dels esdeveniments, cal no entretenirse als tombs, la veritat és, en aquest cas el ple exercici del dret d´autodeterminació per part del poble. Això serà un pas vers un mon millor.

Hi ha dues menes de persones, o partits: els qui posen al davant el poble, i els qui possen al devant els propis interessos. Per fer això primer s´ha de ser valent, i per fer el segon s´ha de ser poca-vergonya.

I es d´aqui , demanem la unió de tots els que pensem en el poble, en tot el poble, i en els drets que son patrimoni de qualsevol home, amb prou sinceritat i valentia per deixar en segon terme les propies ideologies, sempre que les circumstancies ho eixigeixin. Demanem aquesta unió i una resposta inmediata i consequent.

El Poble ho vol, HO EXIGEIX !!

Nota als lectors

Març-abril. Primer número doble de la segona etapa. Circunstàncies imponderables, de fora, s'han ajuntat a una saturació de feine per part del cos de redacció. En el fons hi ha latent un problema econòmic reflexat en la manca de material de compaginació i la necessitat de donar treballs a tercers el menys cars possibles.

Un prec de comprensió. Un millorament progressiu ens justificarà.

Un crit d'ajuda. Hem d'arribar als 1.000 suscriptors. La revista no som nosaltres. PAX ha d'esser la veu de i per tots els que veuen en la no.violència un nou camí per al nostre país. I per esser-ho dignament, ens cal col·laboració. Concretament la teva.

INAGURACIO

DEL CASAL

PARTICIPANS A LA VAGA DE FAM CORRELATIVA COM A TESTIMONI NO-VIOLENT DAVANT LA VIOLENCIA INSTITUCIONALITZADA

día dejuni	Nom i cognom	Població
31 Gener	EXECUTIU COL.LECTIU	
"	NURIA BREU	Barcelona
"	ANGEL COLOM	B.
"	ASSUMPTA HERAS	Terrassa
"	NURIA MARTORELL	B
"	ANNA PORTELLA	B
"	JORDI QUINTANA	B
"	FRANCESC RIERA	Can Serra
"	TONI SOLER	B
"	FELIX TARRIDA	Igualada
"	JESUS VIÑES	Terrassa
"	JAUME CHALAMANC (8 díes)	Barcelona
1 Febrer	ANTONI CISTERO	B.
2	ENRIC GOMIS	B.
3	TERESA CARRERAS	B.
4	JOAN SENDRA	B.
5	JUDITH ARGEMI	
6	JORDI ESCRIE	Mataro
7	MONTSSERRAT SEGUES	Igualada
8	ASUN ROVIRA	B.
9	LYDIA RIBA	Igualada
10	SANTI FABRE	B.
11	TONI CLOS	San Hilari
12	ELISABETH ARGEMI	
13	GEMMA GIMENEZ	Valencia
14	JOSEP SOLBES	V.
15	ANTONI ESTEVE	V.
16	CARME SALINAS	
17	ANTONI BRUGUERA	Mataró
18	EUGENIO RUESCA	B.
19	GLORIA BUSQUETS	B.
20	JOAN Mª. BUSQUETS	B.
21	JORDI CHUECA	Terrassa
22	JAUME GIRONA	Te.
23	GEMMA HERAS	Te.
24	JOSEFINA MESSEGUER	Te.
25	JOAN LLUCH	Te.
26	JOAN CAMPAÑA	B.
27	ORIOL MILLARES	B.
28	JORDI CAMPMANY	B.
1 Març	RAFAEL LLOBET	B
2	PIA FERRER	B.
3	ISABEL Mª. LLUIS	Ulldecona
4	JOSEP Mª. GUINART	B.
5	WIFRE	B.
6	FRANCESC ESTORACH	Maresme
7	PERE REDO	B.
8	JOSEP VILELLA	B.
9	ANTONIETA POMAROL	B.
10	JOSEP-ENRIC BATALLA	B.
11	ROSARIO VIVAS	B.
12	JACKIE BOUDIGOU	B.
13	JOAN Mª. BUSQUETS	B.
14	JAUME ANTICH	B.
15	TONI ROMA	B.
16	JOAN CUSO	B.
17	JOSEP GARCIA	B.
18	ANTONIA MARTINEZ	B.
19	ROBERT RAMOS	B.
20	PURI DORADO	B.
21	MARCEL ORTIN	B.
22	TEÑO VILALTA	B.
23	NURIA COMAS	B.
24	JOSE ORTIN	B.
25	JAUME BRUGUERA	Mataró
26	RAMON TURNER	B.
27	LLUIS LLOBET	B.
28	ANNA GRAU	B.
29	MARGARIDA GIBERT	B.
30	TONI JORQUERA	B.
31	DOLORS CARBONELL	B.

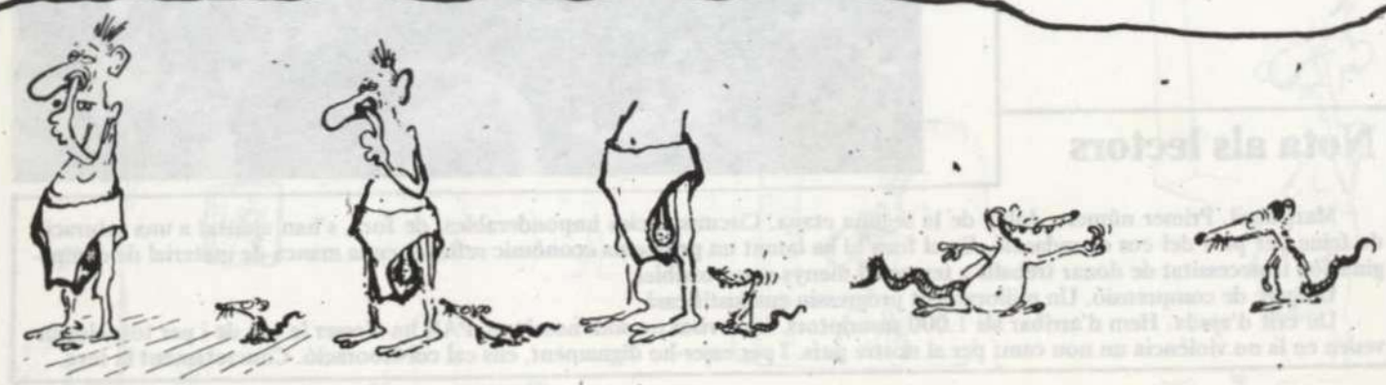

Pais Valencià

Els nuclis constituents del COL.LECTIU D´ACCIO NO-VIOLENTA al País Valencià ens han tramès l´imformació referent al desenvolupament de la VAGA DE FAM CORRELATIVA D´UN ANY, que vàren emprendre el passat did 31 de Gener, en motiu de la constitució del dit Col.lectiu en els Països Catalans. A travers de l´acció, doncs, veiem com caminem junts els no-violents del Països Catalans. Només ens caldria dir que esperem que normalment el País Valencià, aixi com le Illes i la Catalunya Nord s´incloguin en les planes d´aquesta revista de devat no-violent i aixi, junts, avencem en aquesta alternativa d´alliberament del nostre poble comú.

Hola companys:

Hem pensat que seria interesant el fer la vaga de fam, al Pais Valenciá i aixi em començat a fer-la donçs en tenim moltes possibilitats .

Diumentge dia 13 comença Gema com era de supusar. Ens en proposat fe la vaga en public per aixó estarem tots els dies de 9 a 9 en la plaça de la Verge. En tenim dues pancartes, una es quasi igual que l´octavilla que vos adrecem, l´altra fa una crida al poble valenciá a reflexionar sobre els punts esmentats en l´octavilla. Hi ha tambe un cartel en el que diu el vaguista fa una relexió sobre la violencia actuals dins de tots els aspectes.

Com dia avans la vaga comença el diumentge i al llarg de tot el dia no pasá res. Al dia sigüent vinguéla la policia i detingué al vaguista i un que hi era amb ell. Tots dos varen declarar en la direcci0 general de seguritat de Valenciá. Despres de mantindre un dialeg amb l´ispector encarregat del No-Violents restaren el llibertat, amb el permis de posar els cartells , dimars torná un furg0 de "grissos" que varen fer guardia desde lluny.

L´ispector ens va recomanar que retirarem un cartell que feia alussió a l´Amnistia Total per si feien acte de presencia els "ultras".

Fins ara anem bé, ja que tenim tot el mes de Febrer i Març i part D´Abril de voluntaris per fer la vaga. Tothom esta prou interesat, ja que molta gent ve a parlar amb nusaltres per tal d´assabentarse sobre la no-violencia i l´objeció.

Cal destcar les actuacións de la gent front a la nostra actitud. Hi ha hagut qui ens ha acusat d´assesins, altres de "vagos" i fins i tot de "gamberros".

Malgrat aixó, molta gent ens ha expresat la seua solidaritat de moltes maneras: uns apuntanse a fer la vaga, altres , volian fer una vaha indefinida, alguns volien formar "piquetes de defensa" per si venian els "ultras" peró sobre tot la gent era indiferent.

Tot aixó és el que hi ha fins ara. Vos adrcem i informació al mateix temps que vos demanem de la vostra.

Fins l´altra, companys!
Col.lectiu d´ Acció No-Violenta, País Valenciá.

Text de l´octaveta que reparteixen en la seva estada permanent a la Plaça de la Verge de València:

Front a la violència de la Societat actual i, en concret, a la que s´ha donat últimament a l´Estat espanyol, el "Col.lectiu d´Acció No-Violenta" en procés constituent al País Valencià inicià el diumentge dia 13 una vaga de fam, que tindrà una durada d´un any l´atenció i reflexió de l´opinió pública davant els següents punts:

-La Violència,
-La Pena de Mort,
-La Carrera d´Armaments,
-Les Centrals Nucleasrs,
-La Contaminació,
-Les detencións arbitràries,
-L´objeció de Conciència,

Així mateix, demanem el reconoixement efectiu dels Drets Humans, i l´ampliació de l´Amnjstia pendent.

Fen una crida al poble valenciá per a que la nostra acció poden passar cualsevol dia,de 9 del matí a 9 de la nit, per davant de la Catedral-Plaça de la Verge per tal de comprometre´s a fer un dia de vaga de fam.

Ara es diu: Plaça d'Adolf Barcena i López

El dia 20 de Febrer la Guardia Civil d´Hostalric matava a Adolf Bàrcena en un incident encara no aclarit.
Una setmana després membres del CANVI del Maresme realitzán una acció en protesta pel fet. Consisteix en un simulacre d´afusellament davant el monument als caiguts. Despres canvien el nom de la plaça pel de: Plaça d´Adolf Barcena i Lopez, víctima de la violéncia.
Aquesta acció es coneix per el nom de "teatre de carrer" o teatre de guerrilla" Consisteix en representar a l´aire lliure i de forma expontanea una obra curta de teatre (pot durar només un minut) sobre un tema que es vol fer discutir entre el públic que ho observa. És una provocació a la discussió. Generalment al acabar es repeteix informació sobre el fet que es denuncia.

Bibliografia sobre el teatre de carrer:
Teatro de guerrilla y de Happening.
Ed. Anagrama.

" Trobarem a faltar el teu somriure, diu que ens deixes, t´en vas lluny d´aquí..."

Amb aquests mots acomiadaren, pocs dies, els seus amics a l´Adolf Barcena, que morí victima de la violència.

Una violència que cap de nossaltres entenem.

¿Perqué en lloc de fer escoles es destinen milers de milions per armament arreu del món?.

Us puc assegurar que jo no ho entenc...

Volem la Pau i tant sols s´ens acut buscar-la amb el fusell a la mà...
¡Pobre Pau! Si quan ens vegi s´espantarà del nostre ferotge aspecte.
I seria tant senzill buscar-la amb ... l´amor!.

CASAL DE LA PAU DEL MARESME

"On vas amb les banderes i els avions
i tot el cercle de canons
que apunten al meu poble...
...on vas quan ja l'infant no vol jugar,
perque el carrer vessa de sang...
i ets tu qui l'omples."

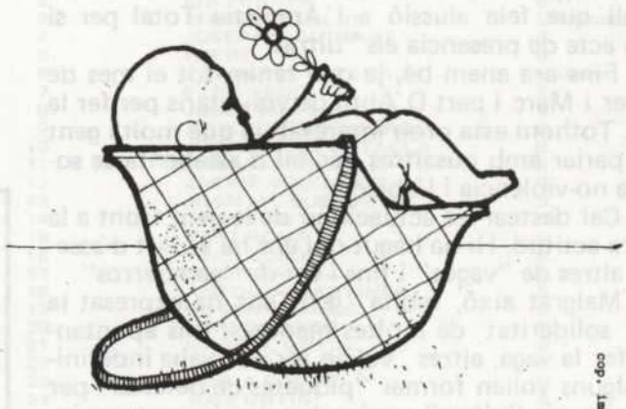

COL.LECTIU D´ACCIO NO-VIOLENTA DELS PAISOS CATALANS.

① Li taparen els ulls

② Atenció...! Foc !!!

③ Algú ha mort

④ Per-què ?

⑤ [redacted] !

⑥ I la plaça canvia de nom !!!

Objecció

— Accions dels objectors

Després de conèixer el "Real Decreto" que el govern va fer públic sobre l'Objecció i arran d'haver-lo rebutjat íntegrament per part dels objectors que estem fent el Servei Civil, s'han promogut una sèrie d'accions per tal d'assabentar a tothom que a més de no estar d'acord amb dit decret volem una solució justa pels objectors que a més de no estar d'acord amb dit decret volem una solució justa pels objectors i que ens deixin continuar el Servei Civil que efectuem en aquest moment.

Aquesta campanya va començar el dia setze de febrer amb, una encartellada de vint-i-un autobuses que van circular durant molts estona, informant així a molts ciutadans.

L'endemà, dia disset, vam encartellar disset monuments restant així un temps considerable a la vista de tothom. Cal remarcar l'esprit ètic d'aquesta acció ja que es van encartellar els monuments en comptes de pintar-los com es fa sovintment.

El dia divuit pel matí vàrem penjar a una de las torres de la Sagrada Família una pancarta que feia uns deu metres de llarg amb la següent inscripció: "Els Objectors: NO al decret". Va restar penjada dues hores allí abans que la policia la retirés.

El dissabte dia dinou, des de les dotze del migdia fins a les dues de la tarda, hi ha haver parada una taula informativa davant del "Corte Inglés" de la Plaça Catalunya, aquesta mateixa acció la vam repetir el dia cinc i sis de març resultant ser un gran éxit degut a l'alto nombre de gent interessada per la problemàtica de l'Objecció i en la compra de material.

El dia vint-i-quatre vam fer l'acció més "cachonda" (que per alguna cosa som objectors) ja va consistir en penjar a la Font de Canaletas tres ninots del tamany natural d'un home amb cartells que demanaven el dret d'objecció i un servei civil. Val a dir que s'hi va divertir molt tothom.

El grup de recolzament del CANVI de Terrassa ha portat a terme, en els mateixos dies, una engaxada massiva de cartells i també han fet algunes xerrades amb pel.lícula de l'Objecció pel Vallés.

El grup de Sabadell va participar igualment en aquesta campanya, mitjançant una enganxada de cartells durant tot una setmana, acció que es va repetir dintre diverses estacions del metro de Barcelona.

Per altre costat, les taules informatives i de venta de material continuen funcionant en moltes facultats. Cal remarcar també, que arreu del país fem xerrades sobre l'Objecció.

— Reunió a Vilanova i la Geltrú

Els dies dinou i vint de febrer va tenir lloc una trobada internacional de treball i preparació per la campanya de recolzament a l'Objecció de l'estat espanyol.

Va ser la primera vegada que una reunió d'aquest tipus es va fer en el nostre país. La reunió convocada per l'IRG en el qual el nostre Col.lectiu (CANVI) hi està adherit, fou preparada pel grup d'objectors de Vilanova i van participar-hi grups de França, Bélgica, Holanda, Alemanya i diferents representants dels grups de dins l'estat mateix.

Després de recolzar la nostra postura enfront el "Real Decreto" i d'informar del poc ressó a nivell de prensa que hi havia hagut a l'estranger, es varen tracar les línies de la campanya per aquesta difícil etapa.

Al final, els cinquanta delegats que assistíem a la reunió ens vam afegir a la popular festa de "Carnestoltes" a on ens ho vàrem passar molt bé.

Assemblea del MOC a Madrid

Els dies vint-i-sis i vint-iśet de febrer es va celebrar una assemblea del MOC (Moviment d'Objectors de Consciència), en el qual els Objectors dels tres Serveis Civils que es fan al Principat hi estem adherits.

Aquesta assemblea es portava a terme per valorar les acciones que s'havien fet durant aquest mes i que per cert van ser nombroses. També es va parlar del nou Servei Civil de Valladolid i que ja ha entrat en funcionament.

Però principalment es va parlar de les noves línies d'actuació conjunta, ja que l'u de Març tornarem a passar tots a "la il.legalitat" degut a que no vàrem presentar l'instància reglamentària per acollir-nos al "Real Decreto".

La posició general dels allí reunits enfront el "Real Decreto" continua sent la de rebuig total; però que s'obrís, sempre que fos possible, i per demostrar la nostra bona voluntad, la negociació amb el govern. Si al can d'una setmana no s'aconsegueix prosperar sense arribar a cap acord, els Objectors farem una acció per tal que el govern i els militars prenguin una postura pública d'aquest problema.

ULTIMA HORA

El divendres dia quatre de març, se'ns informa que la negociació amb el govern no ha estat possible i que la "Capitanía General de la 1ª. Región de Madrid" havia llançat una requisitòria contra els vint-i-tres signants del manifest.

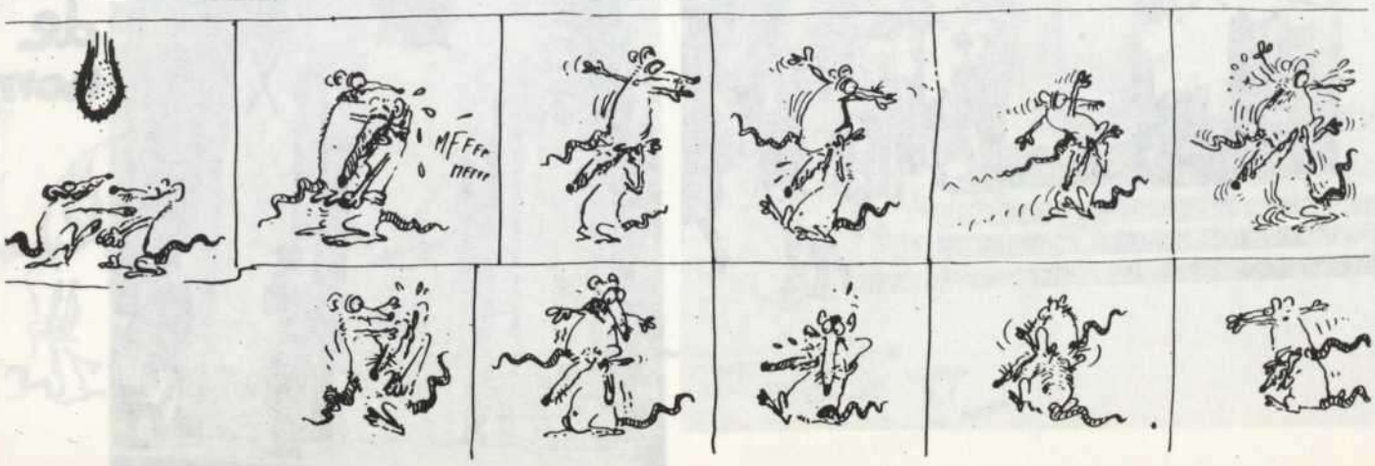

ASSEGUDA DAVANT DE GOVERN MILITAR

El dimecres 8 de Març a les 13 h. 10 objectors de consciència tots en situació il.legal portant cadascun dos cartells, sa protagonitzan una asseguda davant del Govern Militar, amb el propósit de permaneixer en aquesta posició fins que es resolgués la situació dels objectors o fins la seva detenció.

La policia militar va actuar rapidament intentant aixecarlos sense exit. Després d'uns moments criden al oficial de guardia, a requeriment dels objectors. Al cap de 8 minuts la Policia Armada repeteix l'operació que la PM havía intentat. Els objectors es neguen a aixecarse. La veritat es que no pasen gaire "esmero". Ni uns ni altres tenien ordres precises. L'impasse dura molts minuts.

I de cop, comença el "Show": protagonitzat pel General Auditor, el qual, en persona, s'apropa als objectors després de saludar ritmicament a tots els militars un a un i... perplexitat!! també saluda als objectors. Ordena a la P.A. que els desallotjin cosa que no fan, sino que el conectan amb el seu general. La conversa va ser de lo mas demagógica: "Mi general si no los saca usted, los sacaran mis muchachos, pero con la bayoneta calada" y segueix donant a entendre que l'interlocutor no li feia massa cas "Oiga que el ejército no puede permitirse este tipo de manifestaciones". "Si en 5 minutos no estan desalojados daré yo mismo la orden". I va marxar, Mentrestant, el public concentrat era força numerós, llegia els cartells i feia poc cas de les indicacions dels guardies.

Al cap d'un hora es presente un furgó de la P.A. que se'n els emporta.

La gent aplaudeix, intenta donar flors als objectors i golpeja el furgó.

A la comisaria, els tràmits habituals, un sermonet d'un "Jefe" i els deixen en llibertat.

Les frases dels cartells deien entre altres

"Si son deliquents, agafeu-nos, sino legalitzeun-nos"

"Podeu empresonar els objectors, peró no el dret a la objecció".

"La consciència no es negociable"..... etc.

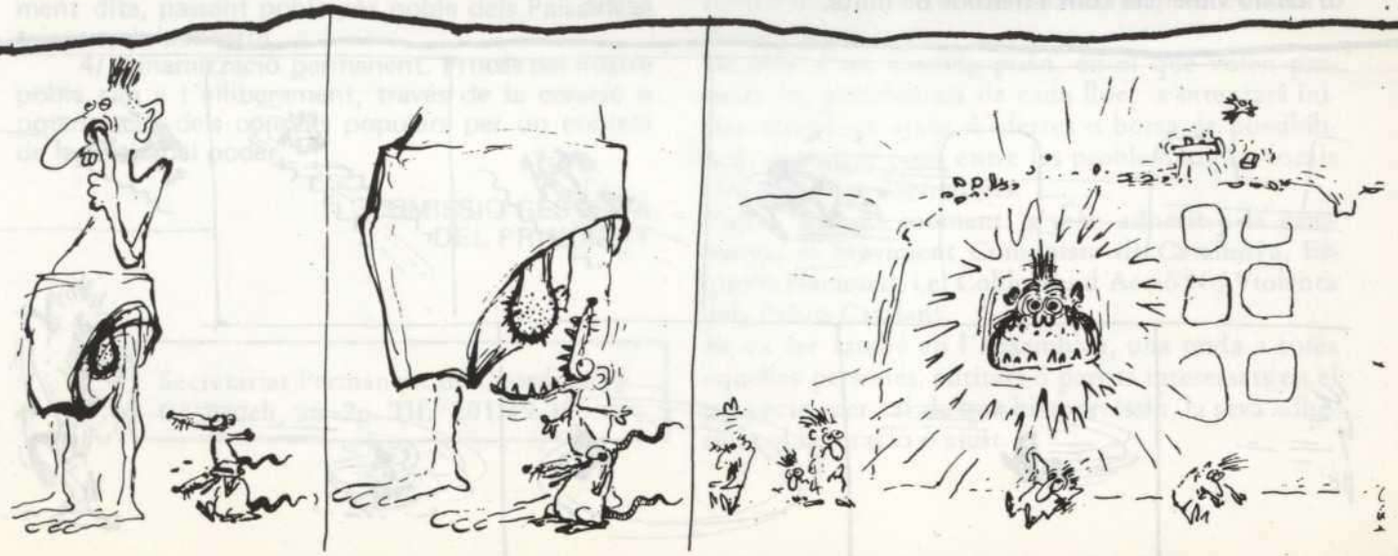

DINAMITZACIO

La manca d´educació política i social del nostre país i la urgent necessitat de redescobrirnos integralment com a poble, bassant-nos sempre en la realitat de cada lloc, va fer concebre aquest projecte del qual avui us fem sabedors. Voldriem que fos tasca comuna de tots els pobles i poblets del Països Catalans i un graó des de la base cap a l´alliberament personal i global de la nostra gent.

1. QUE ES LA DINAMITZACIO?

La campanya de DINAMITZACIO, fent seu el métode de lluita no violenta tendeix a desvetllar i consolidar una autèntica autogestió tant en el moment actual com en el futur proper o llunyà. Presentan-se com una combinació de la reflexió sobre tots els continguts que es donguin a cada lloc i l´acció directa, com a mitjà valid per a coneixer les ansies i anhels populars tot presionat cap a la seva realització.

En contra de la cultura burguesa i alienadora lluitem per una autèntica cultura popular; entenen-la com un concepte desenvolupat, universal, ampli i internament coherent de coneixements, tècniques i de relacions humanes en tots els terrenys de la creació material i espiritual.

Els protagonistes d´aquesta cultura són tots els homes i les dones del nostre temps, que modifiquen les condiciones naturals del medi on viuen mitjançant el seu treball dintre d´unes determinades i evidentment, les inadequades condicions socials i polítiques. Conseqüentment a aquesta definició totes les bases, accions, mitjans i finalitats de la DINAMITZACIO, estan inscrits en el terme cultura.

2. QUINES SON LES BASES?

Prenem com a base ideológiques de la campanya en torn de les quals girarn totes les accions:

a) La lluita de classes com autèntic motor de la història.

b) L´autogestió, com a eina fonamental de treball.

c) El nacionalisme dins el marc dels Peïsos

d) La no-violència com a mètode de lluita.

3. QUINES SON LES SEVES FINALITATS?

Prenem com a finalitats a curt termini, el desvetllament de la consciència de poble i de classe; **a mig termini la formació d´amples consells populars per un control de la gestió del poder, mitjançant** l´ampliació i potenciació dels nuclis de base ja existents i la creació de nous allá on no n´hi hagi; a llarg llarg termini, l´autogestió de tot el poble, amb la conseqüent superació de les classes.

4. QUE ES LA MOSTRA?

L´eina principal de la campanya de DINAMITZACIO, és una exposició, entesa sempre a mostra viva en base a fotografies, bibuixos, xerrades, pel.licules, festivals concentracions, mobilitzacions al carrer, etc...Aquesta mostra, com a nucli de la campanya ha de tenir una funció dinamitzadora i mobilitzadora, que formenti una més amplia participació popular i la seva organització, d´una forma autogestionària. Essent a l´abast de tothom, evitant caure en falsos paternalismes i trionfalismes de vanguardia.

Entenem la mostra:

a) Com a seqüencies estàtiques o mòbils punyents, que cerquin en el lectror-espectador una inquietud en els problemes plantejats i una voluntat per a descobrir-ne de nous i donar-li noves alternatives.

b) com a reflex viu de la problemàtica del poble a travers de la seva participació activa.

Per totes aquestes raons, s´intentará potar la mostra allà on hi hagi la gent; sempre que això sigui possible estarà en els carrers i no en els locals tancats.

5. NUCLIS I MITJANS TEMATICS DE LA MOSMOSTRA

Per tal de realitzar aquest procés dinamitzasor vers un control popular del poder, utilitzarem una serie de mitjans temàtics, objectes de reivindicació i susceptibles de desvatllar la capacitat de reflexió i mobilització del poble, per arribar a la seva autogestió.

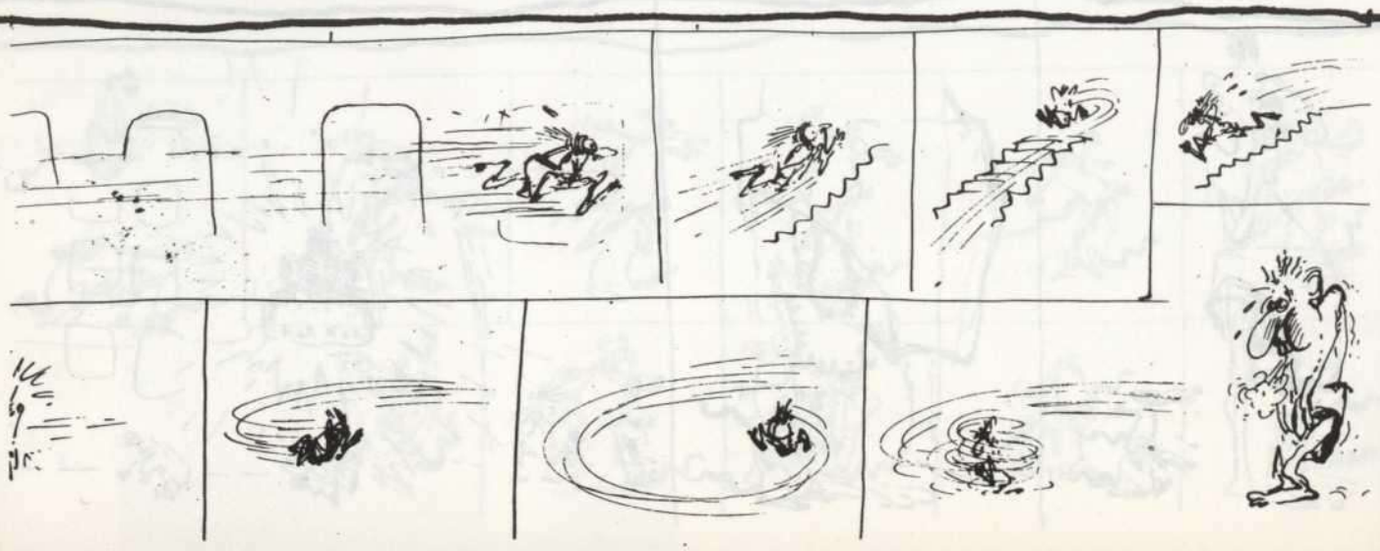

6 . QUE ES LA BORSA DE POSSIBILITATS?

Partint d´un sondeig previ com a primer contacte a cada poble ès volen preveure les possibilitats de cada lloc, adaptant-se a llur realitats, plurals, pont entre les problemàtiques locals i les possibles alternatives, etc.

Aquesta borsa és un element important, tant a l´hora de posar en marxa la mostra i tota la campanya de DINAMITZACIO, com més tard a l´hora de facilitar un ampli ventall de possibilitats.

Aquests mitjan s´englobaran en tres nuclis: **nucli standard** o fixe en torn dels problemes, reivindicacions i tot allò que pugui contribuir a la dinamització del nostre poble.

Per exemple:
- Els punts unitaris de les instàncies de cada un dels Països Catalans,
- Història de les instàncies unitàries
- Oficialitat de la llengua.
- Economía.
- Desobediència civil.
- Món camperol.
- Immigració.
- etc.

Nucli autònom o variable, que cada població afegeix a la mostra amb els problemes locals o comarcals.

Nucli en blanc, el el qual tothom podrà participar expressament la seva problemàtica.

El recorregut de la mostra es farà en base a un itinerari i romandrà una setmana a cada poble, que autogestionàriament se´n farà responsable, com també de la realització dels nuclis autònom i en blanc, en tot el que això significa de dinamització i mobilització.

7 . ETAPES DE LA DINAMITZACIO

1/ Dedicada bàsicament a l´organització i endegament del projecte.

2/ Potenciació en tota l´extenció territorial i arrelament del projecte de cara a constituir i a formar nuclis dinamitzadors en tots els pobles del nostre peís on sigui possible arribar amb la dinamització.

3/ Campanya de DINAMITZACIO, pròpiament dita, passant poble per poble dels Països Catalans amb la mostra.

4/ Dinamització permanent. Procés del nostre poble cap a l´alliberament, través de la creació o potenciació dels consells populars per un control de la gestió del poder.

COMISSIO GESTORA
DEL PRINCIPAT

Secretariat Permanent de Coordinació
C/. Bruch, 26 -2n. Tlf. 301.49.39

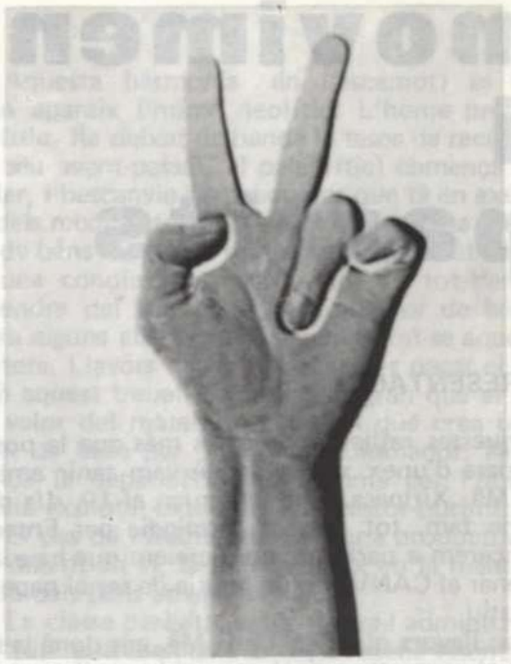

Es van reunir dissabte i diumentge 5 i 6 de març a Barcelona en Assemblea plenària, els nuclis interessats de les comarques del Principat:
-Montsià, Baix Ebre, Alt Camp, Osona, La Segarra, Alt Penedès, Baix Penedès, La Noguera, Urgell, Baix LLobregat, Vallès Oriental, Maresme i Barcelonès, arribant a la conclussió ja definitiva del que ha de ser la DINAMITZACIO.

Aquesta campanya tendeix a desvetllar i consolidar una autèntica autogestió tant en el moment actual, com en el futur proper o llunyà, presentan-se com una combinació de la reflexió i l´acció directa, prenent com a bases ideològiques la lluita de classes, l´autogestió, el nacionalisme dins el marc dels Països Catalans i la no violència.

Les seves finalitat a curt termini son el desvatllament de la conciéncia de poble i de classe; a mig termini la formació d´amples consells populars per el control de la gestió del poder i a llarg plaç, la autogestió de tot el poble.

L´eina principal de la campanya, és una exposició itinerant arreu dels Països Catalans, entesa com a mostra viva. en base a fotografies, dibuixos, concentracións, mobilitzacions al carrer, etc... èssent a làabast de tothom.

Després d´un sondeig previ, en el que volen preveure les possibilitats de cada lloc, s´intentarà iniciar també un arxiu d´ofertes o borsa de possibilitats, que sigui pont entre les problemàtiques locals i les possibles alternatives.

Fins a aquests moment, s´shan adherit a la campanya, el Moviment Comunista de Catalunya, Esquerrs Nacional, i el Col.lectiu d´Acció No-Violenta dels Països Catalans.

Es va fer també en l´Assemblea, una crida a totes aquelles persones, entitats o partits interessats en el proyecte, per tal de que hi aportéssin, la seva adhesió, col.laboració o ajust.

moviments i partits

Aquest article és d'un dossier que s'ha posat a debat per la IIª. Assemblea permanent del CANVI.

PRESENTACIO

Aquestes ratlles no són res més que la posada en papers d'unex xerrades que vem tenir amb en Lluís Mª. Xirinacs. Tot sorgiquan el 1º. día de la vaga de fam, tot passant el migdia per Entença, començàrem a parlar de com creiem que hauria de funcionar el CANVI i quin hauria de ser el paper de l'executiu.

Fou llavors quan en Lluís Mª. ens donà la seva opinió al respecte, opinió assumida per l'executiu i actualment base de treball, de la que ara que ja la tenim més assimilada i madurada, volem fer-vos participar.

Totes aquestes ratlles han estat, en tot moment guiades per en Lluís Mª.

Està exposat de la següent manera:

– Arrels històriques de les estructures d'organització.
– Diferències entre moviments i partits.

Ja que és un document de treball com a punts de reflexió proposem:

– Us sembla més eficaç l'estructura de moviment?
– Quina podria ser la millor relació d'una estructura i l'altra.
– Altres...

MOVIMENTS I PARTITS

Ens trobem al final de la prehistòria. "Els simis superiors s'agrupaven en escamots de deu, vint, quaranta individus. La globalització individual produí una unió global social: l'escamot. Tots es necessitaven a tots. La gelosia i el favoritisme foren bandejats. El menjar, el veure, l'us sexual, les habilitats de força, els fills, tot es posava en comú. Les decisions eren un resultat de ràpides consultes; qualsevol informació recorria, com un llampec, la totalitat dels elements de l'escamot. La societat dels simis antropoides i de l'home anterior a l'home civilitzat del neolític és una societat en equilibri. S'ha observat que en les societats dels altres mamífers la competència generada produeix una autèntica jerarquia en l'interior de la societat. Els galls, els bocs, els cèrvols entaulen una competició eliminatòria que classifica els mascles del més fort al més feble, com si es tractés d'una societat feudal: L'emperador, el rei, el comte, el duc, el marquès, el baró el cavaller, el servent. Entre les diferents comunitats la llei de la força estableix també una jerarquia. Els homes del paleolític i els simis superiores, no. La jerarquia és substituïda per la polivalència en equilibri, tant entre individus com entre societats. La disjunció "guanyes tu – perdo jo" és substituida per la conjunció "tots empatats – guanyem tots". Els avantatges de tots compensen les diferències de tots. Tots tenen coses positives i negatives. S'obté la complementació aconseguida en un planteig global. Aquesta nova forma és la que "triomfarà". Resta endarrera el fals triomf que és la victòria sobre l'enemic, que és esclafat i s'imposa el ver triomf que és l'empat de l'enemic que esdevé amic. El primer triomf és inestable, genera nova guerra i contraguerra. El segon duu a la vera pau: donar a l'enemic l'oportunitat de participar en els propis avantatges i entrar a participar en els avantatges de l'enemic.

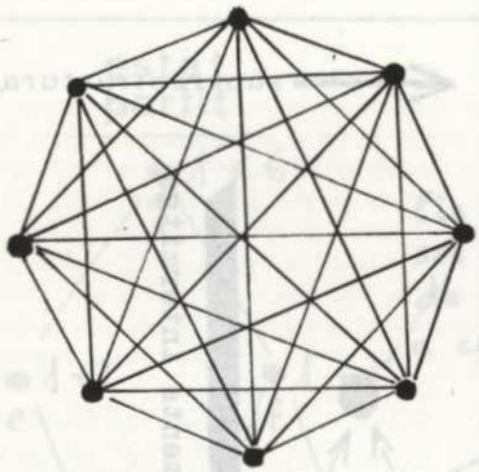

FIG. I ESTRUCTURA TIPUS DIAMANT
(ESCAMOT, COMUNITAT, MOVIMENT)

El poder està repartit entre tots.
Les relacions són totes en el mateix pla.

Concretant, podem observar ben bé que els escamots tenien una estructura semblant a la de un diamant o estel, on cada vèrtex era especialista de quelcom concret. Al nivell dels simis, els vèrtexs de l'escamot estaven constituïts pels especialistes en qüestions concretes: el més fort, el més vell, el de l'oida més fina, el de millor vista... Al nivell de l'home paleolític, els vèrtexs ja no eren constituïts per un membre sol sinó per un grup d'especialistes. Aquesta estructura de diamant o estel possibilitava una total informació, coneixament i coordinació entre els membres de l'escamot, sense perill dels "intermediaris" que podien manipular o castrar les relacions entre ells. Ara bé, el funcionament depèn directament del "funcionament harmònic de les màquines parcials" o vèrtexs.

Aquesta harmonia (en l'escamot) es trenca quan apareix l'home neolític. L'home productor neolític, ha deixat de banda la tasca de recol.lector del seu avant-passat, el paleolític) comença a acumular, i bescanvia els productes que té en exés amb els dels recol.lectors de la natura. Aquesta acumulació de béns fa que un s'enriqueixi quedant els altres en una condició de desproveiment, tot passant a dependre del ric. El ric, acumulador de béns, en deixa alguns als deproveits convertint-se aquests en deutors. Llavors ha de treballar per pagar el deute, però aquest treball és molt més gran que el veritable valor del material deixat, el què crea un augment de béns per part de l'acumulador. Així comença la dependència de l'home per l'home, la relació explotat-explotador; opressor-oprimit...

El pas de l'home recol.lector a productor no és pas dolent en sí, la falla resideix en la mala distribució dels béns acumulats.

La classe paràsita, explotadora i administradora de "tot" el treball dels salvatges acabà éssent un fet consumat total. Aquesta classe nova antagònica com a explotadora, és útil com a administradora i coordinadora de tota la producció dels salvatges, fins ara completament desordenada. Així augmenta la productivitat. Es l'aparició de l'anomenat sector terciari de la producció: els serveis, financers, tècnics, administratius, comercials, formatius, etc... Aviat aquesta capa sobreposada a l'altra totalitat, s'enrotlla en sí mateixa i constitueix un centre superior integrador i unificador: el rei.

El rei no és res més que la cara humana i personalitzada d'una nova màquina que serà miraculosa, l'Estat.

Ens trovem que l'Estat, al llarg del temps, comença a agafar moltes diferents formes, però cada cop més poderoses fins arribar a la forma d'Estat absolutista que en la segona meitat del segle XVIII assolí la seva màxima expressió.

Es durant la revolució francesa quan comencen a sorgir les estructures de partir, estructures construides a imatge de la del Estat, però que degut a la seva gran proliferació i força, arriven a ensorrar l'Estat absolutista i apoderar-se de l'aparell de l'Estat.

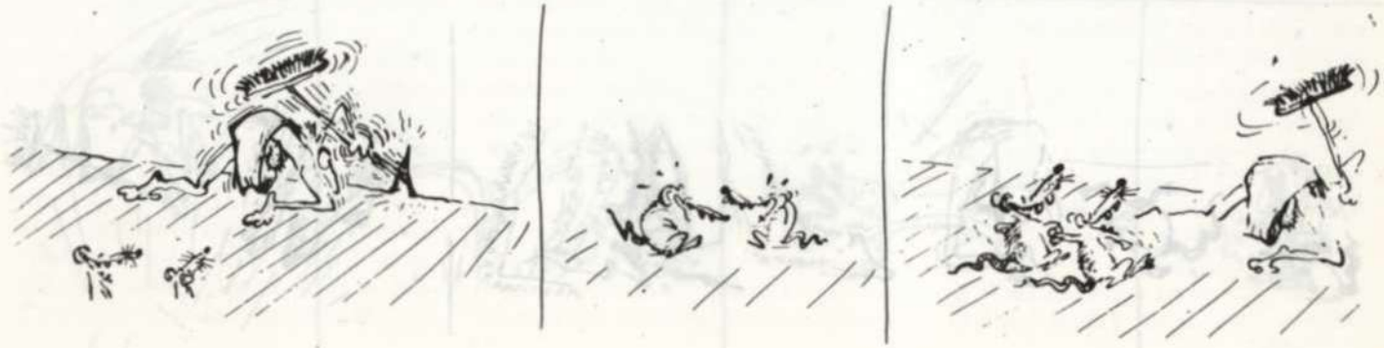

Gràficament podem veure l'estructura que tenen:

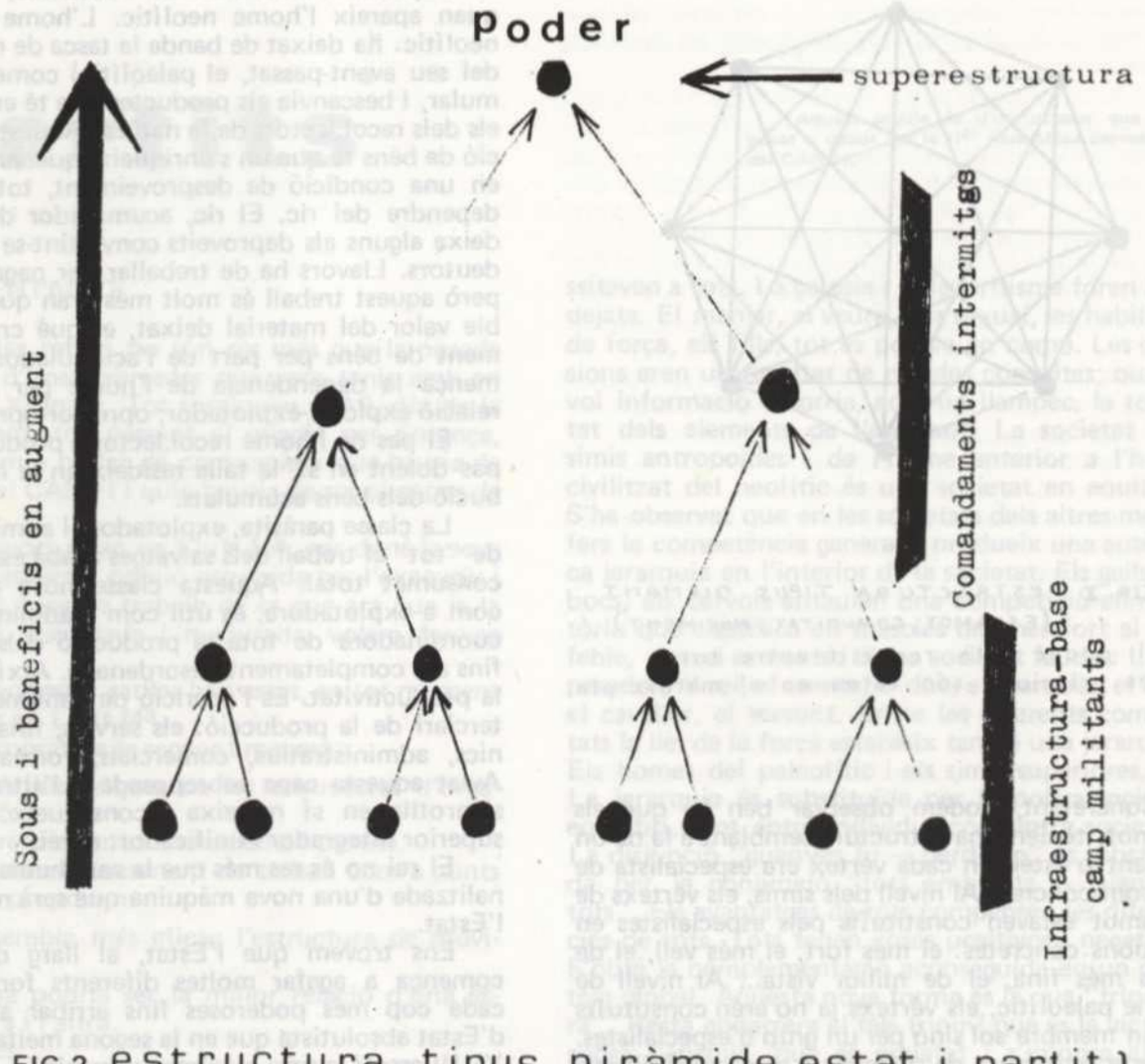

FIG 2 estructura tipus piràmide estat i partit)

Podem dir ben bé que els partits o les estructures de partits són totes elitistes (Estatistes), ja que si es fan grosses poden assolir el poder i ocupar, llavors, la part alta de la piràmide de producció i força.

Observem en un exemple concret les diferències entre partit i comunitat. (El moviment, en el nostre cas el CANVI, no és pas un "status" fixe, sinó un període de pas envers la comunitat).

Centrem el nostre exemple a nivell informatiu:

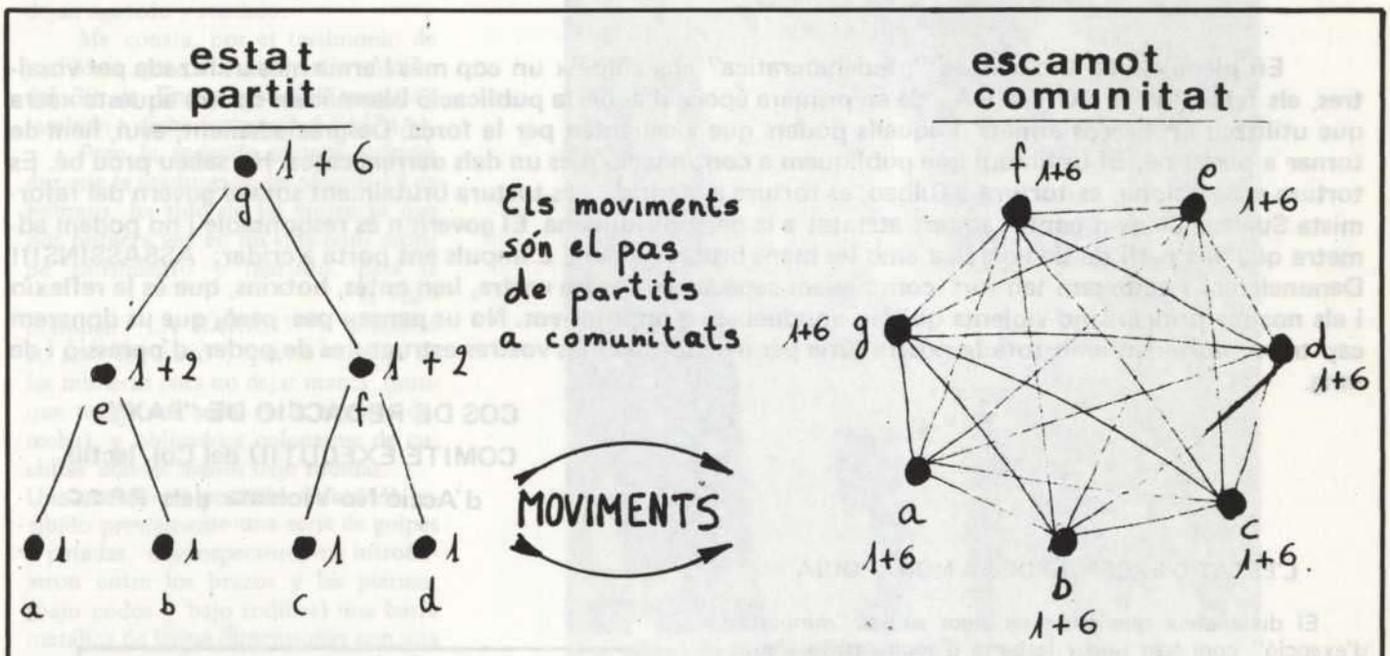

En aquest cas concret les relacions amb els superiors són directes i simples (Podríem trobar-nos amb estructures piramidals amb ramificacions secundàries).
Cuadre d'informacions:

a 1
b 1
c 1
d 1
e.1+2=3
f.1+2=3
g.1+ (3+3)=7

El total d'informacions són 17

Cada vèrtex està representat numèricament per 1–6. L'1 representa l'informació concreta i particular de cada element i el 6 el nombre d'informacions que reb dels altres vèrtexs.

Cada vèrtexs té 7 canals informatius que possibiliten la relació de la col.lectivitat "tots amb tots". Llavors, 7 vèrtexs a 7 informacions cadascun: 7 x 7=49

Matemàticament podem dir que el nombre d'informació en una comunitat equival a n^2 (essent n=el nombre de vèrtexs del diamant).

La diferència és clara: Comunitat té 49 informacions, el partit en té només 17.

Veiem que aquest nivell. informatiu exclusivament) l'estructura de comunitat és més humana que la de partit.

Això no implica pas l'abandó total de l'estructura de partit, al contrari, al què s'ha d'arribar és a la conjuminució total de les dues estructures: la de diamant o estel per comunicació, informació... i la de la piràmide per accions...

A nivell de CANVI, l'Executiu ha de fer de vehicle per facilitar les informacions i coordinacions entre els centres d'interès integrants dels vèrtexs del diamant, assumint les funcions de:

– Agilització de l'informació (no centralitzar)
– Animació i creació de nous grups o vèrtexs.
– Coordinació dels grups.

Equip de treball de l'executiu

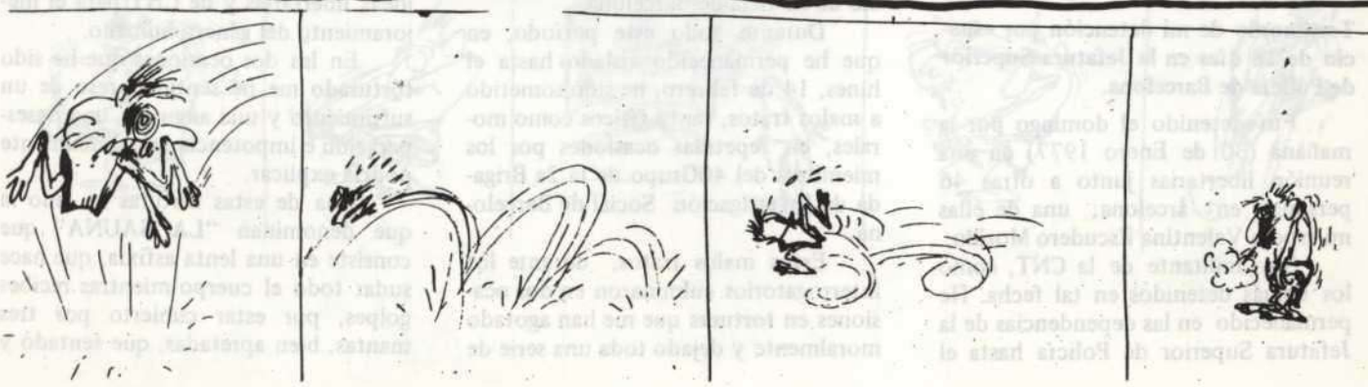

Quatre mots als torturadors

En plena época anomenada "predemocratica" ens colpeix un cop més l´arma més utilitzada per vosaltres, els feixistes; la TORTURA. Ja en primera época d´aquesta publicació blasmávem contra aquesta xacra que utilitzeu els braços armats d´aquells poders que s´aguanten per la força. Desgraciadament, avui, hem de tornar a parlar-ne. El testimoni que publiquem a continuació n´és un dels darrers casos. Ho sabeu prou bé. Es tortura a Barcelona, es tortura a Bilbao, es tortura a Madrid,... es tortura brutalment sota el govern del reformista Suarez. Clamen contra aquest atemtat a la persona humana. El govern n´és responsable i no podem admetre que ens parli de democràcia amb les mans brutes de sang. L´impuls ens porta a cridar: ASSASSINS!!! Denunciarem i actuarem tan fort com siguem capaços en contra vostra, ben entès, botxins, que és la reflexío i els nostres principis no-violents qui ens condueixen a resputar-vos. No us penseu pas, però, que us donarem cap treva: lluitarem amb tota la nostra fúria per a enderrocar les vostres estructures de poder, d´opressió i de sang.

COS DE REDACCIO DE "PAX"
COMITE EXECUTIU del Col. lectiu
d´Acció No-Violenta dels P.P.C.C.

L'ESTAT D'EXCEPCIO DE LA MONARQUIA

El dia mateix que entrà en vigor aquest "mini-estat d'exepció" com han tingut la barra d'anomenar-lo alguns mitjans d'informació van ser detinguts a Barcelona 47 militants de la C.N.T., la majoria dels quals no sortiren de les dependències policials fins 18, 20, 23... dies després.

Uns dos dies després, ja va haver de ser internada, per causa del shock sofert i de no deixar-le ingerir els medicaments del seu tractament, Valentina ESCUDERO a l'hospital Clínic amb un atac d'epilèpsia.

No cal molta imaginació per comprendre el calvari que va significar per aquests homes i dones més el fet d'una estada tan llarga en calabossos de la policia tot ells en unes condicions de salubritat i habitatge infrahumans. I el primer dia més de trenta homes l'hagueren de passar apilonats com a bestiar en un d'ells a la Via Laietana fins que els van anar traslladant per totes les comissaries de Barcelona.

El testimoni escrit per un d'ells, Miquel Diego PIÑERO i COSTA, el presentà al Jutjat de Guàrdia després de passar pel jutjat i li fos decretada la llibertat incondicional.

En aquest testimoni apareixen explicades les tortures que va sofrir ell i altres companys seus i que son algunes de les tortures sofertes per tants milers de militants antifeixistes en aquests darrers quaranta anys: la SAUNA, la "BARRA", i les "CORRENTS ELECTRIQUES".

TORTURATS A COMISARIA

nom y cognoms	grup
1 Miguel Diego PIÑERO COSTA	C.N.T.
2 Manuel GARCIA IGLESIAS	C.N.T.
3 Isaac GARCIA BARBA	C.N.T.
4 Josep MARC JOU	C.N.T.
5 QUIMET	C.N.T.
6 Fernando SILVA GRANDE	Acusado de P.C.E.(r)
7 Isabel SANTAMARIA Del PINO	" " "
8 Ricardo SANZ GARCIA	" " "
9 Joaquín VEITES SANTOS	" " "
10 Sebastián LORA SANCHEZ (ingresat a la Clínica del Dr. Puigvert gravíssim)	" " "

Testimoni I

Testimonio de mi detención por espacio de 18 días en la Jefatura Superior de Policía de Barcelona.

Fuí detenido el domingo por la mañana (30 de Enero 1977) en una reunión libertarias junto a otras 46 personas, en Barcelona; una de ellas mi esposa Valentina Escudero Morillo.

Soy militante de la CNT, como los demás detenidos en tal fecha. He permanecido en las dependencias de la Jefatura Superior de Policía hasta el miércoles, 16 de Febrero, a las 21 h. 1/2 en que he sido trasladado al Palacio de Justicia de Barcelona.

Durante todo este período, en que he permanecido **aislado** hasta el lunes, 14 de febrero, he sido sometido a malos tratos, tanto físicos como morales, en repetidas ocasiones por los miembros del 40Grupo de la 2a Brigada de Investigación Social de Barcelona.

Estos malos tratos, durante los interrogatorios culminaron en dos ocasiones en **torturas** que me han agotado moralmente y dejado toda una serie de dolencias en mi cuerpo. Mi única actividad social e ideologica es profesar ideas libertarias y de CNT para el mejoramiento del género humano.

En las dos ocasiones que he sido **torturado** me he sentido preso de un sufrimiento y una angustia, una desesperación e impotencia que dificilmente podría explicar.

Una de estas torturas ha sido la que denominan "LA SAUNA" que consiste en una lenta asfixia, que hace sudar todo el cuerpo mientras recibes golpes, por estar cubierto por tres mantas, bien apretadas, que sentado y

con la cabeza inclinada y sostenida con los dos pies de un inspector, te producen una angustia y una asfixia que te dejan agotado y rendido.

Me consta, por el testimonio de josé Marc, ptro detenido en la reunión del 30 de Enero, que fué sometido también a dicha tortura (LA SAUNA).

Pero la segunda tortura sufrida, durante la madrugada del sábado 12 de Febrero, ha sido de tal violencia que por primera vez en mi vida temí morir de sufrimiento y martirio. Esta la la 9de-- nominan "LA BARRA". Y consistió en ser "esposado", previo vendaje de las muñecas para no dejar marca, (aunque tengo una señal en la muñeca derecha), y obligado a colocarme de cuclillas con las manos bajo rodillas.
Una vez en tal posición, habiendo recibido previamente una serie de golpes y patadas, dos inspectores me introdujeron entre los brazos y las piernas, (bajo codos y bajo rodillas) una barra metálica de largas dimensiones con una curvatura en el centro, siendo colgado, por espacio de unas tres horas, con la cabeza para abajo entre dos altas que me impedían poder tocar el suelo con la cebeza.

Durante este período de tiempo, me balanceaban, aumentando el dolor. Me propinaban golpes y me levantaban la cabeza, arrancándome con furor mechones de mi cabello. Fuí amordado para no poder chillar. Me ahogaba. Me mareaba. Perdí vista.

En tal situación me martirizarón un gran número de inspectores de la B.I.S. e incluso me propinó fuertes golpes un inspector que se identifico como miembro de la Brigada de Investigación Criminal.

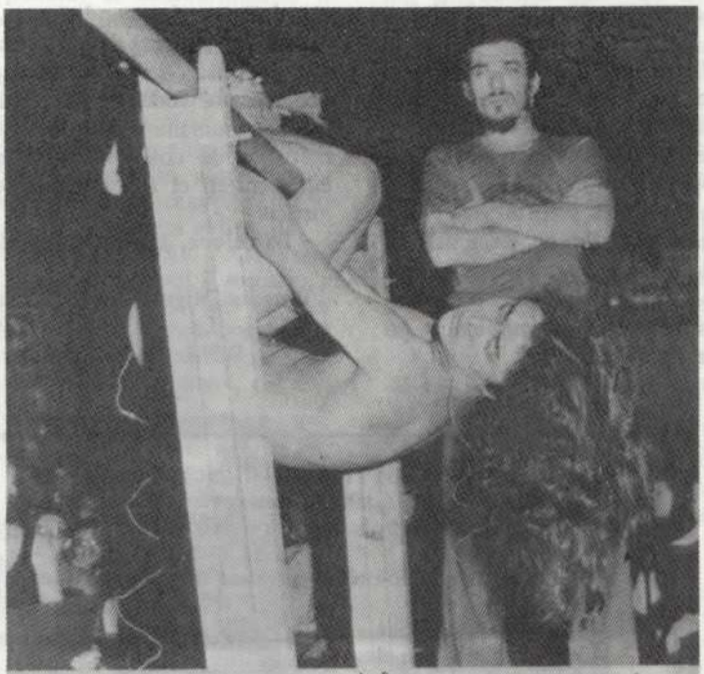

Una escena de la representació del "LIVING THEATER" Veiem la postura dels torturats amb "LA BARRA"

Pero el límite de lo que se puede resistir vino con los latigazos que me daban en los pies, con una "fusta de caballería", otro inspector de la B.I.S. moreno, con bigote, de unos cincuenta años de edad.

No cabe añadir que las manos y los pies estaban hinchados y amoratados por la sangre que se iba concentrando. No sentía, durante largo tiempo, antes de descolgarme, ninguna cosa en manos y pies. Estaban paralizados. Aún ahora, pasados siete días, tengo parte del **dedo meñique** de la mano izquierda y **zonas de los pies** que no siento con normalidad, a causa de la paralización de la circulación sanguínea que sufrí durante la tortura relatada.

Me cabe añadir que otro detenido el 30 de Enero, ALFONSO JIMENO, sufrió tortura mediante corrientes eléctricas en **las partes**, quedando con los testículos hinchados. También otro detenido en la citada reunión, ISAAC BARBA, sufrió golpes y patadas, con una costilla contusionada.

Gran parte de los detenidos de CNT han sufrido golpes y tortura.

También, durante el día 30 de

Enero, fueron desatendidos y privados de su **necesaria medicación** el súbdito italiano UMBERTO MACCOCI y mi esposa VALENTINA ESCUDERO.

Además de este episodio de CNT, cabe señalar que otros detenidos políticos que hay actualmente en la Jefatura Superior de Polícia de Barcelona, sufren malos tratos y torturas, en concreto miembros de la Regional de Murcia de CNT y los cuatro detenidos del triste y desgraciado suceso del Metro de Pubilla Casas, miembros de un grupo marxista-leninista.

Con mi testimonio de estos días pasados en tales condiciones no pretendo señalar mas que la verdad de lo visto y oído, para que en España de una vez por todas los Derechos de la persona humana sean respetados y los métodos de coacción violenta no se empleen en el funcionamiento de la justicia.

Barcelona, 18 de Febrero de 1977.

Firmado: Miguel-Diego Piñero y Gil
La Escala (Girona)
D.N.I. 77.892.000

El certificat metge de l'Hospital Clínic referent al estat de Miquel Diego Piñero quant fou possat en llibertat i feia ja uns cinc dies que la policia havia deixat d'interrogar-lo, diu:

"Contusiones de evolución de varios días con localización en:
- región dorsolumbar
- Ambas masas gemelas
- Dorso, pies y dedos
- Contusión y erosión en codo derecho
- Erosión con equimosis lineal en muñeca derecha

Se califica de pronóstico menos grave".

Testimoni II

Me llamo Manuel García Iglesias, de 28 años, de profesión conductor de Camión. Fui detenido el día 30 de Enero a las 11 de la mañana junto con otros 46 compañeros, mientras participaba en una conferencia, relacionada con el Movimiento Libertario. He de hacer constar, que aunque habíamos observado movimiento policial en torno nuestro por aquellas fechas; vigilancia que por otro lado podíamos considerar normal, dado que la hemos observado cada vez que la C.N.T. celebraba algun Pleno, e incluso en reuniones normales de sindicato, la detención nos cogió de sorpresa; sobre todo, por el despliegue policial (acordonamiento de la zona, corte de tráfico, pistolas en mano, severos cacheos,) y por el nerviosismo de la policía, nerviosismo que al entrar en tromba, pistola en mano, en un lugar pequeño, con los asistentes a la conferencia tan apretados, y con las órdenes contradictorias que se dieron (las manos sobre la cabeza, contra la pared, al suelo y con las manos en la nuca, etc.) creó una situación de extremo peligro. Después de cacheados dos o tres veces, fuimos esposados y trasladados en los furgones a la Vía Layetana, en donde entramos detenidos e incomunicados, en celdas diferentes. Por la tarde, me hicieron subir, y esposado con un grupo de compañeros, fuimos trasladados a un furgón, que nos fue dejando en grupos de dos o tres por distintas comisarias de Barcelona y Hospitalet.

A mi, me dejaron en una comisaria, que luego reconocí como la de Atarazanas (Conde de Asalto). Allí estuve totalmente incomunicado durante tres días, en una celda extremadamente pequeña, al dormir, había de ponerme en diagonal en el suelo, porque no cogía estirado de pared a pared, y en unas condiciones pésimas me quitaron el tabaco, para comer había de pedir por favor a los guardias que me comprasen bocadillos, no había colchoneta, y tenía que dormir en el suelo de baldosa con una sola manta (manta que literalmente manchaba al tocarla), hube de aguantarme las necesidades físicas hasta casi hacérmelas encima, puesto que el abandono era total por parte de la policía Armada de la comisaría y solo atendían mis llamadas después de largo rato de golpear la puerta, y cuando venían, la mayoría me maltrataban por molestarlos, cuando en realidad, nunca salí al lavabo más de tres veces al día. Mi situación mejoró al tercer día, cuando localizado por mis compañeros, pude recibir bolsas de comida, una manta, y ya alguno de los guardias me daba un cigarrillo. Sobre el cuarto día, comenzaron a interrogarme en la misma comisaría, hasta que, el viernes o sábado, me trasladaron otra vez a la Vía Layetana, en cuyos calabozos ingresé incomunicado, los interrogatorios, fueron continuos, en sesiones de mañana y tarde, y hasta dos veces por la noche, nunca en la misma hora, con lo que el cansancio físico y la tensión nerviosa, han dejado una secuela de inestabilidad, que aun después de haberme puesto a tratamiento por debilidad física, he recurrido a somníferos para poder dormir por las noches.

El equipo que se encargó de interrogarme, formado por un responsable y un ayudante (creo que de la 4ª Brigada) fue el que mas tiempo pasó con-

migo y he de decir que fueron los unicos que no usaron de la violencia física porque segun palabras textuales, "a ellos no les iba ese rollo y ya había compañeros a los que les gustaba", compañeros que aparecían de vez en cuando, identificándose como "refrescadores de memoria", solían ser dos, aunque todo el que entraba, se consideraba con derecho a meter mano y apoyaban sus preguntas con golpes secos y continuados al estómago, riñones y con el puño en forma de maza en la frente, acompañado todo ello con insultos.

Se alegraron mucho en un momento en que dejé traslucir preocupación por el estado de mi compañera, que habiendo tenido recientemente un aborto por causas nerviosas, se encontraba embarazada de 6 meses; automáticamente, me amenazaron primero con detenerla; otro día me dijeron que la tenían detenida en Atarazanas (sin duda me nombraron esta comisaría por sus condiciones ínfimas de higiene y porque habiendo estado yo en ella, la conocía), y llegaron a darme un supuesto recado de mi compañera, en el sentido de que dijera todo, porque mis compañeros me habían "traicionado", y ella corría peligro de perder el hijo en aquel lugar. Junto con esto, me amenazaron con hacerla abortar a patadas, porque seguro que ella sabía algo, y toda la culpa sería mía porque al callar yo, tendrían que interrogarla mas a fondo.

Otros compañeros, fueron objeto de peores tratos, tratos que obligaron a compañeros liberados antes que nosotros, a presentar denuncia, alarmados ante el estado en que nos habían visto en comisaría; sin embargo, la técnica de hacer descansar al detenido después de firmar declaración, una semana (caso de Barba y Miguel Piñero) o un par de días como a mí mismo, antes de pasar al Juzgado, hacen imposible las denuncias por malos tratos con pruebas médicas, pues para ese tiempo, no suele haber ya marcas en el cuerpo.

Todos los interrogatorios, estaban dirigidos (segun una idea preconcebida de la policía) al descubrimiento de armamente, armamente inexistente, pero que con esos métodos de investigación, no tienen posibilidad de aclarar nada, pues al dedicarse única y exclusivamente a que el detenido declare y firme una visión que ellos tienen, sin aportación de pruebas, naturalmente, lo consiguen en la mayoría de los casos. Este método era suficiente, en tiempos del desaparecido T.O.P., pero ahora, al pasar al Juzgado Ordinario, el Juez se encuentra con una serie de declaraciones, cuyos métodos de obtención conoce, al mismo tiempo que recibe denuncias por malos tratos y

rectificaciones en la declaración, con lo que naturalmente, sólo puede decretar libertad incondicional, como ha ocurrido con todos los detenidos del día 30, menos con 5 compañeros, a los cuales han hecho firmar (colmo del éxito) haber arrojado cócteles molotov en manifestaciones contra la policía, solamente a partir de encontrar en casa de uno de ellos, un folleto sobre como se hacían dichos cócteles.

He de denunciar también las notas oficiales, que aportando otro punto mas al descrédito del Sistema, han tratado de dar a nuestra detención, el matiz de "desarticulación de comandos anarquistas terroristas de la F.A.I.", jugando una vez más el papel manipulador de la Autoridad, de ocultar la realidad de los hechos y desprestigiar asi al movimiento emancipador que puede acabar con sus privilegios; siguiendo en la línea de todos los gobiernos, de presentar el Anarquismo como símbolo de desorden, de caos, de terrorismo y de intranquilidad pública, que naturalmente, hace necesaria su presencia directora y defensora del pueblo; somos conscientes de cuantas veces se ha recurrido al "terrorismo anarquista" para sembrar la confusión ante la opinión pública y desencadenar la represión contra nuestros medios: Barcelona (Semana Trágica), Jerez, Chicago, son ejemplos históricos, y mas cercanos tenemos Alemania (los supuestos anarquistas de la banda Beaden-Meihfol), Italia, (el caso Valpareda), etc.

Y solamente una clemencia final, hacia la situación de los llamados presos comunes, que sin un conocimiento de sus derechos más basicos y sin el apoyo de una organización, se encuentran en una situación desesperada y sin salida posible, en una **sociedad** que no solo engendra el crimen, sin querer ver que es ella la causa, sino que castiga su propio aborto; abandonando a amplias masas de la población a una educación malsana y viciosa, formando asi ladrones y asesinos, para tener el gusto de encarcelarlos, con lo que el sistema penal, no tiene la función ideal que se le atribuye de prevenir, corregir y salvar al delincuente, sino que es una cruel e inútil demostración de venganza de una sociedad contra quien no acepta sus leyes. Son muchos los casos de comunes, pero puede entresacar el de uno que ingresó en Vía Layetana con una brecha en la frente (hecha con la culata de la pistola), al que oi gritar durante dos o tres horas, en una habitación junto a donde me interrogaban, y aun le pegaron por el pasillo, que estuvo tres días tirado en el calabozo, y que entró con alegría en la Carcel Modelo (como todos) porque sabía que "lo peor" había pasado ya.

M. García Iglesias

L´ALIMENTACIÓ: un problema polític.

Algunes dades:

1 -(Le Monde Diplomatique X-75 Une arme politique de choc: L´alimentation")

"Fracás de les tentatives d´industrialització de la producció agrícola als països capitalistes desenvolupats .... Als USA, la carn produïda en grans unitats, montades els últims quinze anys s´ha tornat un article de luxe lluny de l´abast de les masses populars,"

2 - (Nouvel economiste del 26-1-76: "La vrai marché du seècle: la faim) "Tots nosaltres mengem productes americans" sense saber-ho. Ous. pollastres, porcs, son produïts a Europa gràcies a la soja americana. Aquests són ja els amos del mercat alimentici del demà: Els AVIC (Aliments Vegetals Imitant la Carn) L´hegemonia alimentària és i serà cada cop més, la gran palanca de poder dels USA.

En un recuadre , la mateixa publicació diu: "Proteïnes deu vegadas més barates " "Algunes proteïnes vegetals són molt semblants a les animals. Es poden barrejar o subtituir per abaixar sensiblement els preus de cost".

3 - (Que choisir, nºo 104. Conclusions d´un article sobre la qualitat de la carn).

"No al sobreconsum de carn". Aquest consum excessiu és perillós: la carn conté principalment, massa elements generadors d´àcids, poc calç i gens de vitamines D. Aquest sobreconsum també és irracional, dons un bou o un porc contenen menys proteïnes que els aliments comparats per alimentar-los. Es un malbaratament injustificable".

Heus ací tres retalls de periòdics força interessants, ja que plantejen el greu problema de l´alimentació mondial, des d'el punt de vista econòmic, nutritiu i de salut. Heus ací la importància política del problema.

Quan se sap quin tarannà té el "Nouvel Economiste", ens podem preguntar que s´està preparant. Es veu cada cop més clar que el consum de proteïnes animals no podrà seguir la curva ascendent: teòricament será impossible de preoduir-les.

Cal aproximadament una superfície set cops superior per obtenir proteïnes animals que vegetals. Això unit al l´aument demogràfic i a l´empobriment de les terres.

A les hores cal fer: Acostumar als estimats consumidors a menjar vegetals. El que ahir era heretgia, es convertirà en virtut: ésser vegetarià. Quan al públic hagi adquirit aquesta nova mentalitat només els hi caldrà als "trusts" apoderar-se del mercat. La regla sagrada respectada: el risc de que més gent prenguin el seu destí nutritiu fora dels circuits clàssics haura desaparescut: El consumidor consumira vegetal, "vegetal llest", vegetal multinacional. Ja hi ha actualment a les botigues dietètiques més sofisticades preparats a base de soja, blat, llestos per menjar, imitant salvatges etc...

El que convé al sistema, no és que l´alimentació es torni més sana, més sana, més coherent per a l´individu o la colectivitat, sinó que dongui més beneficis subtansiosos a les grans firmes. Que s´entableixi una relació de dependències entre els consumidors, els circuits comercials. El consumidor haura de passar per les grands firmes comercials que tindran el seu poder el mercat dels cereals, per a revendre'ls tranformats, (per tant més cars), no per força d´una millor qualitat gustativa.

En el cas del menjar es veu la capacitat de la societat capitalista-industrial per dominar els mercats, sobretot per imaginar ideas futures per tal que els individus o continuin sota el seu tutelatge. Es pot constatar igualment que l´esquerra tradicional no es preocupa d´aquest problemes que son d´interès quotidià per les persones, posen en perill l´independència na cional.

Es podrien posar algunes consideracions sobre com organitzar, com canviar l´alimentació, per tal de que aquest canvi sigui una aportació al canvi polític. No és una religió, menjar carn no es un pecat. Diguem que per raons de lógica econòmica, de salut, higiene, equilibri fisiològic, és desitjable adoptar un règim predominantment vegetarià, es a dir, constituit per cereals, fruits, llegums jun amb subproductes animals. Algunes d´aquestes preocupacions serien:

I - Desde el punt de vista mèdic.

Aqui més val posar una serie de qüestions més que tractar de formular veritats, malgrat l´esperiència les avali:

-Quines són les necesitats en proteïnes de l´home?

-Son indispenssables les proteïnes animals?. Són millors que les vegetals?.

L´home és carnívor, vegetarià o les dues coses a l´hora?

- Els grans animals i la carn no son causa d´enfermetats contempora-

neas (artereosclerosis, cardio-vasculares) ?

-L´alimentació actual càrnica i a mès sofisticada, refinada, no te carències ?
-etc...

Tots aquests punts i d'altres mereixen respostes o almenys interrogacions precises per tal que siguin l'inici d'un canvi.

2 - Una alimentació vegetal

Es tracta de la que sustitueix la carn per cereals: blats, arroç, blat de moro. cibada, ordi, o lleguminoses, soja, pesoles, etc. i alguns subproductes animals: llet, ous, formatge setc...

Per altra banda els vegetarians difícilment usem productes tòxics i excitants, causa de desequilibris: tabac, alcohol, medicaments...

El blat pot ésser una bona base per aquest tipus d´alimentació proteïnes, sals minerals i vitamines. El consum més fàcil és com a pa integral. Aquest pa s´ha de fer, lògicament, de farines de blat cultivat biològicament i igual amb llevat.

3 - Objeccions habituals:

El gust: Hi ha del cert un període d´adaptació, però vista la gran varietat de productes, sortits, a més, de l´agricultura orgànica, s´obté una alimentació agradable, equilibrada i sana.

El preu: En conjunt, si se sap buscar el comerç: Sobre tot si es fa en grup, es poden trobar preus correctes. Malauradament ací també, la qualitat cal pagar-la excesivament.

4 - Crear una situació de ruptura:

Per tornar al punt inicial, canviar d´alimentació, per canviar de societat no n´hi ha prou en canviar el nom del supermercat. De totes formes es pot sortir dels cercles del menjar.

-Agrupant-se per comprar a preus i qualitats interesants.
-Agrupant-se per ser una força d'informació al públic..

(acció als llocs de venda tradicionals i dietètics), pressió als venedors per una política real de qualitat. Grups de pressió a favor de l´agricultura biodinàmica.

- Adoptar un sistema de consum diferent: Consumir productes en brut no sofisticats, productes locals (economía de treball, energia).

- Consumir menys, retrovar el benestar de la continència, reconéixer les virtuts de la dieta (conseqüència inmediata, menys consum de medicaments)

5 - Algunes conseqüències:

- Menys ramaderia, mes terres lliures, menys fam.

- Menys consums inútils, per tant, menys fàbriques, menys terrenys ocupats.

- Grups de consumidors en contacte directe amb els productors.

- Fi del robatori al tercer món, no utilització de proteïnes nobles per l´alimentació del bestiar.

En conclusió és pot dir que cal agrupar-se per trencar l´estructura de distribuició que separa el consumidor del productor (sovint els mateixos), per imposar una qualitat dels productes i evitar l´escollir entre el millor i el pitjor producte que no té cap utilitat. Reflexionar sobre el realment important del nostre consum.

JEAN CLAUDE MEYNET.

"Rehabilitació ecològica. no 183".

Difusió d'un nou estil de vida

En una societat on la violència, subtil o descarada, s'ha fet omnipresent i ha esdevingut una forma de vida, la No-violència representa avui l'única alternativa, no tan sols per tal d'aconseguir la pau i la llibertat, sinó que és l'única possibilitat que li resta a l'home per salvar-se de la seva pròpia autodestrucció, autodestrucció que veig com anihilació física sota una catàstrofe atòmica o cosa semblant, i també com anihilació de tots aquells atributs i qualitats específicament humanes, perquè quan les relacions entre els homes es basen en la violència o en la dominació en qualsevol dels seus aspectes, sempre acaben fent-se insuportables.

En una societat construïda sobre la violència, la No-violència com a modalitat de lluita social, si es vol dur fins a les últimes conseqüències, implica una nova manera de viure, un canvi radical en el nostre comportament, un daltabaix de molts valors establerts. La No-violència que comença amb la participació en determinades accions o campanyes que són part d'un programa determinat i acaba en una transformació total de la nostra vida quotidiana. Aquesta és, potser, la diferència més grossa que hi ha respecte a la militància en un partit polític, puix aquesta afecta mínimament els costums i petits detalls del nostre comportament quotidià.

Crec que és convenient de fer una distinció: a) La No-violència com a tàctica correcta davant d'una situació concreta emprada per persones o grups que no s'hi basen com a principi i finalitat; i b) La No-violència com a crítica i refús de la violència en si mateixa, la No-violència com aquella manera de comportar-se on el mitjà i la finalitat d'una acció coincideixen plenament. Crec que és en aquest segon sentit on esdevindran noves formes de convivència i de cultura.

Potser la primera cosa que ens cal fer és denunciar la violència en què es basa el nostre sistema actual, denunciar amb fets tota ideologia que la justifiqui, denunciar amb fets les institucions que d'alguna manera la preserven i la perpetuen. Proclamar que renunciant a la riquesa, al poder, a la posició social, a la competència i a tots els privilegis i beneficis que rebem d'aquesta societat, es pot trobar un camí vers el progrés material i espiritual, prescindint de la crueltat que alguns creuen que és fatal i necessària.

Hem de fer de la No-cooperació un compromís permanent, una fricció per deturar els progrés d'aquest sistema social, on el sadisme i la crueltat han esdevingut formes de cultura. Es amb la No-cooperació com poder evitar d'ésser part, i per tant còmplices, de la mateixa violència que combatem. Es la No-cooperació la norma que defineix més clarament la nostra manera de viure i és també una prova per a nosaltres mateixos, ja que el perill d'integrar-nos sempre és a l'aguait.

Josep Ma. Divins
Solsona

PAX ES VEN A LES LLIBRERIES

BARCELONA
- Arc de Santa Maria . . . . . Sta Maria, 12
- Arrels . . . . . Fivaller, 14
- Athos . . . . . Còrcega, 335
- Casa del Llibre . . . . . Roda. San Pere, 5
- Claret . . . . . Llúria, 5
- Documenta . . . . . Card. Casanyas, 6
- Epsilon . . . . . Casanova, 82
- Hogar del Libro . . . . . Vergara, 9
- Iona . . . . . Feliu i Codina, 4
- Metropolitana . . . . . Canuda, 31
- Ona . . . . . Gran Vía, 654
- PPC . . . . . Canuda, 9
- Publia . . . . . Consell de Cent, 281
- Tothom Provença,35

GIRONA
- Les Voltes . . . . . Pla. Catalunya, 13

GRANOLLERS
- La Gralla . . . . . Museu, 3

OLOT
- El Drac . . . . . Passeig d'en Blai

REUS
- Gaudí . . . . . Galera, 12

SANT CUGAT
- Paideia . . . . . Santiago Rusiñol, 21

TARRAGONA
- Llibreria de la Rambla . . . . . Rambla, 99

TERRASSA
- Can Plé de lletres . . . . . Cantaré

VALÈNCIA
- Bombai . . . . . Marqués Dos Aigües, 5

CONFLICTE AMB ELS MENORS DESAMPARATS

En el passat número de "PAX" informàvem molt breument de l´acció no-violenta que estaven desenvolupant els companys de l´Institut Ramón Albo, davant mateix de la "Protección de menores", a Barcelona. Avui publiquem el manifest que l´Assamblea de Catalunya ha fet públic en la XXVII Permanent (dia 6 de Març), referent a la situació general en que es troben els menors desemparats. El conflicte de l´Institut Ramón Albó no és doncs res mes que l´exponent d´una situació injusta generalitzada en aquest sector social i que en pateixen milers de menors marginats d´una manera o altra per aquesta nostra societat.

MANIFEST DE L´ASSEMBLEA DE CATALUNYA A FAVORS DEL MENORS DESEMPARATS

D´un temps ençà han sortit a la llum pública diversos problemes i situaci0ns conflictives en centres dedicats a nens i nenes amb dificultats d´inadaptació psico-social com el del carrer Wat-Ras, Residència Albada de Sabadell, Asil Duàn, Colonia Agrìcola de Sta. M. del Vallès I Institut Ramon Albó, dels quals fets n´ha tingut coneixement l´opinió pública gràcies als mitjans informatius.

Els conflictes han aparegut quan els educadors d´aquests Centres han intentat desvetllar problemes que hi eran latents durant molts anys, denunciant les causes socials que els originaven.

El sistema social vigent ha provocat que el sector que no te accés als avantatges materials i culturals del sistema, sigui vìictima del desigual rapartiment dels béns.

Aquestes persones, sivint inmigrades, amb tota la problemàtica social que això comporta, troben refugi, sobretot, a les barriades extremes de les ciutats industrials, on la manca dels elementals serveis i equipaments i les dificils condicions de vida fisiques i ecònomiques, afavoreixen l´aparició d´una rèrie d´anomenades lacres socials: alcoholisme, prostituciò, delin-

qüencia, desquilibri mental, etc., que contribueuxen a marginar, encara més els individus que en són víctimes.

Aquesta sitiació afecta especialment als infants, i sobretot a aquells que per l´extrema pobresa dels pares, pel llast d´una família desintegrada, per unes condicions de vida degradants i per la manca d´uns elementals serveis als barris, ingressen a Centres d´Assistència benèfica com són les 56 institucions a la província de Barcelona, depenents de l´Ajuntament, de l´Esglesia, de la Diputació, de la Protecció de Menors i Tribunal Tutelar o de Patronats privats.

Davant aquest greu problema, l´Administració la del règimen frasquista, ha actuat amb criteris paternalistas, i benèfics, els cuals lesionen greument els drets i les necessitats d´aquests menors.

La legislació vegent, que data fonamentalment del q948, regula el tractament dels menors abandonats o deliqüents a través dels jutjes generalment carents de preparació i assessorament adequats amb una discrecionalitat gai-

rebé sempre dintre de l´arbitrarietat sense que el menor tingui l´assistencia jurídica corresponent. Amb mesures d´internament, entre altres, el nen pateix una absoluta manca de garanties, que es contradiu obertament amb el principi de legalitat. El nen resta aixì exposat a un régim propiament represiu.

L´internament a col.legis, única solució que l´Administració ofereix per aquest problema, no és pedagogicament vàlid ni aceptable com a medi titutiu o recuperador de la vida familiar. Els internats són inadequats perqué marginen als nens de la vida real, per la pobresa de recursos materials amb que estan dotats, i en definitiva, per la total carència de plantejaments pedag0gics, bloquejant qualsevol participació dels educadors en les directrius marcades.

Davant les reivindicacions presentades pels educadors del diversos Centres de l´Obra de Protecció de Menors i Tribunal Tutelar, en ordre a un tractament més adequat dels problemes dels nens acollits, l´única solució que s´ha donat ha estat l´acomiadament dels prefessionals que han desvetllat els problemes, sesse que aquest organismes, depenets del Ministeri de Justícia, arribéssin a plantejar-se la validesa de la tasca que fan, ni a exposar les seves contradiccions a la llun pública per tal de cercar-ne veritables solucions.

L´ASSEMBLEA DE CATALUNYA davant d´aquests injustícies, denuncia la situació en que els Organismes Oficials mentenen els menors acollits a la seva tutela.

- Creu que els estaments públics, forces socials, i l´opinió pública en general, han de ser consecuents de la problemàtica queafecta aquests nens, menors desemparats.
- Exigeix de l´Administració que estudii i potencii fòrmules més justes i actualitzades d´assistència als menors, dins el marc del ple respecte a la condició jurídica del nens.
- Propugna la participació àmplia de tots els sectors socials, especiament aquells que viuen més d´aprop aquesta problemàtica, en una perpectiva de control democràtic de les alternatives que es presentin.

Salvador Espriu

La pell de Brau. Poesía de combat no-violent

Direm la veritat sense repòs,
per l'honor de servir, sota els peus de tots.

Detestem els grans ventres, els grans mots,
la indecent perencería de l'or
les cartes mal donades de la sort,
el fum espès d'encens al poderós.
Es ara vil el poble de senyors,
s'ajup en el seu odi com un gos,
lladra delluny,de prop admet bastó,
enllà del fang segueix camins de mort.

Amb la cançó bastim en la foscor
altres parets de somni, a recer d'aquest torb.
Ve per la nit remor de moltes fonts:
anem tancant les portes a la por.

Converssant amb Espriu hom s'adona que a més d'un gran poeta, és humanament, una persona exemplar, i que quan parla és fa admirar amb la força de les seves paraules.
Explica anècdotes i parla de diversos temes: literatura, sociologia, música, teatre, psicologia,... Com si es tractés d'un erudit en cada matèria.
En la conversa mantinguda amb ell hem comprovat que és un home afable i molt obert de caràcter, encara que per la vida austera i apartada dels ambients socials i literaris, i de tot el que sigui soroll, publicitat i espectacularitat, pugui semblar al contrari. La malaltia que va tenir abnou anys, xerrampió complicat en tuberculosi,li ha debilitat l'organisme i aquesta es una de les causes que el limiten en certs aspectes de la seva vida.
Ell mateix reconeix que porta una vida molt ordenada, entre el lloc que treballa (Assistència Sanitària ,)i casa seva:
"Em llevo a les sis del matí, a les vuit començo en el despatx, treballant fins a dos quarts de quatre. Dino, i després llegeixo i escric, faig una pausa per allò que ens diuen sopar, bevent un vas d'aigua, i continuo amb les meves activitats fins a dos quarts d'una que me'n vaig a dormir, la qual cosa aconsegueixo solament després d'haver pres somnífers, si no, no m'adormiria".
A l'Espriu li agraden les coses ben fetes i ho fa tot amb una meticulositat i precisió absolutes. Parlant de les seves obres diu que el llibre "Primera història d'Esther" és potser, idiomàticament, la més difícil de les obres escrites en català.
Des de petit s'interessa vivament per la literatura, als nou anys ja ha llegit El Quixot i La Bíblia...
"Guardo mol bon record de la infantesa. A les escoles que vaig anar aprenièm de tot una mica en un clima de convivència i harmonia".

"No voldria caure en el tòpic de sempre, que temps passats són millors, però he de dir que tot era molt diferent d'ara.
A l'abril del 31 vam veure amb estusiasme el canvi de règim. És aquest any quan em matriculo a la Universitat, fen simultàneament Dret i Filosofia i LLetres (Història Antiga i LLetres Clàssiques). Allí vaig conèixer Bertomeu Rosselló-Pòrcel, el gran poeta mallorquí, i ens vam fer molt amics; recordo agradosament aquells anys".

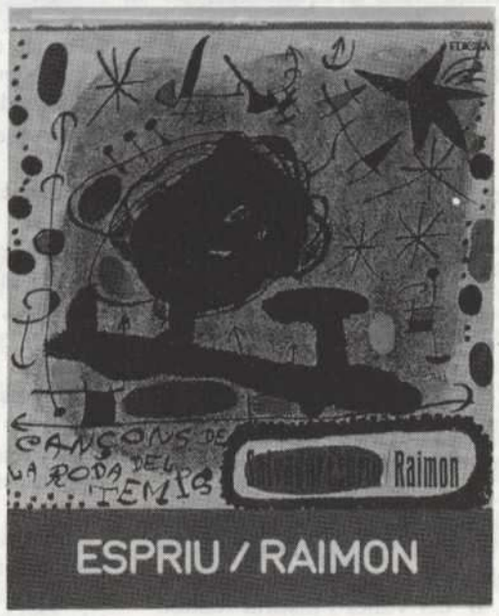

Ídol que vares alçar, imatge del teu mal.

Un llunyà dia del nostre hivern,
ja sota l'esperança d'aquest cel,
el cor de l'enveja vèiem arrelar
amb l'ésglai el gran crim de Sepharat
la infinita tristesa del pecat
de la guerra sense victòria entre germans.
Vinguts de l'altre banda de la mar
els àrids camps sempre xops de sang,
salvant-nos en el dolor del treball,
guiant-nos per la llum del temple recordat,
guanyàrem lentament una lliure pau.

Del tema en concret que volíen parlar amb Espriu, i que més ens interessava, era el de la no-violència, perquè és de tots conegut que és un pacifista actiu contra la guerra i la violència en general.
"Vivim en una societat molt violenta que diu no ser-ho, on tot porta cap a la violència i cap a la fi de la humanitat. L'home a través de la tecnologia ha arribat a la possibilitat d'autodestrucció. L'Apocalipsi el pot realitzar el mateix home.
La violència connota una por i una falta d'intel.ligència. Es clar que hi ha diverses clases de violència

i l´home intel.ligent ha de saber utilitzar les armes adeqüades que el seu propi telent li posa a l´abast per lluitar sense caure mai en la violència física contra aquestes diferents classes de violència. El lluitar pels seus ideals, l´home ha de donar la vida quan calgui, sense fer-se l´heroi, però donant testimoniatge de la seva vida per la veritat, que és el que vol dir la paraula màrtir: testimoni.

Homes que han predicat la no-violència han caigut víctimas de la violència. Gandhi, veritable sant i màrtir, ha estat un del més grans homes de la Història per molt que W. Churchil, en algún indret, em penso de les seves memòries, n´hagi parlat amb un cert menyspreu.

D´en Xirinacs, ja que m´ho pregunta, li diré que crec que fa tot el que pot per demostrar l´eficàcia de la no violència , suposo desde el seu angle de sacerdoci cristià-catòlic-romà.

Què en pensa de la guerra, Sr. Espriu?

De la guerra crec que fins ara ha estat ben definida per un filòsof grec com el pare de totes les coses. L´home ha estat sempre un animal armat i sempre ha fet ús de les armes que tenia. Ara ha arribat tan enllà que les armes de què disposa el poden destruir.

Temo que l´home estigui dominat pel que hauria d´ésser al seu servei i és, en canví el seu amo: la técnica. Si els homes no fan de la técnica un recte ús, si som dominats per ella, podem anar a la més absoluta destrucció. Segons l´ús que l´home fa de la tènica, aquesta és lloable o reprobable. La màquina és perillosa sobretot perquè és manipulada per l´home i sobrepassa l´home en certs nivells. Com va dir Protàgoras: "L´home és la mida de totes les coses". Per tant, no ha de consentir que el que ell crea, eldomini mai a cap nivell".

Per acabar, Sr. Espriu, em podria dir si coneix el nostre Col.lectiu (CANVI) ?

"Vosté em comunica l´existència, de la qual ja tenia algún asment, d´un grup de persones fervosament dedicades a lluitar contra la violència. Aquest moviment em mereix tota la meva simpatia i desitjo que sigui eficaç de debó".

Salvador Espriu

No convé que diguem el nom
de qui ens pensa enllà de la nostra por.
Si topem a les palpentes
amb aquest estrany cec,
i ens sentim sempre mirats
pel blanc esguard del cel,
¿ on sinò en el buit i en el no-res
fonamentarem la nostra vida ?
Provarem d´alçar en la sorra
el palau perillós dels nostres somnis
i aprendrem aquesta lliçó humil
al llarg de tot el temps del cansament,
car sols així som lliures de combatre
per l´última victòria damunt l´esglai.
Escolta, Sepharat, els homes no poden ser
si no són lliures.
Que sàpiga Sepharat que no podrem mai ser
si no som lliures.
I cridi la veu de tot el poble: "Amen".

.....

Toni Clos.
Les Guilleries.

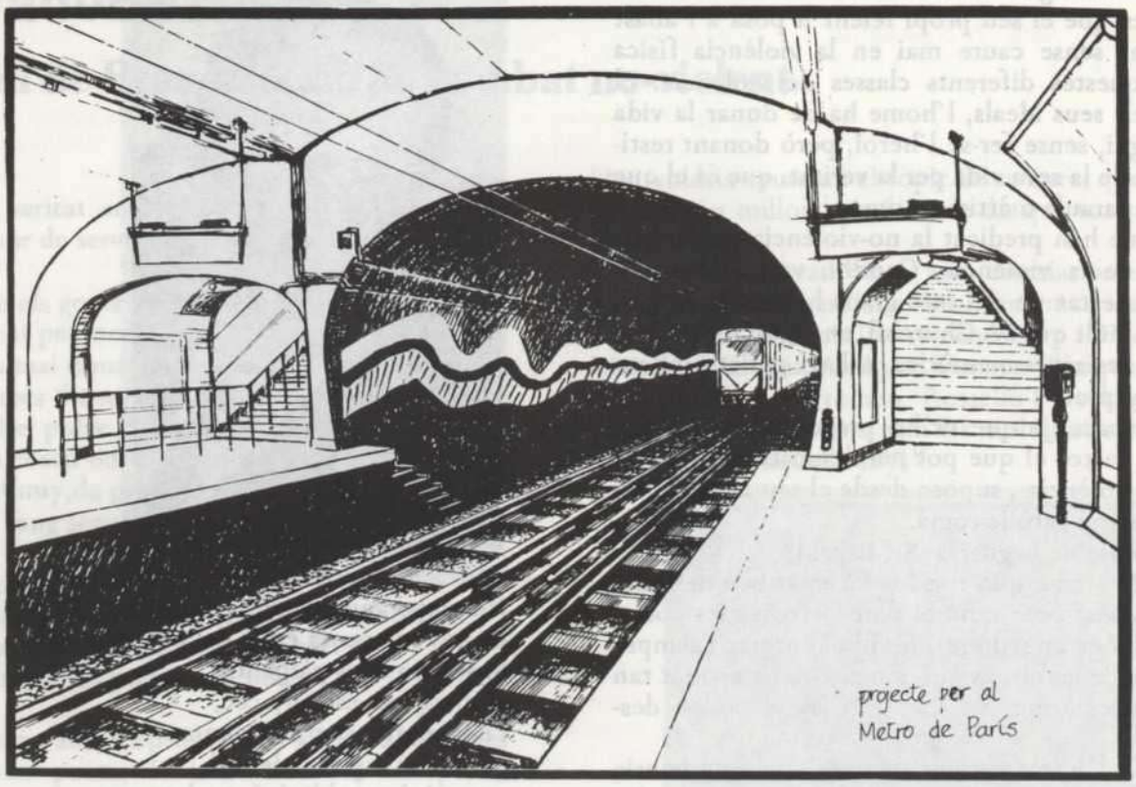

CARLOS CRUZ DIEZ

Nasqué a Caracas el 1923. Professor de Belles Arts, director artístic de publicitat, il.lustrador de diaris. L´any 1957 fundà l´estudi d´"Arts Visuals" per les arts grafiques i el diseny industrial.
Actualment viu y treballa a Paris desde fa desset anys.
Com ell ens diu:

...Penso queś més important l´evolució del llenguatge plàstic, que no pas fer alguna cosa artística, bella, dramàtica, ja que aquests adjectius són generalment un conveni general. Allò que és estètic és producte d´una anàlisi posterior a l´obra. Qualsevol treball creatiu origina la seva pròpia estètica i sempre difereix dels criteris precedents.

Qualsevol obra d´art, o qualsevol treball de l´home, és important si modifica un pensament presedent.

La nostra mitologia, el nostre humanisme, han tingut sovint, com a punt de partida, l´enfrontament o la contemplació d´un fet elemental: el foc, la pluja, el vent, una posta de sol, la fulla que cau... fenoments explicables, però que la nostra imaginació o idiosincràcia han transformat en poesis, religió, bellesa, terror...

Sóc un visualitzador de situacions, un investigador plàstic; crec que tota activitat humana és simple i que algunes coses elementals semblen misterioses quan no es coneixen els seus mecanismes o els seus principis. Misteri, expressió, sensibilitat, i d´altres termes d´ús corrent són producte d´una dialèctica entre l´espectador i l´obra."

Pel març de l´any 1973 presentà un proyecte d´animació pels tunels del metro de Paris, ens ho explica així:

"Observant el temps que un viatger del metro pasa en contemplació entre una estació i altre, que en podrian dir neutra, vaig estudiar un proyecte d´animació per aquets tunels.
Tres línes curves programades de mig metrec d´ample pintades per tot el llarg del túnel, arriben a produir un moviment ondulatori sorpressiu segons el moviment del "convoy". La lectura en horizontal d´aquestes línees vermelles, verdes i de color blau produeix una barreja cromàtica que varia amb la velocitat que vagin els vagons."

Oi que llavors, si, que encara es podria anar amb metro ?.

SANTI FABRE

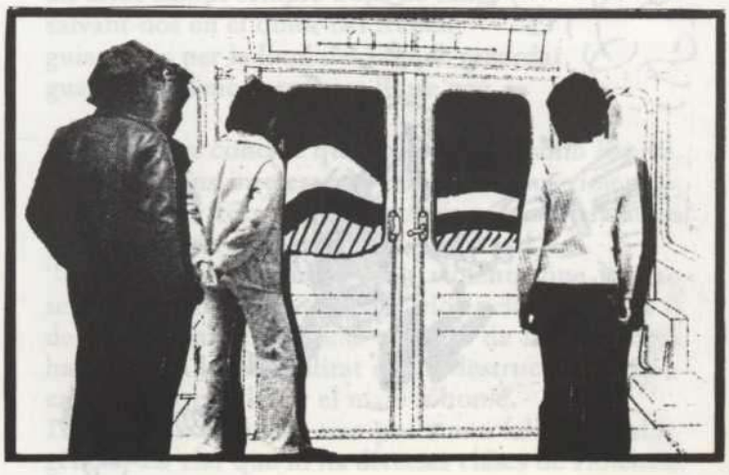

EL POBLE I LA DEMOCRACIA

Resum de capítol del mateix títol del llibre: «Tots els homes son germans» GANDHI

Segons la idea que jo en tinc, la democràcia és el règim en el que els més débils tenen les mateixes possibilitats que els més forts.

La verdadera democràcia, o autonomia de les masses, mai no es pot obtenir per mitjans deslleals i violents. La senzilla raó d'això és que l'us d'aquests medis suposa necessariament que hom es desfà de tota oposició liquidant els adversaris. Sobre fonaments com aquests és impossible establir un régim de llibertat individual. Aquesta sols podrà trobar la seva plena expansió en un règim en el que la No-Violència regni en el seu estat pur.

El que volem, quan menys així ho espero, és un govern que tregui la seva força, no ja del seu poder cohercitiu, ni tan sols devant de una minoria, sinó de la seva força de conversió d'aquesta minoria. Si, en definitiva, l'únic canvi que esperem consisteix només en canviar el color de l'uniforme militar, realment no ens calen tantes històries. De totes maneres, en aquest cas, no es té en compte el poble per a res. S'el seguirá explotant tant com ara.

Darrera la façana, es veu perfectament que és la violència, també a Europa, el que permet la explotació del poble.

I no és recurrint a la violència com s' aconseguirà esborrar el mal. L'experiència demostra que, fins ara, els éxits assolits per la violència sempre han sigut de poca durada. Per tant, tard o d'hora, segons crec, els pobles europeus hauran de recorrer a la No-Violència, si volen conèixer l'alliberament.

Estic fermament convençut que, si l'estat s'allibera del capitalisme per la violència, es trobarà ell mateix agafat per l'engranatge de la violència i li resultarà ja impossible permetre que pugui reixir la no-violència.

Des de ta molt de temps estem acostumats a pensar que el poder emana únicament de les assemblees legislatives. Ho considero un greu error. La veritat és que el poder ve del poble i que per a un temps determinat confiem el seu exercici als representants que hem escollit. El parlament no té cap poder, ni tan sols existeix, inependentment del poble. La desobediència civil és la clau del poder. Imagineu-vos un poble sencer negant-se a conformar-se amb les lleis vigents i disposat a soportar les conseqüències d'aquesta insubordinació. Tota la maquinària legislativa i executiva quedaria de cop paralitzada. Es cert que la policia i l'exèrcit solen emprar la força per sometre a les minories, per molt poderoses que siguin. Però cap policia, ni cap exèrcit poden aconseguir que es doblegui la voluntat de tot un poble decidit a resistir fins que s'esgotin les seves forces.

Adhuc els governs més despòtics no podran romandre al poder sense l'acord dels seus governats. Cal adonar-se'n que cada ciutadà, de manera tàcita però certa, sosté el govern que està en el poder segons un procés del que no en té cap coneixement. Cada ciutadà es fa a si mateix responsable de tot el que fa el seu govern; l'ha de recolzar mentre aquest govern prengui decisions acceptables. Però el dia en que l'equip que está al poder faci mal al país, cadascú dels ciutadans té l'obligació de retirar-li el recolzament.

Si el president d'una societat es deixa corrompre, els membres d'aquesta societat que no vulguin embrutar-se les mans han de dimitir. De la mateixa manera, si un govern comet una injusticia greu, el ciutadà li ha de retirar la seva col.laboració, en tot o en part, impedint que els dirigents cometin les seves malifetes.

La desobediència civil completa és una rebelió, però sense cap violència. El que s'hi compromet a fons no es conforma simplement amb prescindir de l' autoritat de l'estat. De fet es situa en una posició en la que l'hauran d'empresonar o recorrer a d'altres medis cohercitius. Obra d'aquesta manera quan creu que la llibertat física que aparentment té, s'ha convertit en un pes intol.lerable. Argumentarà que un estat no dona la llibertat personal més que en la mida en que el ciutadà es somet a la llei: aquesta sumisió és el preu que ha de pagar el ciutadà per la seva llibertat personal.

Per consegüent, no deixa d'ésser una estafa aquest intercamvi entre la pròpia llibertat i la sumissió a unes lleis totalment o en gran part, injustes.

L'autèntic demòcrata és aquell que, amb mitjans purament no-violents defensa la seva llibertat, la llibertat del seu país i, en definitiva, la llibertat de la humanitat sencera.

Per entrenar-nos en la autèntica autonomia personal, només cal aprendre a defensar-nos contra tothom i a viure la nostra vida amb perfecta llibertat, encara que resulti ésser plena d'imperfeccions. Un bon govern no ha de substituir de cap de les maneres el govern de si mateix.

– No s'ha perdut la meva esperanza. Si hi ha un sol no-violent defensor de la veritat que es mantingui fidel fins a la fi, la victòria és absolutament segura.

La meva tasca s'haurà acabat si aconsegueixo de convèncer a la humanitat de que cada home o cada dona, sigui la que sigui la seva força física, és el guardià de la seva dignitat i de la seva llibertat. Aquesta protecció és possible encara que el món sencer es posi en contra d'aquell que és l'únic a resistir.

TAULA RODONA SOBRE ELS CRISTIANS I L'AMNISTIA

Organitzada per TROBADA PERMANENT D'ENTITATS D'ESGLESIA i el Secretariat Diocesà de JUSTICIA I PAU, el passat 10 de Febrer tingué lloc a la Sala Newman una Taula Rodona que tractá de "CRISTIANS, RECONCILIACIO I AMNISTIA". Inopinadament la realitat política d'aquells dies li donà un especial significat i obligà als assitents a qüestionar-se com poques vegades sobre la concepció subjacent al mot amnistia i per ensems els límits que li corresponen.

En Jaume Inglés, trametent l'experiència personal derivada del llarg empresonament del seu fill Miquel, evidencià —sense necessitat de raonaments— la cruesa de les situaciones en que —al marge d'idearis— es troba el pres polític i la manca de drets inherents a tota persona, que de cap manera li són respectats.

L'Agustí de Semir veié en la solidaritat activa i total envers els presoners, el camí vàlid per la reconciliació —única situació transformadora—, i recordà que des de 1956 hi ha hagut a casa nostra gent organitzada per reclamar l'objectiu primer d'aquesta solidaritat: L'Amnistia. Ara sobretot —quan els partits llencen els seus esforços a tasques electorals— continua essent responsabilitats col.lectiva i naturalment cristiana la insistència en això que encara no és realitat.

Na Antònia Garcia Alonso ens oferí un testimoni vital de la postguerra a la presó; testimoni que no per llunyà deixa d'ésser menys grotesc. La innombrable quantitat de gent agafada en aquell moment —molts d'ells executats— varen assenyalar el moment més àlgid d'una repressió per raons polítiques —i de vegades ni tant sols polítiques, sinó de familiaritat i veinatge—. Tantmateix i com a resposta a aquest absurd, l'Antònia raonà amb lògica el seu treball de solidaritat i de lluita per l'amnistía total.

Per últim, en Jordi Oliveras planteja l'amnistia a nivell polític —"i no a nivell jurídic", recalcà—. Ell l'enten com una mesura política que va lligada coetàneament (o posterior) a un canvi polític real, i només seria vàlida lligada a aquest canvi, que farà que les conductes amnistiades deixin d'ésser reprimides a partir d'aquell moment. Es innegable també que això tindrà uns efectos jurídics.

S'extengué després en el concepte d'amnistia total, de la que se'n poden deduir dues acepcions: amnistia per a tots els presos (polítics i comuns) i/o amnistia per a totes les classes de presos polítics. Dins del marc polític de la seva exposició, va excloure la primera opció (no considerant per això que hagi d'ésser rebutjada) i, en quant a la segona, afirmà que la seva extensió vindrà marcada pel govern que l'atorgui (abans o després de les eleccions). Tanmateix, i segons el seu criteri, l'amnistia té per objecte esborrar les repressions fetes amb lleis d'intencionalitat política més que amb lleis sancionadores de conductes delictives en sí i, conseqüentment, ha de tenir com a objectiu prioritari aquesta intencionalitat.

El col.loqui s'estengué fonamentalment sobre l'abast de l'amnistia en el cas concret dels esdeveniments de Madrid, de les darreries de gener, i va cloure amb la reafirmació de la voluntat d'amnistia i presentació d'un escrit sobre la irregular situació produïda en les darreres detenciones de militans llibertaris, situació de la que s'en donà compte a la jerarquia en el mencionat escrit.

ARCADI OLIVERES

DRETS HUMANS

Lamentable, vergonyós... Molts més adjectius hauriem de fer servir per a desqualificar el comportament d'una nombrosíssima part del públic que era al palau blaugrana, el 24 de gener, a l'acte CATALUNYA PER LA RATIFICACIO DELS PACTES DELS DRETS HUMANS.

Es trepitjà brutalment un dels drets humans: el respecte als altres, senzillament.

El comportament del públic va ser molt incoherent i contradictori. Per una banda, els crits, xiscles, xiulets, insults... en una circumstància en que hom hauria pogut creure que el públic representava la sublimació de la civilització (precisament en un acte d'adhesió als Drets Humans). Per altra banda, s'arribà al màxim de grolleria i mala educació quan la cridòria va boicotejar el recital de poemes de Salvat Papsseit; el públic que aplaudia els eslogans del poeta ("Catalunya dempeus!...") el xiulava al cap de dos minuts. Era una manca total de respecte per als que estaven a l'escenari, i per a la "cultura"

Potser el comportament del públic podria ser justificable i mínimament positiu, si les xiulades i les protestes fossin una carregada seriosa de la cultura-cultureta; però no ho era pas una carregada, ni per la forma com es va fer, i menys encara pel fet que, a l'hora de cantar en Llach, tothom restava emmudit i bocabadat, tot i que el contingut del seu missatge fos tan demagògic com el que fins aquell moment s'havia xiulat.

Si bé no podem senyalar ningú amb el dit, perquè potser alguns dels que xiulaven havier sortit al carrer calia i potser alguns dels que es comportaven no havien sortit quan hauria calgut, hem de tenir present que quan creurem que estem tots junts, a punt de fer un gran pas, els trets per la culata poden sortir d'entre nosaltres mateix.

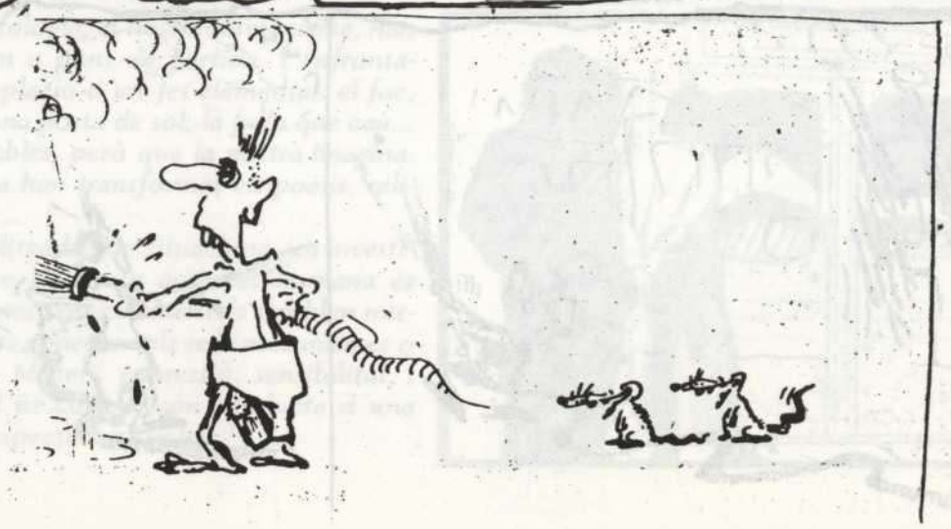

INFORME INTERNACIONAL

BALANC - TELEX D'UN VIATGE

1.– Església i Pau (Congrés Internacional fet a Alemanya)

Bendorf Alemanya Federal) fou l'escenari d'aquest Congrés Internacional sobre el tema "L'Església: com esdevenir testimoni de pau amb el seu estil de vida i la seva estructura". Vam assistir-hi quatre membres del Col.lectiu (la Teresa i l'Enric Gomis, en Jaume Collell i jo), aportant-hi com a document de treball el manifest TRENCAMENT ECLESIAL, fet públic a Barcelona, en nom de la secció catalana de Pax Christi el passat dia 10 de desembre PAX, Nº. 23). Puc assegurar-vos que aquest text fou el veritable catalitzador-impacte de tot el Congrés, fins al punt de provocar una interpel.lació a totes les comunitats allí presents (catòliques, protestants, menonites...). Fou per nosaltres una sorpresa veure com colpia en cadascuna de les representacions europees, de diverses esglèsies, un document que aquí ha passat sense pena ni glòria (tal com ja havia ocurregut amb el precursor d'aquest, el text RECONCILIACIO DINS L'ESGLESIA de Lluís Mª. Xirinacs, fet quan aquest encara estava tancat a la presó de Carabanchel); cada comunitat allí present s'interpel.lará sobre aquestes qüestions del poder, la riquesa, els privilegis..., no tothom compartia evidentment el cent per cent del contingut del text, però la pràctica totalitat del Congrés coïncidia amb nosaltres en el seu sentit general. Així ho expressa el fet que ens dirigissin la carta que avui reproduïm; parla per ella mateixa. Crec que és el millor resum que podem oferir de la nostra participació en aquesta trobada de comunitats i esglèsies cristianes europees a l'entorn de llur testimoni de pau.

carta dirigida a la secció catalana de Pax Christi

Estimats amics:

Amb aquesta carta volem fer-vos saber la viva impressió que ens ha fet el vostre manifest TRENCAMENT ECLESIAL.

Ens fem solidaris del vostre crit en favor dels oprimits i per una Església despullada de les seves riqueses i privilegis, una Església que sigui ferment d'alliberament.

Us encoratgem a continuar en aquest esforç per una més gran autenticitat en la fe cristiana, per una opció de vida no-violenta més d'acord amb les exigències de l'esenyament de Jesús.

Admirem el vostre coratge i el risc que preneu acceptant fins a la fi les conseqüencies de la vostre fidelitat a Crist.

Hem sigut frapats pel vostre text que s'aplica a la nostre pròpia situació.

Volem seguir reflexionant amb vosaltres sobre la significació profunda del vostre compromís, per mitjà d'un diàleg fraternal i una recerca comuna de Pau en l'Amor, la Justicia i la Veritat.

2.– Campanya internacional pels Drets Humans reunió a Luxemburg).

La reunió de Luxemburg era por preparar la Campanya Internacional pels Drets Humans, coincidint l'any vinent (1978) amb el trentè aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans. Havia convocat la reunió el MIR (Moviment Internacional de la Reconciliació) del qual n'és president en Jean Goss (Memorial Xirinacs 1976, juntament amb la seva dona, Hildegar Mayr). Aquesta darrera presidia la reunió. Els resultats serien a simple vista, decebedors: la campanya es limitava a intentar convocar, l'any 1978, una Assemblea Extraordinària de les Nacions Unides sobre el tema dels Drets Humans i per això s'endegava una recollida de signatures que cada país havia de lliurar al seu govern respectiu per tal de que fos aquest qui, en cas de celebrar-se la dita Assemblea, defensés la postura del respecte pels drets humans i s'avancés cap a la creació d'un Alt Comissariat que Vetllés per l'aplicació de les resolucions d'aquesta assemblea. Nosaltres (que assumíem la doble delegació del Col.lectiu d'Acció No-Violenta del Congrés pels Drets Humans, de Catalunya) ens hi vam oposar en rodó dient que això representava una contradicció enorme i que, al menys a casa nostra, ens era impensable d'imaginar que el govern de Madrid ens representés a la ONU, defensant els Drets Humans, quan constantment n'és violador sistemàtic. De poc va servir la nostra protesta: la proposta fou acceptada, junt amb la idea de fer un llibret explicant l'abast d'aquesta campanya internacional i la celebració a finales de 1978 d'una ASSEMBLEA CONTINENTAL DELS POBLES (no pas d'Estats), que posés sobre la taula la denúncia a nivell europeu de les violacions sistemàtiques dels Drets Humans, per part dels mateixos governs del vell continent. Aquesta darrera proposta, aportada per la nostra delegació junt amb els companys italians, és, al meu entendre un resultat molt positiu que va sortir d'aquesta reunió. Un balanç negatiu doncs, seria inexacte. Però això sí que és cert: la manera de veure i d'entendre els Drets Humans per exemple, a Austria i als Països Catalans és tant diferent com la nit amb el dia. Els países rics d'Europa acostumen a pensar i a volar molt alt, massa. Tota mobilització popular real els fa més por que gràcia. I què ha de ser, sinó MOBILITZACIO, la lluita pels Drets Humans?

3) Deixant de banda els resultats d'aquestes dues trobades internacionals, valoro molt positivament els contactes que hem tingut amb EIRENE (Organisme internacional que envia un objector suís a treballar al nostre Col.lectiu), la IRG (amb qui vàrem tenir una reunió de treball a Brusel.les, sobre relacions Col.lectiu-IRG, la celebració de la Trienal de 1978 als Països Catalans, etc...) i la Comunitat de l'Arca (que ens va permetre conèixer d'aprop aquesta experiència de forma alternativa de vida no-violenta .)

Angel Colom

Marxa de la llibertat a Euskadi

Es fa la MARXA DE LA LLIBERTAT a Euskadi!!

Es la notícia que ens ha arribat recentment i que d'alguna manera, algun diari ha recollit molt per alt. A la proposta llençada conjuntament, per PAX CHRISTI dels PPCC i pel Secretariat de la Marxa de la Llibertat (Vegeu el Nº. 22 de PAX) els companys bascos han respost SI. Ens alegrem enormement que durant l'estiu 1977 siguie l poble basc qui prengui la torxa en una acció no-violenta de lluita per les nostres llibertats, que va tenir un ressó popular tant gran en els Països Catalans. Les notícies que en tenim són però molt incerts: l'adhesiu que reproduïm, les notes vagues als diaris, algun rumor de la identitat dels organitzadors inicials (es diu que són les comissions Pro-Amnistia d'Euskadi qui impulsen la Marxa allà)..., Sense cap més detall, doncs, avancem avui la notícia. Esperem que pel proper número podrem tenir informació complerta i ajustada d'aquesta notícia que ja ara no obstant ens esperona a continuar la lluita colze a colze amb els germans de les altres nacions de l'Estat fins a l'aconqueriment de la nostra plena sobirania i llibertat.

El col·lectiu hi serà present

PAISOS CATALANS

– El dia 25 d'abril es constitueix a València l'Assemblea del País Valencià del Col.lectiu d'Acció No-Violenta dels Països Catalans. Recorden que ens varen convidar a tots a assistir-hi. Els interessats que telefonin al Casal del Barcelonés per tal de saber quants hi aniran.

INTER-NACIONAL

– El 10 d'abril és l'aberri Eguna, festa nacional basca. Es fa a Gazteiz (Vitòria) i els organismes del poble d'Euskadi han convidat a les delegacions d'Assemblea de Catalunya a assitir-hi. Tots els interessats del Col.lectiu poden telefonar al Casal del Barcelonés
– Durant aquest mes d'abril es fa el **Consell Internacional de Pax Christi** a Dublin (Irlanda del Sud). Hi assiteix una delegació del Col.lectiu; no se sap encara quí la composarà.
– També durant l'abril es celebra a Londonderry (Irlanda del Nort) la **Conferència Mundial Càmara** (amb l'assistència de Helder Càmara, Cesar Chavez, Jean Goos i Hildegar Mayr..., i molts més "popes" de la No-Violència mundial); Lluís M. Xirinacs es la persona escollida pel comité internacional d'aquesta conferència per tal de representar-hi els pobles de l'Estat Espanyol; donada la seva situació, es possible que no pugui assistir-hi, suplint-lo, en aquest cas, l'Angel Colom.
– I per arrodonir el mes, en quant a reunions internacionals amb assitència del Col.lectiu, del 4 al 12 es reuneix a Alemanya Federal el Consell de l'Internacional de Resistents a la Guerra (IRG). Hi assistiran, representant el Col.lectiu, l'Anna Portella, en Jordi Quintana i Fèlix Tarrida membres de l'Executiu.

APUNTEU-VOS A L'AGENDA

Recordeu que l'estiu que vé es fa **la Ruta Internacional de Pax Christi** a la regió de Calabria, a Itàlia. La ruta consistirà sobretot en treballar i conviure amb gent dels petits poblets d'aquesta zona italiana. Està organitzada per grups de base de Pax d'Itàlia, que viuen en aquella zona. En el proper número en Carmel Delgado, encarregat de les rutes de Pax a casa nostra, ens informarà amplament (dades, lloc exacte... etc.).

Grup de la Revista

Per aquesta secció, que avui obrim, volem que hi vagin passant tots els grups de treball, casals comarcals i entitats que integrem el C.A.N.VI., arreu dels Països Catalans. Creiem que pot ser un mitjà més a través del qual podem donar a coneixer tota la lluita que en els diferents camps estem portant endavant. Constituirà també un ajut per conseguir la coordinació tan necessària per potenciar la nostra tasca.

Teniu doncs les portes obertes. Benvinguts.

Adhesiu contra la violència als mitjans de comunicació. A la vostra disposició al casal de la Pau. Bruc, 26. Barcelona Preu 10 pts. La seva difusió ajudarà al sosteniment econòmic de la revista PAX.

Esperem la vostra col·laboració.

"PAX Revista de debat No-Violent"

Ja des del començament del Procés Constituent varem veure la importància que podia significar per el Moviment (CANVI) el fet de tenir un revista que fos portantveu de la lluita NV en el nostra pais. Era un espai buit que es tenia d'omplir.

Vem començar a treballar per que la revista "PAX", que havia estat molt de temps sense sortir, pogués tornar-se a publicar.

Neixia així la segona etapa de la revista.

Les linees generals ja les vem anunciar en l'editorial del número de desembre i les haureu pogut constatar en els tres números següents apareguts. Volem una revista sobre la N.V. arrelada als Països Catalans. Una revista que abarqui l'ampli ventall de problemes i situacions als que donem una alternativa com a no-violents. Demanavem la col·laboració de tots, i la continuem demanant perquè solament així serà la revista de tots.

Ho hem aconseguit?. Creiem que són els lectors qui han de respondre. Per la nostra part intentem salvar els múltiples problemes que cada número comporta. Treballem per què la revista sigui seriosa, actual i amena, per què es pugui mantenir al preu actual i per què cada vegada arribi a més gent.

FUNCIONAMENT DE LA REVISTA

Tots el números estan dividits en seccions que enmarquen els diferents temes que es toquen a la revista. Volem destacar aquí les que anomenem "ALTERNATIVA" i "DEBATS TEORICS". La primera intenta recollir totes aquelles solucions que aporta la No Violencia als diferents problemes que té plantejats la societat. Sobretot volem incidir en aquells aspectes que si bé ara no constitueixen un problema inmediat, sí que ho poden ser en un futur no massa llunyà. La segona secció està destinada a fomentar el debat sobre els diferents temes que es tracten. La nostra intenció és que els articles siguin una base per la discussió i crítica per poder aportar noves idees.

En quan a la part tècnica de la revista, està a càrrec d'una part dels que formem el grup. S'encarreguem de picar-la, compaginar-la i portar-la a la imprempta.

L'últim pas del procés és la distribució. Cal dir que contem amb uns 200 suscriptors i que esperem tenir-ne molts més. El Casal de Vic centralitza tota la tasca tant d'enviar la revista com de cobrar les suscripcions.

L'equip Inter distribueix la revista a llibreries, casals comarcals i sempre el trabareu a tots els actes, recitals, mitings, manifestacions...

trobareu

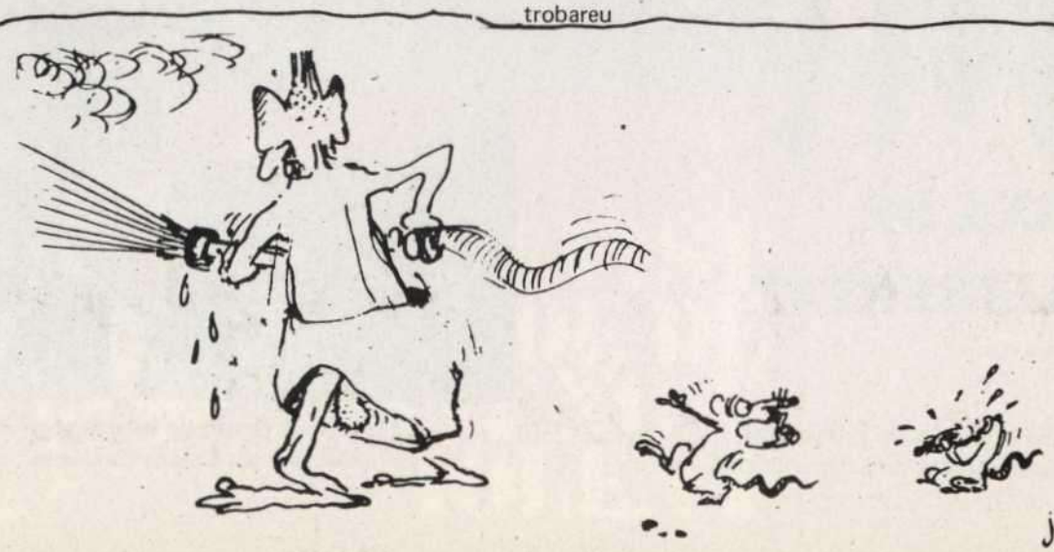

Per fí!
Surten els dos llibres

LA MARXA ALTRE COP AL CARRER!

40.000 HORES DETINGUTS

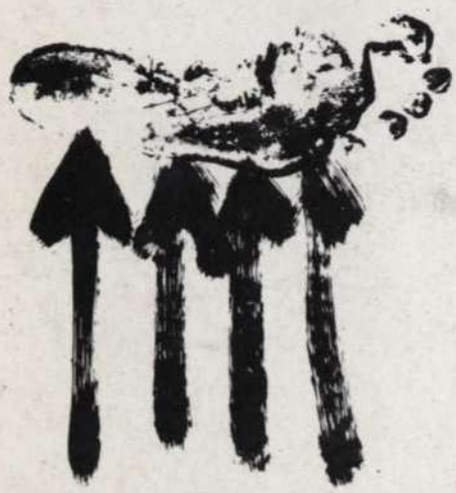

MARXA DE LA LLIBERTAT

ANGEL COLOM I COLOM
JORDI ROSÉS I CASTRO

– Dia a dia la Marxa de la llibertat
– Testimoni directe dels "marxaires"

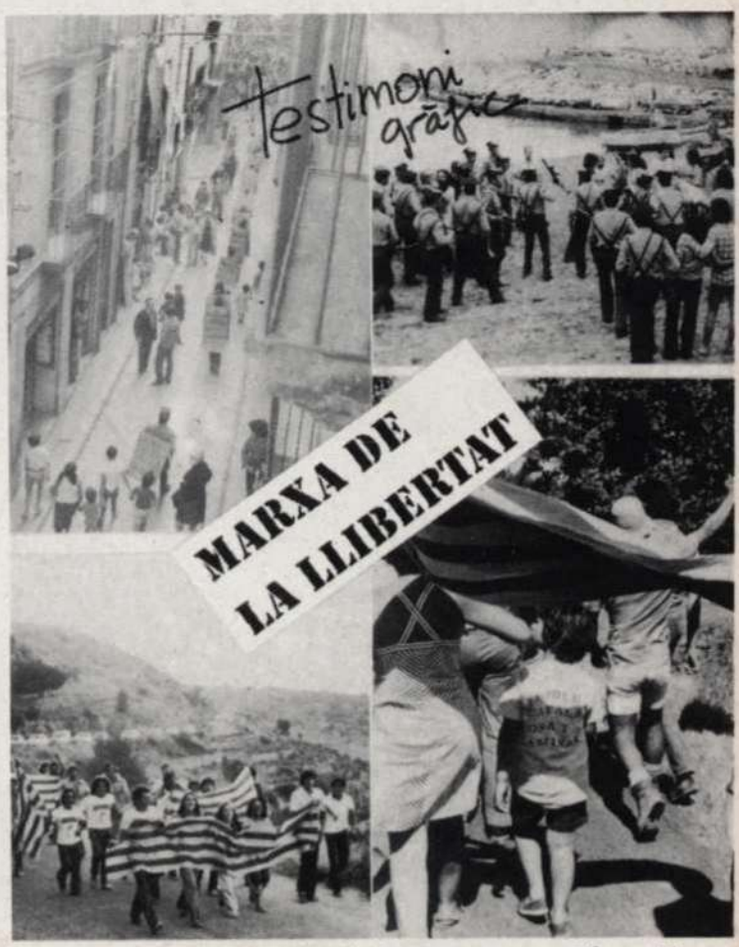

– Testimoni gràfic de la mes gran manifestació no-violenta als Països Catalans.